

Thiên Xứng Cố Sự Hệ Liệt

Contents

Thiên Xứng Cố Sự Hệ Liệt	1
1. Chương 1: Chuyên Gia Bánh Ngọt Mới Tới	1
2. Chương 2: Tôi Không Muốn Chụp Ảnh	16
3. Chương 3: Chuyện Mới Mùa Hè	34
4. Chương 4: Hạ Chí Đã Tới	50
5. Chương 5: Chocolate Rốt Cuộc Là Ai Tặng?	58
6. Chương 5-2: Phụ Chương	85
7. Chương 6: Hạ Thiên Không Cần Đi	92
8. Chương 7: Phục Vụ Sinh Tạm Thời	117

Thiên Xứng Cố Sự Hệ Liệt

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, thanh thủy văn,...Chủ cửa hàng quán bar Chòm sao Libra muốn thông báo tuyển người đầu bếp chuyên nghiệp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-xung-co-su-he-liet>

1. Chương 1: Chuyên Gia Bánh Ngọt Mới Tới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đại đô thị, 2019.

Kiều Tâm Vũ, theo đường Trữ Tĩnh, xuống trạm xe buýt, đi tới lầu trên của một tòa nhà lớn. Ngẩng đầu, nhìn về phía trước, bảng hiệu ” Quán bar Libra ” thật to, thấy bảng hiệu quán quen thuộc, hân mĩm cười. Lên lầu, đang muốn tìm chìa khóa, lại phát hiện cửa kính của quán đã mở.

“Ngày hôm nay như thế lại sớm?” Thấy đồng sự Tô Kiệt đang vệ sinh sàn nhà, Kiều Tâm Vũ lên tiếng hỏi.

Tô Kiệt dừng động tác, quay đầu lại, “Em, em ngày hôm nay không có tiết.”

Vén ống tay áo sơ mi lên, Kiều Tâm Vũ cũng tham gia công tác vệ sinh.

“Nghe nói, ngày hôm nay đồng sự mới kia sẽ đến.” Vừa đem cái ghế lệch vị trí để lại ngay ngắn, Tô Kiệt nói: “Àn.”

“Không biết là người như thế nào đây?”

“Không biết.” Kiều Tâm Vũ tựa hồ đối với đồng nghiệp mới không có hứng thú.

“Cô chủ hình như cũng không có thông báo.”

“Cô ấy cũng không phải cho kế toán viên cao cấp nói cho chúng ta biết sao? Hơn nữa, nếu không thông báo, cũng sẽ có người biết.” Kiều Tâm Vũ liếc Tô Kiệt nói.

Tô Kiệt lộ ra một biểu tình uy hiếp, “Bớt đi.”

“Cho dù cô chủ không nói, người thích bắt quái cũng chưa chắc biết tất cả.” Tô Kiệt trắng mắt liếc Kiều Tâm Vũ.

Quán bar Libra là quán bar thông thường tọa lạc tại một tòa nhà trên đoạn đường phía tây yên tĩnh. Nó nằm ở tầng thứ hai của tòa nhà lớn, rộng rãi, ánh đèn sáng rực. Quán bar này có rượu, cà phê, bữa ăn nhẹ cho khách nhân đến đây, còn có, quan trọng hơn, nó cung cấp một môi trường rất thoải mái và thư giãn. Không biết quán bar này mở khi nào, thời gian trôi qua với sự yên lặng trên đường, mọi người từ từ chú ý tới nó. Người đến đây ngày càng nhiều, từ từ, gian phòng này, quán bar này, như trong cuộc sống, giống như một sân khấu nhỏ, khách đến đây để trở thành một diễn viên của bộ phim truyền hình của chính họ.

“Ai, ngày hôm qua, mỹ thiếu niên truyện tranh lại đến nữa rồi.” Tô Kiệt nói rằng.

“Mỹ thiếu niên truyện tranh?” Đứng ở quầy bar, lau chùi ly thủy tinh, Kiều Tâm Vũ thỉnh thoảng giơ ly lên, hướng về phía ánh sáng kiểm tra.

“Chính là người tóc nâu, mắt to, cằm nhọn, lớn lên như, mỹ thiếu niên truyện tranh vậy.”

“Nga.” Kiều Tâm Vũ gật đầu, “Hình như, có một hồi không có nhìn thấy hần a~”

“Đúng vậy, sau đó vị khách nhân này đến, em đặc biệt cao hứng.”

“Phải, hần có bạn. Người không thấy cái người cao to đi cùng hần kia.”

“Thấy được, còn nghe được hần gọi thiếu niên kia là ‘cục cưng’ ni, thực sự là đáng yêu a.”

Giơ tay lên gõ một cái ở trên đầu Tô Kiệt, Kiều Tâm Vũ nói: “Đang lúc làm việc, mắt không nên nhanh như chớp nhìn loạn xung quanh.”

Tô Kiệt nhăn mặt, làm cái mặt quỷ, “Tùy tiện nhìn mà. Cục cưng thật đáng yêu.”

Kiều Tâm Vũ ngừng tay, ở một bên, quan sát Tô Kiệt một chút.

Bây giờ Tô Kiệt còn đang đi học, khuôn mặt có chút giống con nít, má phúng phính, có một chút bụ bẫm, thoát nhìn giống như quả táo như vậy, lông mi chỉnh tề xinh đẹp, sống mũi thẳng, lại hợp với đầu tóc học sinh chỉnh tề của cậu, áo T-shirt cùng quần jean, cậu thoát nhìn anh tuấn, xinh đẹp cũng không thua mỹ thiếu niên kia.

Kiều Tâm Vũ nhìn Tô Kiệt, ngực thầm nghĩ: Tiểu Kiệt của chúng ta vừa đẹp trai, vừa đáng yêu, cũng không thua với khách nhân a.

Phát hiện Kiều Tâm Vũ đang suy tư cái gì, Tô Kiệt giơ tay lên vẫy trước mắt hần, “Tâm Vũ, đang nghĩ cái gì vậy?”

“Không, không có gì.”

Kiều Tâm Vũ đột nhiên mặt đỏ, bối xoay người.

Nhìn chăm chú vào bóng lưng Kiều Tâm Vũ, Tô Kiệt lộ ra biểu tình kỳ quái.

Cho tới nay, Tô Kiệt đều rất thích Kiều Tâm Vũ, thay vì nói đem hần coi như đồng nghiệp, không bằng nói hần là huynh trưởng.

Thứ làm Tô Kiệt bội phục là, Kiều Tâm Vũ là người pha rượu, đối các loại rượu của các quốc gia rõ như lòng bàn tay, tài nghệ pha cà phê cũng là hạng nhất, cà phê tự mình pha cũng chính là so với tiêu chuẩn thông thường cao hơn một chút, thế nhưng Kiều Tâm Vũ, chính là cao thủ trong cao thủ.

Tô Kiệt có một vấn đề luôn không nghĩ ra, với ngoại hình anh tuấn cao lớn của Kiều Tâm Vũ, cảm giác hần cũng rất thông minh, hần hần là hoàn toàn có thể xử lý, nhưng, nhưng chức nghiệp không giống, chẳng biết

tại sao, Kiều Tâm Vũ tựa hồ đối với pha chế rượu tràn đầy tâm huyết. Thế nhưng, hần lại không hay uống rượu. Tô Kiệt luôn nghĩ không ra.

Đồng thời, đối với tửu lượng ngàn chén không say của Kiều Tâm Vũ, Tô Kiệt cũng rất khiếp sợ. Cái kia rõ ràng không thường uống rượu, có mấy lần mọi người cùng nhau uống, không ai có thể thắng hần.

Nơi cửa một trận khê vang lên, Tô Kiệt ngẩng đầu, “A, Phong ca, Nhượng Á.”

Đỗ Phong và Lê Nhượng Á cùng nhau tiến vào quán bar “Libra”. Đỗ Phong thân hình cao lớn đi ở phía trước, hần luôn luôn ăn mặc y phục màu đen, tóc ngắn gọn gàng, lông mày rậm mắt to, rất anh tuấn, hần toàn thân có một vẻ khốc vô hình. Đỗ Phong bản thân không quá thích nói, trầm mặc làm tăng thêm cảm giác thần bí của hần. Bất quá, cũng bởi vì không quá thích nói, cho nên, hần luôn bị Tô Kiệt và Lê Nhượng Á thích đùa giỡn đem ra trêu ghẹo. Vừa vào cửa, Đỗ Phong liền trực tiếp đi tới phòng thay quần áo, chuẩn bị thay quần áo, làm việc.

“Hắc, thấy không, Phong ca càng ngày càng khốc.” Nhìn Đỗ Phong vẻ mặt nghiêm túc bước đi, Tô Kiệt lộ ra cười xấu xa. Nghe được Tô Kiệt nói, Đỗ Phong ngừng lại, nhìn quầy bar phía sau Tô Kiệt.

“Em thấy, phải cẩn thận, anh ấy càng ngày càng khốc, khốc nhanh hơn tựa như cột điện.”

Lê Nhượng Á mặt cười xấu xa, ghé sát vào Kiều Tâm Vũ và Tô Kiệt, biểu hiện hạ giọng, kỳ thực tiếng chấn động cả phòng nói: “Tớ thấy, Phong ca, sớm muộn có một ngày, phải khốc, khốc đến mức giống sọt giấy vụn.”

Vừa nghe lời này, Tô Kiệt cất tiếng cười to, thế nhưng vừa nghĩ tới vẻ mặt của Đỗ Phong, liền kiềm nén lại, khiến bản thân lại ho khan, Kiều Tâm Vũ lại thông minh đi tới trong góc phòng ngồi xuống, ghé vào trên quầy bar, bờ vai của hần không ngừng run rẩy. Lê Nhượng Á tận lực giữ nét mặt, từ bên người Đỗ Phong đi tới. Đỗ Phong vẫn duy trì bộ mặt lãnh khốc, ánh mắt đen láy chớp động, nhìn Lê Nhượng Á một chút, lại nhìn Tô Kiệt và Kiều Tâm Vũ, không nói một lời đi ra.

Kiều Tâm Vũ cười đủ rồi, ngẩng mặt lên, nhìn Lê Nhượng Á, “Ai, Nhượng Á, không nên nói Phong ca như vậy có được không, không chịu nổi.”

Lê Nhượng Á hướng Kiều Tâm Vũ phóng một ánh mắt, “Không sao, anh ấy sẽ không giận tớ.”

Kiều Tâm Vũ nghĩ, chẳng biết tại sao, vẻ mặt cùng động tác như nhau do Lê Nhượng Á làm lại không cảm thấy đáng ghét, trái lại nghĩ, rất tự nhiên. Lê Nhượng Á anh tuấn lại mang chút tà khí, tựa hồ là trong quán bar “Libra” rất được khách nữ hoan nghênh. Tóc nhuộm màu cà phê trời sinh có chút xoắn, lông mày rậm thon dài, mắt to lúc nào cũng như mỉm cười, đôi môi thật mỏng như là tùy thời sẽ nói ra một chuỗi lời ngon tiếng ngọt thông thường. Hần là nhân viên ở quầy bar “Libra”, chủ ý xấu nhiều nhất, cũng rất thích nói giỡn.

Tô Kiệt thường thường sẽ hỏi: “Nhượng Á, anh thật là học triết học sao?”

Lê Nhượng Á ở đại học học triết học, tựa như Tô Kiệt, chỉ là làm thêm tại quán bar “Libra”. Có lẽ là bởi vì chuyên môn, hần ở quán bar “Libra”, giáo huấn người mới đến, một lời lại một lời, như nhau, bắt đầu vui đùa, một lời cũng là một lời. Hằng ngày công việc vệ sinh quầy rượu, bốn người phân chia nhau thay đồng phục làm việc của mình: Áo sơ mi trắng phối quần dài màu đen, chuẩn bị bắt đầu làm việc. Thời gian kinh doanh của “Libra” là buổi tối tám giờ tới nửa đêm, nếu như là mùa hè, thì thêm một giờ. Lúc bắt đầu, sinh ý cũng không phải đặc biệt tốt, theo thời gian trôi qua, thích hoàn cảnh hần nhân mà thư thích ở đây, khách nhân càng ngày càng nhiều, nhân viên cũng càng ngày càng bận rộn.

Giơ tay lên nhìn bảng, Lê Nhượng Á nói: “Kỳ quái, Vũ Thừa còn chưa đến.”

“Hần sẽ tới trễ một chút.” Đỗ Phong trả lời.

“Hần nói cho anh sao?”

“Àn.”

Đang nói, có người đẩy cửa ra, vị thứ ba của “Libra”, Tống Vũ Thừa đi đến. Tống Vũ Thừa ngoại hình thập phần như ánh mặt trời, vừa thấy mọi người, lại lộ ra nụ cười sáng lạn, “Xin lỗi, tớ tới trễ.”

“Đi thay quần áo đi.” Đỗ Phong nói.

Tống Vũ Thừa cười, hướng phòng thay quần áo đi, đi qua Lê Nhược Á, đột nhiên vươn tay vuốt tóc hắn.

Lê Nhược Á lắc người một cái, “Này, không nên làm loạn tóc của tớ.”

Tuy rằng nói như vậy, thế nhưng, đối với cử động như vậy, Lê Nhược Á cũng không có một chút biện pháp nào.

Lê Nhược Á tóc dài nơi đỉnh đầu, nơi nào luôn luôn có một nhúm tóc lại toàn dựng lên, vuốt không phẳng được, tuy rằng hắn sử dụng mọi cách, nhưng không cách nào kháng lại ký hiệu trời sinh này, thế là, những người khác ở “Libra” thường vuốt tóc Lê Nhược Á một chút làm thú vui, đặc biệt Tống Vũ Thừa thường làm ra cái cử động kia. Tống Vũ Thừa ở “Libra”, nụ cười như ánh mặt trời, n gu quan tuần lãg, nụ cười hồn nhiên, cá tính rộng rãi, lừa gạt không ít phụ nữ, chỉ có các đồng nghiệp mới biết được bản tính hắn thích đùa.

Ngoại trừ thích chọc tóc Lê Nhược Á, Tống Vũ Thừa rất thích véo mặt trái táo của Tô Kiệt, thường thường có thể thấy Tô Kiệt hơi ngứa đầu, an ủi ở nửa bên mặt, vẻ mặt đầy mờ mịt cùng biểu tình ngây thơ ngây ngẩn nhìn Tống Vũ Thừa, đúng là Tô tiểu đệ lại bị Tống Vũ Thừa thích táy máy tay chân đùa giỡn.

Tống Vũ Thừa đi về phía phòng thay quần áo, đột nhiên ngừng lại, quay người, “Người mới đến, tới chưa?”

Tô Kiệt ngẩn ngơ, “A?”

Đỗ Phong trả lời, “Hắn sẽ trễ một chút mới đến, chắc là sau khi đóng cửa.”

“A, ” Tống Vũ Thừa giơ tay lên cầm, “Còn muốn hảo hảo chào hỏi ni.”

Kiều Tâm Vũ liền khoát tay, “Mau chớ, không nên đem người mới tới dọa sợ mới tốt.”

“Tại sao đột nhiên nghĩ đến phải thỉnh một đầu bếp chứ?” Lê Nhược Á nhảy qua ngồi trên ghế, đưa ra chân dài, nhìn Đỗ Phong hỏi.

“Hắn cũng không phải đầu bếp, hắn là thợ làm bánh.” Đỗ Phong có nề nếp trả lời, “Bởi vì cô chủ nói, trên đường yên tĩnh, cư nhiên không có một tiệm bánh nào, nữ nhân thích ăn bánh ngọt nhất định sẽ rất thất vọng, vì thế, sai người mời thợ làm bánh này, hắn là làm thêm, bất quá, hắn cũng sẽ nấu ăn, có thể giúp Lý Tấn một chút. Hắn mỗi ngày chỉ đến lúc ba giờ.”

“Nga.” Các vị soái ca đồng thời gật đầu. Quán bar “Libra” không có quản lý, nhân viên của quán đều tự mình xử lý các sự tình, đồng thời mời một vị kế toán viên cao cấp và một vị luật sư đến xử lý công việc liên quan. Nhân viên cửa hàng đều là làm từng bước làm việc, lớn tuổi nhất Đỗ Phong, liền trở thành lúc gặp vấn đề gì, liền bị hỏi thăm. Vả lại, hắn coi là phó quản lý đi.

“Thật tốt, Lý Tấn sau này có bạn, không cần một mình người đứng làm việc.” Kiều Tâm Vũ ghé vào trên quầy bar, bắt đầu liên tưởng, “Không biết thợ làm bánh kia bộ dạng như thế nào.”

Tống Vũ Thừa nghe được cái gì, khước mắt đảo qua, rồi mới hỏi Kiều Tâm Vũ và Tô Kiệt bên cạnh, “Các cậu nói, trên thế giới cái gì chạy nhanh nhất?”

Kiều Tâm Vũ quan sát một chút vẻ mặt Tống Vũ Thừa, không cùng trả lời.

Tô Kiệt rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Báo.”

“Sai.”

“Chính là báo, sẽ không sai.” Tô Kiệt mở to hai mắt, biểu tình chăm chú, “Em nói đúng.”

Tống Vũ Thừa lắc đầu, “Nói cho người biết, trên thế giới chạy nhanh nhất, chính là Tào Tháo.”

“A?” Tô Kiệt gương mặt khó có thể tin, mặt nhú lại một chút, “Anh nói cái gì, đừng nói đông nói tây có được không, tại sao, tại sao?”

Tống Vũ Thừa cười một cái, nói: “Lẽ nào cậu không có nghe nói qua, câu ‘nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo tới’ sao, đương nhiên là Tào Tháo chạy nhanh nhất rồi.” Nói, hắn đưa tay, ở trên mặt của Tô Kiệt, nhéo một cái.

Tô Kiệt “Ngô” thấp kêu một tiếng, tỏ vẻ kháng nghị, lúc này, cậu chú ý tới, người theo Đỗ Phong phía sau đi tới, đột nhiên hiểu ám chỉ của Tống Vũ Thừa.

Vừa lúc mọi người đang đàm luận, Lý Tấn đi vào quán bar.

Lý Tấn là đầu bếp của “Libra”, rất được khách hoan nghênh, các món Trung Quốc và Phương Tây đều do hắn khéo tay bào chế, mặc dù không phải là đầu bếp cao cấp, thế nhưng, am hiểu về món ăn của riêng hắn, đối với nấu ăn rất có sáng ý cùng linh cảm, thường thường có thể làm ra món ăn mới lạ đến không tưởng cho khách.

Đáng tiếc, Lý Tấn luôn luôn ở trong bếp làm việc, cũng không có bao nhiêu vị khách có thể nhìn thấy hắn. Tại sao phải nói đáng tiếc, cũng là bởi vì, hắn như những nhân viên khác làm việc ở quán bar “Libra”, là một siêu cấp soái ca.

“Nói tôi cái gì hả?” Lý Tấn đi tới, giơ tay lên khoát lên vai Đỗ Phong.

“Đang ở nói anh cùng người mới hợp tác.” Lê Nhược Á vẻ mặt cười cười trả lời.

“Tới rồi sao?” Lý Tấn vội vàng quay đầu lại, nhìn quanh mọi nơi.

“Còn chưa, sau khi đóng cửa mới có thể tới.” Đỗ Phong nhìn Lý Tấn, đưa tay chỉnh lại cổ áo của hắn.

“Như vậy hắn là dự định tháng sau mới chính thức đi làm?” Lý Tấn hỏi.

Quán bar “Libra” hai ngày cuối cùng mỗi tháng, theo thông lệ là ngày nghỉ, xem ra, đồng nghiệp mới dự định từ tháng sau mới chính thức đi làm.

Đỗ Phong gật đầu, “Đúng. Đồng thời, hắn làm bán thời gian, mỗi ngày chỉ làm bốn tiếng đồng hồ.”

Lý Tấn gật đầu, “Đã biết.”

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, Đỗ Phong vỗ vỗ hai tay, “Được rồi, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, nên làm việc.”

“Vâng.”

Lý Tấn đi vào phòng thay đồ, Tô Kiệt trở lại quầy bar, Tống Vũ Thừa đi tới cửa chính, đóng cửa lại, bảng hướng dẫn đổi thành “Mở cửa”, chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc mới. Thời gian vừa qua tám giờ, thì có khách lần lượt đến, không gian rộng rãi ban đầu, chậm rãi bị lấp đầy. “Libra” nghênh đón thời điểm náo nhiệt. Cho dù khách rất nhiều, hoàn cảnh của nơi này vẫn bình thản như cũ, khách tới đây cũng sẽ không lớn tiếng ồn ào.

Mặc dù không có bảng nhắc nhở, cũng không có khách ở đây hút thuốc.

Ánh đèn nhu hòa màu sữa, chiếu sáng cả quán bar.

Tô Kiệt trước khi làm việc tại “Libra”, cũng đi qua không ít quán bar, đều là cái loại ánh đèn mờ nhạt, treo đèn màu, lấp đặt bàn bằng gỗ và sofa là chính, đối với nơi chột xuất hiện đặc sắc sẽ rất chú trọng lắp đặt thiết bị và trang trí.

Sau khi tới “Libra”, cậu phát hiện, ánh đèn ở nơi này sáng sủa hơn rất nhiều, tranh treo trên tường, lại là tranh thủy mặc về sông núi, đồ trang trí trong không gian rộng lớn cũng không nhiều, toàn bộ dụng cụ lấy thủy tinh trong suốt làm chủ. Bàn, là hình bán nguyệt, ghế bằng gỗ, là hình S.

Sau khi phát hiện nơi này rất nhiều khác thường, Tô Kiệt đi hỏi qua những đồng nghiệp khác.

Tống Vũ Thừa đối với ánh đèn giải thích là, “Cô chủ nói bởi vì cô ấy sẽ sợ tối.”

Kiều Tâm Vũ đối với tranh trên tường giải thích là, “Cô chủ nói thoát nhìn rất hợp với tường trắng.”

Đối với đồ trang trí thủy tinh, Lê Nhược Á giải thích là, “Cô chủ thích những thứ trong suốt, ví dụ như kim cương.”

Đỗ Phong giải thích cho Tô Kiệt về cái bàn, “Bàn hình bán nguyệt, là bởi vì rất ít khi nhìn thấy, cô chủ nói rất đáng yêu; cái ghế là đặc biệt đặt làm, hình dạng khó coi có phải không, thế nhưng, nó được thiết kế phù

hợp với thân thể con người theo khoa học, ngồi lên, cột sống sẽ cảm giác rất thoải mái, khách ngồi thấy dễ chịu, tự nhiên sẽ ngồi lâu hơn một chút.”

Tô Kiệt ở “Libra” làm việc gần nửa năm, là nhân viên mới nhất, nửa năm này, cậu chỉ gặp qua cô chủ của quán này một lần, mà những lúc khác, nếu như có chuyện cần tuyên bố, đều là do kế toán viên cao cấp hoặc luật sư được mời đến làm ra mặt đến nói, nếu không, là do Đỗ Phong nói.

Coi như là nhìn thấy một lần kia, Tô Kiệt cũng chỉ là thấy được một thân ảnh màu trắng rời đi.

Hỏi tới, Tống Vũ Thừa nói, “Cô chủ luôn luôn bay tới bay lui.”

Nghe miêu tả như vậy, Lê Nhược Á lộ ra mỉm cười, hướng Tống Vũ Thừa nháy nháy mắt.

Nhìn vẻ mặt hai người kia, Tô Kiệt chỉ có càng thêm hồ đồ.

Đang làm việc ở gian sau, Tô Kiệt rất thích ghé vào trên quầy bar, nghiêng tai lắng nghe âm nhạc truyền ra từ máy hát.

Trong quán bar Libra có một sân nhảy nho nhỏ hình tròn, tới nơi này nửa năm, Tô Kiệt cũng không có thấy qua vị khách nào ở đây khiêu vũ, thế nhưng, thường xuyên có khách chọn bài ở máy hát.

Cái máy hát này là đồ cũ do cô chủ đào tới, tuy rằng cũ kỹ, máy móc, âm sắc vẫn rất tốt như trước, đồng thời, bên trong lưu nhiều bài trong và ngoài nước, Tô Kiệt thường nghĩ, rốt cuộc là người thế nào, lại không muốn nó.

Lúc không có khách chọn bài, máy sẽ tự động dựa theo trình tự phát ra âm nhạc êm ái.

Mỗi lần tự động phát, phát bài hát đầu tiên, đều là cùng một bài: summer kisses, winters tears.

Hỏi qua Lý Tấn, Tô Kiệt biết đây là một trong những tác phẩm của Miêu vương.

Thử thay đổi qua trình tự phát nhạc tự động, thế nhưng, Tô Kiệt phát hiện, bất luận cậu thay đổi trình tự thế nào, bài hát này luôn luôn sẽ tự động được phát đầu tiên.

Không biết làm gì hơn, Tô Kiệt nghĩ, cái này nhất định là ý của nguyên chủ nhân của cái máy này, nghĩ đến, người kia là đúng vô cùng có tình cảm với bài hát này.

Ngày hôm nay, lại nghe được bài hát này.

Bên trong quán bar khách đến lại đi, có một đôi, cũng có đơn độc đến đây.

Không biết từ lúc nào, khách nữ trong quán càng ngày càng nhiều.

Trước kia, đều là khách nam là chính, đồng thời, thường xuyên có từng đôi từng đôi đến đây.

Tô Kiệt thật ra không có đặc biệt lưu ý quá giới tính của khách, cậu chỉ là kinh ngạc thôi, khách nam tới “Libra”, người nào người nấy bộ dạng đều anh tuấn bất phàm.

Lúc vừa tới quán bar “Libra” làm, Tô Kiệt lại chú ý tới ở đây vốn là có năm người phục vụ siêu cấp đẹp trai, cậu lúc đó liền nghĩ, ai nha, trai đẹp trên đường Trữ Tinh có phải đều tập trung tới nơi này không. Bởi vì, bình thường đi trên đường lớn, trong biển người cuộn cuộn, Tô Kiệt cũng không nhớ rõ bản thân từng gặp qua nhiều mỹ nam trong cùng một lúc như vậy.

Sau khi bắt đầu làm việc ở “Libra”, Tô Kiệt phát hiện, khách nam tới đây, người nào người nấy đều anh tuấn, người nào người nấy cũng đẹp trai, tựa hồ toàn bộ trai tráng anh tuấn của Hồng Kông đều tập trung ở đây.

Kinh ngạc hơn, Tô Kiệt đi hỏi Đỗ Phong, Đỗ Phong nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Anh không chú ý tới tướng mạo của khách.”

Lê Nhược Á trả lời: “Còn có người lớn lên đẹp trai hơn tớ sao?”

Đem vấn đề giống như vậy giao cho Tống Vũ Thừa, hắn vừa cười vừa nói: “Thời gian em đến đây quá ngắn, vẫn có rất nhiều khách đẹp trai em chưa từng thấy.”

Nghe được câu trả lời của Tống Vũ Thừa, Lý Tấn gật đầu, “Đúng, Tiểu Kiệt, núi cao còn có núi cao hơn, trai đẹp còn có trai đẹp hơn.”

Nghe Lý Tấn nói, Tô Kiệt nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Hay là, là những khách nam anh tuấn này, hút khách nữ tới cho quán bar.

Tô Kiệt chú ý tới, khách nữ tới đây, đều mặc quần áo trang nhã, cử chỉ nữ tính khéo léo chừng chạc, tiểu nữ sinh trên đường cũng sẽ không như vậy, thấy trai đẹp liền sáng mắt, thét chói tai liên tục.

Điều này khiến Tô Kiệt bất ngờ hơn, lại cảm thấy nằm trong dự liệu.

Bởi vì ở “Libra”, thấy qua soái ca anh tuấn thật sự nhiều lắm, cứ thế Tô Kiệt như xem tiết mục ti vi hoặc là tạp chí, đối với trai đẹp bên trong đó, đều chết lặng.

Mỗi khi thấy có bạn học nữ đang cầm ảnh chụp của nam mình tinh anh tuấn mơn mởn viễn vông, Tô Kiệt đã nghĩ, a, lần trước ở quán bar thấy một vị khách, so với hần ta anh tuấn hơn nhiều.

Thường thường ở “Libra” thấy một đôi trai đẹp dắt nhau đến, Tô Kiệt nghĩ đây không có gì.

Mỗi người đều có lựa chọn riêng của họ.

Một ngày liên trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, tới lúc đóng cửa.

Máy hát phát giai điệu.

Những vị khách chậm rãi rời đi, trong quán cuối cùng chỉ còn lại sáu nhân viên.

Tất cả mọi người không có ý muốn đi trước, mỗi người tựa hồ đều muốn nhìn thợ làm bánh mới đến một chút.

Tống Vũ Thừa đứng đưa lưng về phía cửa, thấy Lý Tấn thay quần áo xong, đi ra khỏi phòng thay đồ, “Tấn ca, anh đoán, người mới đến so với anh trẻ tuổi hơn, hay là so với anh thành thực hơn a.”

Lý Tấn đang định trả lời, đột nhiên, sắc mặt của hắn biến đổi.

Tống Vũ Thừa cười rộ lên, “Tấn ca, không thể nào, vừa nghe nói tới một người trẻ tuổi, anh liền có cảm giác nguy cơ?” Nói rồi, hắn quay người lại.

Phía sau có người, Tống Vũ Thừa vừa đụng vào một người.

Chạm đến mũi, là mùi hương hoa cỏ nhàn nhạt.

Người nào?

Người nào?

Tống Vũ Thừa vội vàng lui lại một chút, nhìn rõ ràng.

Trước mắt xuất hiện, là một người đàn ông đáng dấp cao hơn chính mình một chút.

Tống Vũ Thừa đầu tiên nhìn thấy, chính là ánh mắt của người kia.

Một cặp mắt phân rõ trắng đen, sáng như sao, trong như nước mùa thu, khóe mắt hơi nhếch lên, chân chính là một đôi mắt đào hoa. Sóng mắt như sương tựa như điện, Tống Vũ Thừa bị nhìn một cái, chỉ cảm thấy một dòng điện, chạy qua toàn thân, điện giật một cái rùng mình.

Oa, cái người gì đây, lại có đôi mắt như vậy, này, này là muốn mạng người.

Tống Vũ Thừa không khỏi muốn lui về sau, quyết định trong lòng, lại tử mĩ quan sát người trước mắt.

Người đàn ông trước mắt, là một người xa lạ, trước đây cũng chưa từng thấy qua.

Vóc người cao to, thậm chí so với chính mình cao hơn một chút, đột nhiên con mắt đen nhìn thẳng, thoát nhìn vô cùng tự nhiên, sống mũi thẳng, khuôn mặt hình trái tim, cằm cong xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan đó cơ hồ hoàn mỹ không sót một.

Tổng Vũ Thừa ở “Libra”, cũng coi là thấy qua vô số trai đẹp, tự hỏi, vẫn chưa từng thấy qua người nào anh tuấn như vậy.

Đặc biệt ánh mắt của hắn, ánh mắt như nước thu, trong mơ mơ màng màng lại mang theo vẻ mỉa mai hoặc, giống như là đang hỏi cái gì đó. Chú ý tới vẻ ăm ắp kinh ngạc của Tổng Vũ Thừa, người xa lạ kia mang theo ánh mắt dò hỏi nhìn hắn, tựa hồ trong ánh mắt, còn có chút đối với hắn nhìn không nhìn chăm chăm, môi hơi mở, lộ ra hàm răng trắng nõn khê cắn môi mỏng màu hồng một chút.

“Tê.” Tổng Vũ Thừa nhin không được lạng lẽ hít một hơi.

Này, lẽ nào, chính là...

Thợ làm bánh mới đến.

Đang ngẩn người, bên tai Tổng Vũ Thừa vang lên giọng của Lý Tấn: “Vũ Thừa, cậu còn muốn ôm bao lâu nữa?”

Tổng Vũ Thừa lúc này mới chú ý tới, chẳng biết từ khi nào, tay của mình, tự nhiên ôm hông của người xa lạ.

Nhất thời, Tổng Vũ Thừa mặt đỏ tới mang tai, vội vàng buông tay, giơ hai tay lên nói rằng: “A, xin lỗi.”

Người xa lạ chỉ là nhếch khóe miệng, nhẹ giọng nói: “Không sao.”

Lúc này, Lý Tấn đi nhanh tới, nhìn chăm chú người xa lạ chốc lát, Lý Tấn chủ động vươn tay ra, “Xin chào, tôi là Lý Tấn.”

“Hà Hạ Thiên.” Người xa lạ kia cũng đưa tay ra, bắt tay với Lý Tấn.

Tổng Vũ Thừa chú ý tới, Hà Hạ Thiên, hai tay của hắn, ngón tay dài nhỏ, hình dạng tinh tế mỹ hảo, không khỏi ở trong lòng thầm khen, một đôi tay thật xinh đẹp, quả nhiên là tay của thợ làm bánh.

Lê Nhược Á vẫn đứng ở một bên hỏi: “Tôi đoán, anh sẽ không vừa vặn còn có ba anh em khác tên là Xuân Thiên, Thu Thiên và Đông Thiên.”

Hà Hạ Thiên quay sang, nhìn Lê Nhược Á một chút, mỉm cười, “Không, cha mẹ tôi chỉ có một đứa con trai là tôi đây.”

“Thực sự là tiếc nuôi a.” Lê Nhược Á nói, vung mình một chút trượt rơi xuống hải lưu, nhìn Hà Hạ Thiên. (Ý đây là Tiểu Á thất vọng ˘˘)

Hà Hạ Thiên nhắm mắt một chút, sau đó dùng ánh mắt mỉa mai hoặc kia nhìn Lê Nhược Á, cắn môi một chút, chậm rãi nói: “Tôi cũng nghĩ thế.”

Tô Kiệt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ánh mắt chuyển từ bên trái tới bên phải, lại từ bên phải chuyển tới bên trái, trước mắt là cặp mắt đào hoa có thể phóng điện, khiến cậu nhất thời thật không biết phải nhìn ai thì tốt.

Đỗ Phong đi tới, “Trề thế này còn để cậu qua đây, thực sự xin lỗi.”

Hà Hạ Thiên lắc đầu, “Không có gì. Tôi muốn tới xem một chút. Luật sư Thân vốn cũng muốn cùng đi, tôi nói không cần.”

Hà Hạ Thiên qua miệng luật sư Thân, chính là luật sư của “Libra”, Thân Tông Tĩnh.

“Để tôi giới thiệu một chút, tôi là Đỗ Phong, đây là Lý Tấn, Lê Nhược Á, Tổng Vũ Thừa, Kiều Tâm Vũ, còn có Tô Kiệt.”

Hà Hạ Thiên chậm rãi quan sát Đỗ Phong một chút, sau đó lại nhìn vẻ mặt cùng nụ cười như ánh nắng mặt trời của Tổng Vũ Thừa, Kiều Tâm Vũ nhiệt tình, còn có Tô Kiệt mở to đôi mắt, hắn vừa cười vừa nói: “Tôi nghĩ, chúng ta nhất định sẽ hợp tác rất vui vẻ.”

Lý Tấn nói: “Hà Thiên, đến, tôi mang cậu tham quan nơi này một chút. Nếu như cậu có cần cái gì, liệt ra danh sách, nói cho Tâm Vũ, cậu ấy sẽ đi đặt.”

“Được.”

Đang muốn đi, Lý Tấn như nhớ tới cái gì, quay đầu nói: “Hà Thiên, cái kia, nước hoa có lẽ nên dùng một chút là được rồi.”

Hà Hạ Thiên nghe xong, cười, nói: “Cái kia không phải của tôi.”

Lúc này, một cánh tay ôm lấy vai Hà Hạ Thiên, không, đây không phải là Tống Vũ Thừa, mà là Lê Nhược Á.

Lê Nhược Á ôm vai Hà Hạ Thiên, tay phải nắm lấy cằm Hà Hạ Thiên, nhếch mi, lộ ra dáng tươi cười không có ý tốt, giọng nói mập mờ vô hạn hỏi: “Hà Thiên, mùi nước hoa của anh, là từ đâu dính tới?”

Hà Hạ Thiên liếc mắt nhìn Lê Nhược Á một chút, ôn nhu cười, giơ tay lên, dùng ngón tay trở ngăn tay Lê Nhược Á, đáp lại: “Nói chung, cũng không phải ở chỗ của cậu.”

Nói xong, Hà Hạ Thiên một mạch theo Lý Tấn rời đi.

Nhìn bóng lưng của Hà Hạ Thiên, Lê Nhược Á khoanh hai tay ôm trước ngực, mắt hơi nheo lại, thấp giọng nói: “Thú vị.”

Đỗ Phong vỗ đầu vai Lê Nhược Á một cái, “Được rồi, không nên nói đùa nữa.”

Vừa nghe lời này, Lê Nhược Á xoay người, lập tức đem đầu tựa trên vai Đỗ Phong, “Phong ca.”

Đỗ Phong chợt lách người, bỏ rơi Lê Nhược Á, xụ mặt nhìn hắn, “Cút.”

“Oa, Phong ca cực giỏi.” Lê Nhược Á vẻ mặt say sưa nói, bị Đỗ Phong đẩy ra.

Kiều Tâm Vũ vỗ lên đỉnh đầu Tô Kiệt, “Này, Tiểu Kiệt, cậu muốn nhìn đến khi nào, mắt muốn rớt xuống.”

Tô Kiệt hưng phấn vươn tay kéo Kiều Tâm Vũ và Tống Vũ Thừa, vội vàng nói: “Tâm Vũ, Vũ Thừa, các anh thấy không, hắn có lúm đồng tiền, trên mặt hắn có lúm đồng tiền, lúc cười sẽ có.”

“Thấy rồi.”

“Hắn thật đẹp trai.” Tô Kiệt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, gương mặt ước ao và ca ngợi.

Kiều Tâm Vũ đầu lông mày hơi nhíu lại, hất cằm lên nhìn Tô Kiệt, “Tiểu Kiệt, ân.”

“Cái gì?”

Kiều Tâm Vũ hơi hạ thấp đầu một chút, tới gần Tô Kiệt, vẻ mặt thành thật, “Tiểu Kiệt, cậu không cần nhìn loạn người khác.”

Tô Kiệt đỏ mặt, “A.”

“Tiểu Kiệt, cậu chỉ cần nhìn anh là tốt rồi.” Vẻ mặt nghiêm túc nói xong câu đó, Kiều Tâm Vũ lại lộ ra nụ cười xấu xa quen thuộc với Tô Kiệt, sau đó vươn tay捏 má Tô Kiệt một chút, tiếp theo, kéo Tống Vũ Thừa, cùng nhau đi về phòng thay đồ.

Tô Kiệt vượt khuôn mặt nhỏ nhắn bị捏 đau, vẻ mặt mang vẻ mờ mịt, mở miệng, dường như nhìn Đỗ Phong xin giúp đỡ, “Phong ca.”

Đỗ Phong có chút bất đắc dĩ nhún vai.

Cũng không ở nơi làm việc quá lâu, chỉ sau một lúc, Hà Hạ Thiên cùng Lý Tấn đi ra.

Hà Hạ Thiên đưa một danh sách giao cho Kiều Tâm Vũ, “Cái này, làm phiền cậu, giúp tôi đặt hàng. Tông Tinh nói qua các cậu có nhà cung cấp quen thuộc. Kiều Tâm Vũ tiếp nhận danh sách, xem lướt qua một chút, giơ tay phải lên, vòng ngón cái và ngón trỏ, thành hình dạng OK, “Giao cho tôi.”

Nhìn mọi người chung quanh một chút, Hà Hạ Thiên lộ ra vẻ ôn nhu mỉm cười, “Như vậy, tôi đi trước. Ngày 1 tháng 11 tôi sẽ tới làm.”

Lê Nhược Á từng bước nhảy đến, duỗi tay, ôm eo mảnh của Hà Hạ Thiên, “Ân, đi hã, vội gì chứ?”

Hà Hạ Thiên cũng không lộ vẻ kinh ngạc hay vẻ mặt bất mãn, chỉ là cười nhìn Lê Nhược Á, “Sao vậy, cậu, muốn tôi đi nơi nào?”

Vừa nghe lời này, Lê Nhược Á đột nhiên đỏ mặt, hấn ngừng một chút, mặt nhẵn lại, lại không cam lòng tỏ ra yếu kém, đáp lại: “Đêm nay, tôi có hẹn.”

“Thực sự đáng tiếc a.”

Nói xong câu đó, Hà Hạ Thiên hướng mọi người gật đầu, rồi rời khỏi quán bar “Libra”.

Nhìn theo Hà Hạ Thiên rời đi, Đỗ Phong nhìn Lê Nhược Á một chút, vươn tay vỗ vỗ vai hắn, cái gì cũng chưa nói liền đi đường của mình.

Tổng Vũ Thừa làm mặt quỷ cười, hướng Kiều Tâm Vũ nháy mắt, người nọ co cổ lại mỉm cười.

Chỉ có Tô Kiệt, lộ ra mang vẻ mặt mờ mịt, “Nhược Á, anh cự tuyệt Hạ Thiên.”

Lê Nhược Á vừa nghiêng đầu, lộ vẻ mặt hung ác, “Tiểu Kiệt, tôi còn có vô số mùa xuân.”

Cứ như vậy, trong quán bar “Libra”, thợ làm bánh mới tới, chính thức ra sân.

Tháng 11, ngày 1.

Tô Kiệt tới quán bar “Libra” thật sớm, vừa vào cửa, liền phát hiện tựa hồ là có cái gì không đúng, thế nhưng rất cuộc cái gì không đúng, cậu lại nói không nên lời.

Gãi gãi đầu, Tô Kiệt bắt đầu làm công việc thường lệ, vệ sinh.

Đột nhiên, Tô Kiệt phát hiện khiến mình cảm thấy không đúng, ngay trong mấy ngày nghỉ, gần quầy bar của quán “Libra”, thấy thêm tủ kính.

Tô Kiệt nghĩ, đây đại khái là để trưng bày bánh ngọt.

Kế tiếp, Lê Nhược Á, Tổng Vũ Thừa, Đỗ Phong và Lý Tấn, đều lần lượt tới quán, Kiều Tâm Vũ cũng tới, mọi người bắt đầu chuẩn bị mở cửa.

Kiều Tâm Vũ ghé vào trên quầy bar, hỏi Đỗ Phong, “Phong ca, người mới tới sẽ không đi muộn vào ngày đầu tiên chứ.”

Đỗ Phong suy nghĩ một chút, “Không biết.”

Còn muốn hỏi thêm một chút, Kiều Tâm Vũ ngẩng đầu, thấy một người đi vào cửa.

Hà Hạ Thiên.

Hôm nay Hà Hạ Thiên, trên đầu đội mũ dạ màu đen, mặc áo sơmi màu tím, áo khoác da đen, đồng dạng quần jean đen bó sát người, ôm eo nhỏ nhắn của hắn cùng chân dài đặc biệt đẹp, hơn nữa dung mạo anh tuấn xinh đẹp của hắn, ôn nhu mỉm cười. Ô a a, Tô Kiệt trong lòng nghĩ, Hà Hạ Thiên, Hà Hạ Thiên, anh đi tới chỗ nào, chỗ đấy là mùa hè. (Ý bé Kiệt là anh Thiên hot quá! =))

Mang theo nụ cười Hà Hạ Thiên đi tới, cầm trong tay hộp giấy trắng đặt trên quầy bar, “Chào mọi người.”

“Chào.”

“Chào.”

Ngửi thấy mùi thơm, Tô Kiệt co rút cái mũi nhỏ, “Hạ Thiên ca, trong hộp là cái gì?”

Hà Hạ Thiên vươn tay mở hộp ra, bên trong là bánh tart được xếp chỉnh tề.

“Ô a, ” Tô Kiệt kêu một tiếng, đưa tay cầm ngay.

“Mọi người, mời thử một chút.” Hà Hạ Thiên hướng mọi người bảo.

Mọi người đều lấy bánh ăn.

Tô Kiệt nghĩ, đây là bánh tart ngon nhất mà cậu từng ăn.

Ở Hồng Kông, bánh tart là điểm tâm rất thường gặp, hầu như mỗi một tiệm bánh ngọt đều có bán, thế nhưng, bánh tart của Hà Hạ Thiên, tựa hồ, có chút không giống.

Nhẹ nhàng cắn, vỏ ngoài xốp giòn, bên trong xốp, rất ngon, không quá ngọt, lúc ăn thì có thể cảm giác được hương vị vani đặc biệt và cảm giác trơn mềm, trên bánh tart có một tầng bơ cực mỏng, hơn nữa với một chút siro việt quất, hòa quyện vào nhau liền càng ngon hơn.

Ăn một cái, sẽ không tự chủ được muốn ăn cái thứ hai.

Chẳng biết từ lúc nào Lý Tấn đi tới “ba” đánh tay của Tô Kiệt, đem bánh tart cuối cùng từ trong tay của cậu đoạt lấy, bỏ vào trong miệng của mình.

Tức giận nhìn chằm chằm Lý Tấn, Tô Kiệt có chút bất đắc dĩ, cậu chú ý tới hộp trống không, như vậy, Hà Hạ Thiên trên thực tế chỉ chuẩn bị cho mỗi người một cái.

Dùng ánh mắt oán trách nhìn Hà Hạ Thiên, Tô Kiệt ở trong lòng kêu lên: “Hà Hạ Thiên ca, anh tại sao không chịu làm nhiều một chút.”

“Thế nào?” Hà Hạ Thiên nhìn Lý Tấn.

Lý Tấn thường thức qua, suy nghĩ một chút, “Nếu như cậu có thể làm những người không thích ăn bánh ngọt, đều thích tác phẩm của cậu, như vậy tôi nghĩ cậu đã thành công.”

“Cảm ơn.” Hà Hạ Thiên gật đầu.

“A, ” Lê Nhược Á chưa thỏa mãn liếm khóe môi một chút, “Hà Hạ Thiên, làm người yêu của anh, nhất định rất hạnh phúc.”

Hà Hạ Thiên chuyển mắt một cái, nhếch khóe miệng mỉm cười, “Đó cũng không nhất định.”

Ngay lúc mọi người đều tụ tập ở quầy bar, có người vào quán, “Quầy rầy.”

Tổng Vũ Thừa nghiêng đầu sang chỗ khác nói: “Xin lỗi, chúng tooi bây giờ còn chưa bắt đầu mở cửa.” Hắn đang muốn giải thích tiếp, lại phát hiện người kia mặc áo khoác có chứa tên của công ty chuyển phát nhanh, “Àn, là chuyển phát nhanh sao?”

Người trẻ tuổi của công ty chuyển phát nhanh gật đầu, “Đúng, tôi tìm Hà Hạ Thiên tiên sinh.”

Hà Hạ Thiên quay đầu lại, “Tìm tôi?”

Cậu chuyển phát nhanh vừa thấy Hà Hạ Thiên, đầu tiên là ngây ngô ngẩn ngơ, sau đó mới cầm trên tay một bó tulip tím rất lớn. “Đây là tặng cho Hà tiên sinh, mời đưa thẻ căn cước ký nhận, cảm ơn.”

Hà Hạ Thiên nhíu đầu lông mày, đi tới.

Nhận lấy bó hoa, Hà Hạ Thiên cúi đầu nhìn, vẻ mặt của hắn như đang nhìn cái gì đó không liên quan, trong ánh mắt có chợt lóe lên một tia lạnh lùng.

Tô Kiệt sớm bu lại, ánh mắt ở giữa bó hoa tìm kiếm tấm thiệp.

Quả nhiên có.

Hà Hạ Thiên rút tấm thiệp từ giữa bó hoa ra, nhìn cũng không nhìn liền xé nát.

Hành động này, ngay cả cậu chuyển phát nhanh đều nhìn ngây ngẩn cả người, “A, tiên sinh...”

Hà Hạ Thiên ngẩng mặt lên nhìn cậu chuyển phát nhanh, ôn nhu mỉm cười, “Có việc?”

“Không có, không có.”

Đem bó hoa giao cho Kiều Tâm Vũ, “Đặt ở nơi này đi.” Nói xong, Hà Hạ Thiên liền đi tới phòng thay đồ.

Tô Kiệt nhìn bóng lưng của Hà Hạ Thiên, lại nhìn một bó tulip lớn xinh đẹp trên quầy bar, lộ ra vẻ mặt mờ mịt, “Hà Hạ Thiên ca...”

Đỗ Phong vỗ vỗ đỉnh đầu Tô Kiệt, “Được rồi, làm việc, làm việc.”

Cuối cùng, bó tulip này được đặt trong bình hoa thủy tinh, bày ở trên quầy bar.

Quán bar bắt đầu mở cửa.

Mở máy hát, phát ra giai điệu jambalaya.

Không gian rộng lớn, chậm rãi bị khách nhân lấp đầy.

Kiều Tâm Vũ đem thực đơn mới in chuẩn bị xong.

Đầu bếp và thợ làm bánh của “Libra”, đều là người nấu ăn khá tùy ý, bất quá sẽ đặc biệt quyết định thực đơn xong sau đó làm theo, cho nên, trên cơ bản thực đơn là mỗi ngày được in ra. (Mỗi ngày một thực đơn)

Lúc đầu, Kiều Tâm Vũ còn lập ra danh sách rượu, liệt tên rượu cùng cocktail, cho khách lựa chọn, một thời gian sau, hắn cùng bắt chước theo, sẽ không tận lực lo lắng về rượu, mà là tùy tính nghĩ đến cái gì không tệ liền chuẩn bị cái đó.

Các vị khách tựa hồ cũng không ngại loại tùy tính này, đồng thời, gặp khẩu vị mà mình thích, coi như một loại niềm vui bất ngờ.

Buổi tối lúc mười rưỡi, Hà Hạ Thiên từ gian sau đi ra.

Đột nhiên ở trong quán bar nhìn thấy hắn, Tô Kiệt lại càng hoảng sợ.

Kinh ngạc hơn có lẽ là các vị khách, không ít khách phát hiện đầu bếp anh tuấn này, nhìn không chuyển mắt, như vậy cứ nhìn hắn chăm chăm.

Tô Kiệt cúi người nằm úp sấp, nhích lại gần Kiều Tâm Vũ, nói: “Tâm Vũ, không xong.”

“Sao vậy?” Kiều Tâm Vũ cũng làm bộ thần bí.

“Hạ Thiên ca đi ra như thế nhoáng một cái, sau này khách sẽ rất nhiều.”

“Thế có cái gì không tốt sao?”

“Em không muốn để cho nhiều người nhìn chăm chăm Hạ Thiên ca như vậy, có một Lê Nhược Á đã rất kinh khủng.” Tô Kiệt lộ ra vẻ mặt phiền não.

Kiều Tâm Vũ liếc mắt ra sức trừng Tô Kiệt, “Cậu bị bệnh hả, Tiểu Kiệt, nếu như Hạ Thiên mỗi ngày đi ra nhoáng một cái, kinh doanh có thể chuyển tốt, cậu không phải cũng có lợi sao?”

“Thế nhưng Hạ Thiên ca chẳng phải là hi sinh rất nhiều.”

Kiều Tâm Vũ lần thứ hai ra sức trừng Tô Kiệt, “Hắn hi sinh cái gì? Hắn cái gì cũng không có hi sinh a.”

Tô Kiệt sờ đầu, “Nói cũng phải.”

Kiều Tâm Vũ cố sức nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn Tô Kiệt một chút, “Đứa nhỏ ngốc.”

Tô Kiệt che mặt, “A.”

Hà Hạ Thiên đứng ở bên trong quầy rượu nhìn tủ bánh một cái, phát hiện bên trong tủ vốn đầy bánh, đã bán ra không ít, gật đầu.

Lúc này, một cô gái đi vào trong quán.

Cô gái kia vóc người không thấp không cao, tóc đen buộc thành đuôi ngựa, áo trắng phối quần rộng thùng thình, rất có khí chất thanh cao.

Cô gái đi vào quán, liếc nhìn quầy bánh, mắt sáng ngời, sau đó đi tới trước quầy bar, hỏi thẳng: “Có mang về được không?”

Tô Kiệt gật đầu, “Cô muốn cái gì?”

“Một Mocha Coffee lớn, còn muốn, bánh ngọt.”

“Được.”

Không chờ Tô Kiệt đi ra quầy bar, cô gái trực tiếp tới trước tủ bánh, nhìn bên trong tủ, suy nghĩ.

“Thử cái này xem.” Hà Hạ Thiên đứng sau tủ bánh nói, đem một khối bánh táo lấy ra ngoài, “Cái này, ngày hôm nay rất hợp.”

Cô gái ngẩng đầu, nhìn Hà Hạ Thiên, lại nhìn, “Tại sao?”

“Mocha coffee, là đem cà phê espresso, pha vào sữa ấm và chocolate, lựa chọn như vậy, có lẽ sẽ nghĩ sau khi uống qua, một chút ngán, như vậy lúc này, bánh táo thanh đậm lại thoang thoang, vừa lúc trung hoà một chút khẩu vị. Thử một chút, cô sẽ tán thành sự lựa chọn của tôi.”

“Được.”

Thuần thực gói xong bánh ngọt, Hà Hạ Thiên lại lấy ra một tấm thẻ nho nhỏ màu xanh nhạt, “Mời kí tên.”

“Mua bánh ngọt còn phải kí tên sao?”

“Mỗi tháng, bán ra cái thứ mười, khách tới mua bánh, “Libra” sẽ mời cô ấy hoặc anh ấy kí tên, lưu niệm.” Nói rồi, Hà Hạ Thiên chỉ chỉ phía sau tường trắng, “Chúng ta sẽ dán ở nơi này.”

Cô gái mỉm cười gật đầu, lấy tấm thẻ, viết xuống tên của mình.

“Lô Hội.”

“Àn.”

” Tên rất dễ thương.” Hà Hạ Thiên nhìn chữ viết thanh tú trên thẻ, trên mặt hân hạnh mỉm cười.

Trả tiền, cô gái nhận lấy hộp bánh và ly cà phê, rời khỏi quán bar.

“A, bây giờ khách thật là không giống nhau.” Tô Kiệt đưa mắt nhìn cô gái rời đi, đứng ở cửa tiệm tự nói.

Hà Hạ Thiên đem tấm thẻ có viết chữ “Lô Hội”, dán trên tường, sau đó trở lại gian bếp.

Tô Kiệt kéo lại Đỗ Phong, “Phong ca, thẻ trên tường càng ngày càng nhiều vậy phải làm sao?”

Đỗ Phong lộ ra vẻ mặt không hiểu, “Như vậy không tốt sao?”

“A. Chắc là rất tốt.”

Quán bar kết thúc một ngày làm việc, Tô Kiệt thay xong quần áo, đi ra phòng thay đồ.

Mười một giờ, Hà Hạ Thiên cũng đã đi trước.

Lý Tấn đem danh sách trên tay giao cho Kiều Tâm Vũ, “Lại tiếp tục.”

“Nga.”

Tổng Vũ Thừa kéo Đỗ Phong không tha, “Phong ca, anh phải đưa em đến trạm xe.”

Lê Nhược Á từ phía sau kéo cổ áo của Tô Kiệt, “Tiểu Kiệt, đến nhà của tớ, đi thôi.”

Tô Kiệt liều mạng giãy dụa, “Buông tay, Nhược Á.”

Lê Nhược Á ôm lấy cổ Tô Kiệt, từ phía sau ôm lấy cậu, “Tiểu Kiệt càng ngày càng đáng yêu.”

“Buông tay, sẽ bị anh siết chết.”

Ánh mắt chuyển đến quầy bar, Tô Kiệt ngừng giãy dụa, “Nhược Á, hỏi anh một việc.”

“Cái gì?”

“Hạ Thiên ca vì sao không nhìn tấm thiệp a? Hắn vừa mới tới, lại được gửi tặng hoa, rõ là biết hắn mới tới “Libra”, thế nhưng, hắn lại không nhìn thiệp, hoàn toàn vứt bỏ hoa lớn như vậy sang một bên, thật kỳ quái.”

Tổng Vũ Thừa đi qua bên người Lê Nhược Á, vươn tay thọc Lê Nhược Á một chút, “Tiểu Kiệt, ngày vẫn còn dài, sớm muộn có một ngày, cậu sẽ biết.” (Ở đây, bạn Thừa thọc cái nhúm tóc vênh lên của bạn Á J)

Lê Nhược Á gơ tay lên che đỉnh đầu, “Tổng Vũ Thừa, cậu nói Tiểu Kiệt, thọc tở làm cái gì?”

Tổng Vũ Thừa vừa nghe, hướng Lê Nhược Á làm cái mặt quỷ, chạy ra ngoài.

“Này, Vũ Thừa, đứng lại.”

“A, Nhược Á, chờ em một chút, anh còn chưa nói cho em biết mà.”

Đỗ Phong nhìn Lý Tấn một chút, người phía sau hướng hần nhún nhún vai, “Ngày mai, còn có ngày mai. ”

— Hoàn —

Bonus nha:

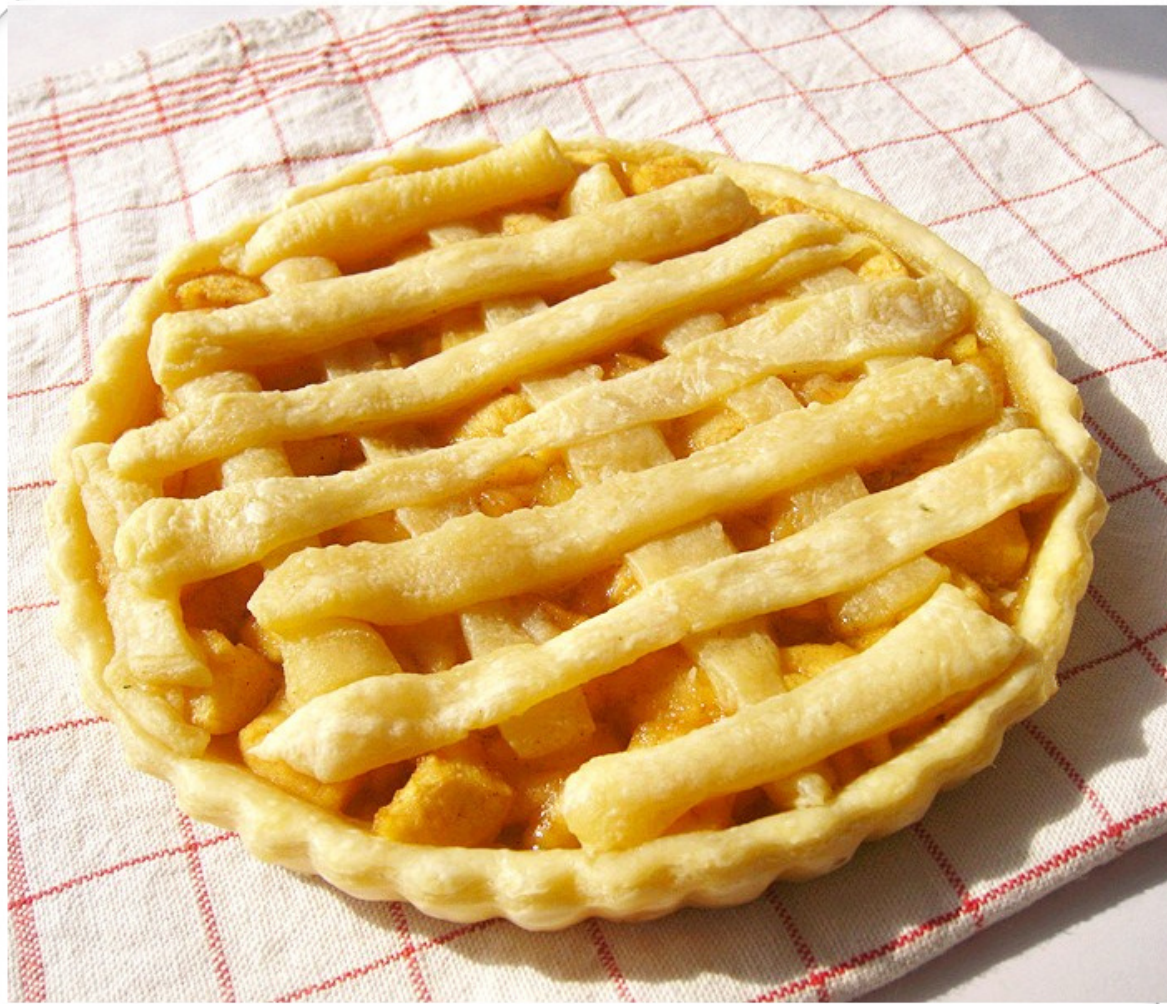
Bánh tart trứng

Bánh táo

Mocha Coffe

Uất kim hương (tu-líp)

2. Chương 2: Tôi Không Muốn Chụp Ảnh

Đại đô hội, 2019.

Tô Kiệt vừa đi vào quán bar “Libra”, liền thấy Kiều Tâm Vũ và Lê Nhược Á, hai người ở trên bàn, đỉnh đầu đối nhau, giống như hai con sơn dương đánh nhau.

“Không được.”

“Được.”

“Không được.”

“Được.”

Tô Kiệt vội vàng đi tới, muốn kéo bọn họ ra, “Tâm Vũ, Nhược Á, các người đang làm gì thế?”

Kiều Tâm Vũ và Lê Nhược Á thở phì phì xa nhau.

“Sao vậy?” Tô Kiệt nháy mắt to hỏi.

“Nha.” Kiều Tâm Vũ đem một quyển tạp chí dây vút xuống trước mặt Tô Kiệt.

Tô Kiệt cầm lấy tạp chí lên xem, “Nam trang mới.” Hắn không hiểu nhìn Kiều Tâm Vũ, “Điều này?”

Lê Nhược Á ở một bên nói: “Vừa nãy kế toán viên cao cấp gọi điện thoại nói, lão bản tâm huyết dâng trào thông tri hắn, định cho người thay đổi đồng phục mới.”

“Tốt lắm a.” Tô Kiệt biểu tình rất vui vẻ.

“Đúng, không sai.” Một thanh âm vang lên tiến đến.

Tô Kiệt quay đầu nhìn lại, nguyên lai là Lý Tấn tới.

“Hảo cái đầu người.” Kiều Tâm Vũ nói ở Tô Kiệt trên đầu cốc một cái, “Nếu như lão bản nhất thời hứng khởi, tùy tiện làm cho chúng ta một bộ nàng thích, chúng ta đây không phải đều thảm. Ta mới không cần mỗi ngày ăn mặc y phục không thích.”

“Đúng nga.” Tô Kiệt gật đầu, lộ ra suy tư biểu tình.

Lý Tấn đứng ở một bên, hai tay khoanh ở trước ngực, nhìn những đồng nghiệp khác biểu tình rầu rĩ.

Hắn là trù sư, có chuyên dụng chế phục, không cần tham dự trong đó, sợ dĩ sự không liên quan dĩ nhiên là ngồi ở một bên.

Không bao lâu, Đỗ Phong, Tống Vũ Thừa lần lượt tới, sau khi nghe tin tức này, cùng nhau gia nhập đoàn thảo luận.

“Hy vọng là áo sơ mi trắng thông thường phối quần dài màu đen là tốt rồi.” Tống Vũ Thừa nói rằng.

“Hay nhất không nên thay đổi, giống như hiện tại mặc như thế này là tốt rồi.” Đỗ Phong nói.

Lê Nhược Á nhìn Đỗ Phong, lại nhìn Tô Kiệt, “Tốt như vậy, nếu như phải hi sinh, thì người mới hi sinh. Chúng ta mặc áo sơ mi trắng phối quần, Tiểu Kiệt tùy tiện mặc xong, đồng phục thủy thủ cái gì cũng được.” Nói, nhìn qua vẻ mặt Tô Kiệt, “Tiểu Kiệt, vì chúng ta, người liền hi sinh một chút, nếu như lão bản thực sự muốn COSPLAY, người đi.”

Tô Kiệt mở to hai mắt nhìn, “Này, Lê Nhược Á, người quá độc ác, bằng cái gì để ta hy sinh hết, ta mới không cần mặc trang phục thủy thủ.”

Lý Tấn vuốt cằm, chen miệng nói: “Tiểu Kiệt mặc trang phục thủy thủ, thật là làm cho người ta chờ mong, nhất định rất khả ái.”

“Đúng, ta cũng phải nhìn.” Tống Vũ Thừa liền tiếp gật đầu, “Tiểu Kiệt khả ái như thế, mặc vào trang phục thủy thủ nhất định cực kỳ ~~ cực kỳ khả ái.”

“Không nên! Ta muốn các người dẹp ý niệm này!” Tô Kiệt lớn tiếng phản đối.

Kiều Tâm Vũ nhất để tay lên vai Tô Kiệt, cười không có hảo ý, “Tiểu kiệt, kỳ thực mặc quần cũng không có gì.”

“Vậy người mặc!” Tô Kiệt cấp Kiều Tâm Vũ rống trở lại.

“Tiểu Kiệt, người hi sinh một chút.” Lê Nhược Á kéo tay Tô Kiệt, lắc lắc.

“Không nên! Đánh chết cũng không cần!” Tô Kiệt bỏ qua Lê Nhược Á tay của, hầu như muốn nhảy dựng lên.

“Xảy ra chuyện gì?” Lại một thanh âm vang lên tiến đến.

Hà Hạ Thiên đến.

Tô Kiệt thấy được ăn mặc áo sơ mi trắng, áo khoác đen phối quần dài màu đen Hà Hạ Thiên, tiên sững sốt một chút, sau đó đột nhiên chỉ vào Hà Hạ Thiên kêu to, “Hắn mới là người mới tới.”

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía Hà Hạ Thiên.

Hà Hạ Thiên sắc mặt bình tĩnh, ôn nhu cười, “Sao vậy, có chuyện gì sao?”

Kiều Tâm Vũ giương tay một cái, “Thiết, Tiểu Kiệt, Hạ Thiên mặc không thích hợp.”

“Đúng.” Lê Nhược Á theo đuôi phụ hoạ.

“Tại sao?” Tô Kiệt nhìn chằm chằm Hà Hạ Thiên nhìn từ trên xuống dưới.

“Hạ Thiên vóc dáng như vậy cao, mặc trang phục thủy thủ không thích hợp.” Đỗ Phong nói ra nguyên nhân.

Hà Hạ Thiên sững sốt, “Trang phục thủy thủ?” Lập tức nở nụ cười, giơ tay lên sờ tóc Tô Kiệt, “Tiểu Kiệt mặc tương đối hợp.”

Lý Tấn gật đầu, “Xem, ta nói có đúng không.”

Tô Kiệt nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, trước sau trái phải đều là thân cao vượt trên một trăm tám mươi lăm cm, vóc người cao gầy chân dài dễ nhìn, suy nghĩ lại một chút chính mình một trăm bảy mươi lăm cm “Thương cảm” thân cao, càng nghĩ càng không công bằng, ôm lấy đầu kêu to lên, “A...”

Kiều Tâm Vũ vừa thấy, vội vàng trấn an Tô Kiệt, “Được rồi được rồi, Tiểu Kiệt, chúng ta đang nói đùa, sẽ không để cho người mặc trang phục thủy thủ, yên tâm đi.”

Tô Kiệt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “A, thực sự.”

Lê Nhược Á nghiêm trang nói: “Đúng vậy, xem dọa người sợ.”

“Nga.”

Lê Nhược Á lại bổ sung: “Chúng ta sẽ hướng lão bản kiến nghị, làm cho người váy thủy thủ.”

“Ô a.” Tô Kiệt lại bắt đầu hét lên.

Đỗ Phong vỗ vỗ tay, “Được rồi, không nên chơi, làm việc.” Nói, kéo cổ áo Lê Nhược Á, “Đi, thay quần áo.”

Lê Nhược Á bị kéo đi, mọi việc tựa hồ là bình tĩnh lại.

Hà Hạ Thiên nhìn Tô Kiệt một chút, xem hấn tức giận mặt nhăn lên, hắc một tiếng bật cười, “Tiểu Kiệt, hay là người mặc sẽ có được hiệu quả tốt không tưởng.”

“Không nên!” Tô Kiệt kêu to.

“Ta tùy tiện nói một chút, chớ để ý.” Hà Hạ Thiên đưa tay sờ tóc Tô Kiệt, sau đó xoay người bỏ đi.

Tối hôm đó, qua mười giờ, lại có công ty chuyển phát nhanh đưa tới một bó hoa hồng đỏ to, chỉ tên thỉnh Hà Hạ Thiên ký nhận.

Mất thấy Hà Hạ Thiên nhận lấy bó hoa, nhìn cũng không nhìn sẽ hướng trong thùng rác ném, Tô Kiệt cấp bách muốn kêu lên. Trước khi bó hoa rơi xuống, Đỗ Phong tiếp nhận.

Tô Kiệt đứng ở quầy bar thở dài một hơi, “Vẫn là Phong ca hảo.”

Đỗ Phong cứng ngắc cầm bó hoa, ra vẻ muốn đưa cho Hà Hạ Thiên, đối với hấn nói: “Người không thấy một bó hoa to như thế, thùng rác kia lại nhỏ, người vẫn là đi vào trong ném, đi, tới trù phòng ném vào thùng rác lớn.”

Một bên Tô Kiệt nghe được, phịch một tiếng té nhào, làm bộ đáng thương la lên: “Phong ca, không nên.”

Kiều Tâm Vũ đã đi tới, nhận lấy hoa trong tay Đỗ Phong, nhìn một cái, lại nhìn Hà Hạ Thiên, khoa trương nói: “Một bó hoa hồng to như thế, đẹp như thế, người lại muốn ném đi, hơi quá đáng.”

Tô Kiệt đổi nhãn thần sùng bái nhìn Kiều Tâm Vũ, “Tâm Vũ.”

Kiều Tâm Vũ nói tiếp: “Ném đi rất đáng tiếc, không bằng cầm tới sát vách cửa hàng hoa bán đi, nhìn hoa này nhiều mới mẻ, sửa sang chút nhất định có thể bán đi.”

Tô Kiệt lại một lần nữa té nhào.

Cuối cùng, vẫn là Lê Nhược Á tới, đem một bó gần trăm đóa hoa hồng, cắm vào trong bình hoa, bày ở trên quầy bar.

Lúc khách nhân ít một chút, Tô Kiệt và Kiều Tâm Vũ, ở quầy bar tám nhăm.

“Tâm Vũ, Hạ Thiên ca cần gì mỗi lần đều phải đem hoa ném đi, nhìn cũng không nhìn.”

“Ai biết.”

“Là ai đưa cho hấn, không phải đều là nam nhân tặng hoa cho nữ nhân sao?”

Ồ má Tô Kiệt néo một cái, Kiều Tâm Vũ nói rằng: “Ai nói, hoa là người yêu đưa cho người yêu.”

Che khuôn mặt nhỏ nhắn bị néo, Tô Kiệt có điều suy nghĩ, “Hạ Thiên ca có người yêu.”

Ồ Tô Kiệt trên trán búng một cái, Kiều Tâm Vũ cười nhạo, “Người bây giờ mới nhìn ra.”

“Sao vậy?”

“Lúc đệ nhất bó uất kim hương đưa tới, người không chú ý tới sắc mặt Hạ Thiên sao?”

Tô Kiệt nháy nháy đôi mắt đen to, lộ ra mang vẻ mặt mờ mịt, “Nga?”

Đang muốn vươn tay néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Kiệt, Kiều Tâm Vũ vừa mới giơ cánh tay lên, cổ tay đã bị kéo lại, “Tâm Vũ, người ở đây làm gì?”

Vừa quay đầu lại, Tống Vũ Thừa liền đứng ở phía ngoài quầy bar.

“Sao vậy?”

Tống Vũ Thừa đưa tay qua, nắm lấy cằm Kiều Tâm Vũ, vẻ mặt cười xấu xa, “Tâm Vũ, không nên luôn đối với vợ Kiệt chúng ta động thủ động cước.”

“Đi?” Kiều Tâm Vũ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, “Bao lâu các người là vợ Kiệt?”

Tống Vũ Thừa hướng quầy bar thò người ra đi vào, tiến lại gần mặt Kiều Tâm Vũ càng, kéo dài âm điệu nói: “Người ~ nói ~ ni?”

“Yêu nhất hướng Tiểu Kiệt tẩy máy tay chân nhân là người mới đúng.”

“Ta đối Tiểu Kiệt xuất thủ thị thiên kinh địa nghĩa*, người liền không đúng.” Tống Vũ Thừa không tỏ ra chút yếu kém nào. (* thiên kinh địa nghĩa = đạo lý hiển nhiên)

“Cái gì?” Kiều Tâm Vũ hét lên.

Đang muốn giải quyết chút, một cánh tay đưa qua, ôm lấy cổ Tống Vũ Thừa, sau đó, có thanh âm, bên tai hắn nói: “Vũ thừa, ngươi không làm việc, chạy tới đây dự định tám chuyện sao?”

Quay đầu lại nhìn sắc mặt bất thiện của Lê Nhược Á, Tống Vũ Thừa vươn tay thúc ngực của hắn, “Ta còn chưa cùng Tâm Vũ nói hết.”

“Nói cái gì? Sau khi tan tầm lại nói.” Thanh âm tĩnh táo của Đỗ Phong vang lên, Lê Nhược Á nghe rục rỏ lại.

“Khụ.” Đỗ Phong ở phía sau bốn người kia chụm lại một chỗ, lại ho khan một tiếng, sau đó đi ra ngoài, còn sót lại bốn người hai mặt nhìn nhau, không hẹn mà cùng buông lỏng tay, đều tự tản ra.

Một buổi tối mưa rơi lác đác, khách nhân ít hơn, Đỗ Phong nói trong quán trước lúc đóng cửa.

Tô Kiệt mang tạp dề, dùng sức lau chùi mặt bàn quầy bar.

Lúc này, Lê Nhược Á không an phận lại chạy tới, “Tiểu Kiệt.”

“Gi.”

Lê Nhược Á đem tạp chí trong tay mở ra, đưa tới trước mắt Tô Kiệt, “Nhìn, đẹp không?”

Tô Kiệt liếc mắt liếc qua, là quảng cáo đồng phục học sinh, có kiểu nam cũng có kiểu nữ, lòng mơ hồ đoán được Lê Nhược Á muốn nói gì, liền đem cái cổ lắc một cái, nói rằng: “Đẹp gì? Ta đã là sinh viên đại học, không cần mặc đồng phục học sinh.”

“Ngươi thoát nhìn như học sinh trung học.” Lê Nhược Á không chút khách khí bình luận nói.

Tô Kiệt trừng lên mắt, nhìn chằm chằm Lê Nhược Á, “Ngươi! Thân cao không dậy nổi a.”

Lê Nhược Á dương dương đắc ý gật đầu, “Đúng, là không dậy được nổi.”

“Ngươi.”

Tống Vũ Thừa ở một bên xen vào nói: “Lão bản có tìm được tiệm làm đồng phục mới hay không?”

Lê Nhược Á suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Không biết?”

“Thật tốt đột nhiên muốn làm đồng phục mới làm chi.”

“Nói đúng a.”

Phân công nhau làm công việc vệ sinh ở một bên Kiều Tâm Vũ và Đỗ Phong, cũng bu lại, tham gia thảo luận.

“Ta có chút sợ.”

Luôn không ngừng nghe được Lê Nhược Á nói sợ, Tô Kiệt cũng bắt đầu bị nhiễm nhóm người này lo lắng, nhú mào, “Tại sao?”

Kiều Tâm Vũ nói rằng: “Bởi vì, lão bản nàng là muốn nghĩ đến loại nữ nhân kia.”

Tô Kiệt lắc đầu, “Không thể nào, nàng, nàng...”

Bởi vì không có chân chính gặp qua lão bản của “Libra”, Tô Kiệt không hiểu nổi “Nàng” nữa, thế nhưng dựa vào chỉ nhìn qua cái bóng lưng màu trắng kia, hẳn lại cảm thấy lão bản bất quá là nữ nhân thông thường, sao vậy những người này hình như là, có điểm sợ nàng ni?

“Người không biết, lão bản thể nhưng rất kinh khủng.” Tống Vũ Thừa vẽ mặt thành thật nói.

Người khác đông loạt gật đầu.

“Đang nói Tử Tự sao?” Một thanh âm đột nhiên ở phía sau vang lên, dọa mọi người giật mình.

Đỗ Phong nhìn lại, nguyên lai, người tới là “Libra” quây rượu luật sư đại diện — Thân Tông Tĩnh, “Tông Tĩnh, ngươi sao vậy tới?”

Thân Tông Tĩnh không trả lời, thân thể tránh ra, hiện ra người kia theo phía sau hẳn, đồng thời, đưa tay chỉ Tô Kiệt, nói: “Chính là hẳn, ngươi xem một chút thích hợp sao?”

Ánh mắt của mọi người, đều rơi vào trên người người kia ở phía sau Thân Tông Tĩnh.

Đó là nam tử trẻ cả người cao ngất, ước chừng có hai mươi tám, hai mươi chín tuổi hình dạng, vóc dáng rất cao, chân rất dài, ăn mặc áo sơ mi phối quần, đường cong toàn thân trang phục đơn giản ở trên người hẳn phá lệ. Nam tử rất có cá tính về mặt lạnh lùng, mái tóc hơi dài, che nửa mắt, màu đen tóc, mắt đen, sống mũi cao, môi mỏng, nhân thần sắc bén, nhìn người rất trực tiếp. Mặt hẳn thon gầy, mái tóc đen và về mặt lạnh lùng, khiến mỗi người một xem hẳn nam nhân giống nữ nhân, lòng cũng sẽ ở trong nháy mắt sản sinh một loại xung động — muốn chinh phục hẳn, muốn giữ lấy hẳn.

Nam tử tiến tới trước một bước, đứng ở dưới ánh đèn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Kiệt từ trên xuống dưới, ánh mắt kia giống như cầm dao giải phẫu, vài cái liền đem Tô Kiệt cắt ra.

Tô Kiệt bị nhìn có điểm sợ, nhắm Đỗ Phong phía sau trốn.

“Sao vậy, thích hợp sao?” Thân Tông Tĩnh lại hỏi.

Nam tử gật đầu, môi mỏng khê mở, nói rằng: “Tạm được.”

Tô Kiệt thoáng cái phần nộ, bị nhìn chòng chọc như thế nửa ngày, người này cư nhiên nói hai chữ — tạm được, hơi quá đáng.

“Như vậy, chuyện này liền quyết định như thế.”

Nam tử gật đầu, vậy sau lại hướng người khác gật đầu, sau đó đối Tô Kiệt nói: “Thứ bảy này, người tới nơi này.” Nói, lấy ra một cái thẻ đưa cho Tô Kiệt.

Không có nhận thẻ, Tô Kiệt gương mặt mạc minh kỳ diệu, “Người nghĩ làm gì? Thứ bảy ta có chuyện.”

Nam tử nói như đinh chém sắt: “Hủy nó.” Quyết không cho phép người khác cự tuyệt.

“Cái gì?” Tô Kiệt không tin tưởng lỗ tai, người này sao như vậy.

“Cứ như vậy đi.” Nam tử nói xong, hướng mọi người đại gật đầu coi là nói lời từ biệt, sau đó xoay người, rời đi.

Vô pháp Tô Kiệt cùng người xa lạ tranh luận một phen, Thân Tông Tĩnh kéo lại, “Đây là chuyện gì? Người kia là ai? Hắn muốn làm gì?”

Thân Tông Tĩnh không chút hoang mang ngồi xuống, nhìn mọi người một chút, lúc này mới nghĩ tới cái gì liền nói: “A, đã quên giới thiệu, hắn là La Lâm.”

“Hắn muốn làm cái gì?”

Uống nước Kiều Tâm Vũ đưa tới, Thân Tông Tĩnh chậm rãi nói: “Hắn là bằng hữu giới thiệu biết.” Nói, lấy ra trong túi tạp chí đưa cho mọi người, “La Lâm làm việc trong ngành nhưng tiếng tăm lừng lẫy, tên tuổi vang dội. Hắn muốn tìm người để chụp một bộ ảnh, không tìm được người mẫu, ta đã liền gọi hắn nhìn xem Tiểu Kiệt được không. Đã nói qua, nếu như có thể, Tiểu Kiệt cho hắn mượn chụp ảnh, hắn làm trang phục mới cho các người miễn phí.”

“Ai muốn hần miễn phí.” Tô Kiệt bất mãn kêu to.

Thân Tông Tình ở một bên cười meo meo nói: “Tiểu kiệt, La Lâm có danh tiếng như vậy, giúp các người thiết kế đồng phục, người khác đều đáp ứng, người kêu la cái gì.”

“Ta mới mặc kệ, ta mới không cần chụp ảnh, ta không đi.” Tô Kiệt kích động muốn nhảy dựng lên.

Thân Tông Tình tuyệt không vội, ngăn Tô Kiệt nổ tung, “Tiểu kiệt, người suy nghĩ một chút, để La Lâm để làm đồng phục mới, chung quy so với lão bản tìm người lung tung làm đồng phục mới, tốt hơn.”

“Đúng nga.” Lê Nhược Á gật đầu.

“Hay, hay.” Đỗ Phong nâng cằm, cũng bắt đầu tán thành.

Phát hiện chung quanh đồng sự đều là một bộ biểu tình tán đồng, Tô Kiệt nóng nảy, “Thế nhưng tại sao là ta chụp ảnh, ta hi sinh, các người thật tốt, mặc bộ đồ mới.”

Kiều Tâm Vũ thân thủ vận khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Kiệt, “Tiểu kiệt, người lời này là không đúng, cái gì gọi là hi sinh, vừa không có cho người giọt sương. Hơn nữa, chúng ta không đều ở đây trên một cái thuyền mà.”

Mở tay của Kiều Tâm Vũ ra, Tô Kiệt lắc đầu, “Ta mới không muốn chụp ảnh.”

Lý Tấn ở một bên lên tiếng, “Tiểu kiệt, để các người khỏe, người hay là đi đi, nghe Tông Tình không có sai.”

“Mới không.”

Tống Vũ Thừa ngồi cạnh Tô Kiệt, nghiêm túc nhìn, “Tiểu Kiệt, người không biết là lão bản có bao nhiêu kinh khủng, nếu như nàng muốn làm gì, tất cả mọi người sẽ rất thảm. Hiện tại có sẵn cơ hội, thiết kế đồng phục, lại miễn phí, nhanh chóng có đồng phục tốt, có sao mà không làm?”

“Lão bản có cái gì kinh khủng?”

Lê Nhược Á ôm hai tay, nhìn chăm chăm Tô Kiệt, “Tiểu Kiệt, người biết lão bản của “Libra” người như thế nào sao?”

Tô Kiệt nghi ngờ hỏi: “Người như thế nào?”

“Lão bản là hủ nữ.” (*Chỗ này nguyên văn là đồng nhân nữ, ta nghĩ nó là hủ nữ thôi!!*)

Tô Kiệt hướng Lê Nhược Á trừng mắt, “Ta còn tưởng rằng người muốn nói nàng là phần tử kinh khủng.”

“Ta van người, nàng so vớ phần tử kinh khủng còn kinh khủng hơn.”

“Không thể nào.” Tô Kiệt hồi tưởng đã từng xem qua bóng lưng, lắc đầu biểu thị không tin.

“Lão bản là hủ nữ còn chưa đủ kinh khủng sao?” Đỗ Phong hỏi ngược lại, đồng thời nhìn mọi người.

Tô Kiệt phát hiện, tất cả mọi người kể cả Thân Tông Tĩnh, đồng loạt gật đầu.

Kiều Tâm Vũ ghé vào trên bàn, chống cằm, khẩn thiết nhìn Tô Kiệt, “Tiểu Kiệt, người ngoan ngoãn đi chụp ảnh đi, để hắc làm đồng phục. Mỗi người chúng ta đỡ phải cùng nhau chờ đợi lo lắng, rất sợ lão bản đột phát ý tưởng muốn ngoạn COSPLAY, thật đúng là rất thảm.”

“Đúng, đúng.”

Tống Vũ Thừa chỉ vào Tô Kiệt, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đến lúc đó, người thứ nhất bị buộc mặc váy thủy thủ, nhất định là người.”

“Sẽ không. Ta không mặc, ta cự tuyệt.”

Lê Nhược Á xít lại gần mặt của Tô Kiệt, thái độ nghiêm túc, “Tiểu Kiệt, lão bản rất có bản lĩnh thuyết phục người, chính là rất đỉnh. Người suy nghĩ một chút, nàng có bản lĩnh tuyển nhiều người đẹp trai như chúng ta, gom lại cái quán bar nho nhỏ này, nàng sẽ nói không thuận theo người không đáp ứng mặc thủy thủ phục?”

“Ta chính là không mặc.” Tô Kiệt lắc lắc cái cổ, thái độ thập phần cương ngạnh.

Thân Tông Tĩnh khinh khinh vỗ bàn một cái, “Mặc kệ hắc, đến lúc đó, dù có kéo cũng phải đem Tiểu Kiệt kéo đến. Miễn cho chúng ta thảm, ta cũng không muốn cũng bị kéo hạ thủy. Nhược Á, người cùng Tiểu Kiệt ở một trường học, theo dõi hắc không được để hắc chạy mất.”

“Các người bắt công như vậy.” Tô Kiệt liềm mạng kháng nghị.

Ngước lên nhìn các suất ca xung quanh mình, Tô Kiệt cảm giác thấy mình quá nhỏ.

“Kia, như vậy phải mặc thủy thủ phục mọi người cùng nhau mặc.” Tô Kiệt còn muốn tái chống cự một chút.

Kiều Tâm Vũ bật cười, “Ta van người, không thể nào.”

“Tại sao?”

“Bởi vì chúng ta không thích hợp, đối với vương đạo của hủ nữ mà nói, không thích hợp thì sẽ không cần. Dù cho muốn chúng ta COSPLAY, cũng sẽ chọn cái khác. Bất quá ta cũng muốn nói cho người, người thích hợp nhất với đồng phục thủy thủ, người không thể chạy được.” Lê Nhược Á vẽ mặt cười xấu xa giải đáp câu hỏi của Tô Kiệt.

“Thế nhưng...” Tô Kiệt nhất thời không đáp được.

“Còn dài dòng cái gì, đem hần đưa qua là được.” Vẫn đứng xem náo nhiệt, Lý Tấn đột nhiên mở miệng.

“Ồ oa.” Tô Kiệt kêu to lên, người khác đều hướng hần vây quanh.

Cuối cùng, Tô tiểu đệ đáng thương, vẫn bị đưa đến phòng làm việc.

Để Tô Kiệt hết ý, tất cả so với hần trong tưởng tượng rất thuận lợi.

Nguyên lai, chỉ là chụp ảnh những thiết kế quần áo thể thao mới.

Tô Kiệt đơn giản lấy được một phần hiệp ước, ghi chú rõ chụp ảnh trả thù lao, đồng thời, nhà thiết kế bán hết ảnh chụp bản quyền, chính là giản đơn như thế.

Tô Kiệt thở dài một hơi.

La Lâm nói cho Tô Kiệt, thỉnh hần quảng cáo “Libra” cho mọi người, lần thứ hai, đến đưa bản thiết kế đồng phục mới cho mọi người, thỉnh bọn họ lựa chọn.

Lần thứ hai, Tô Kiệt đem việc chụp hình nói cho các đồng nghiệp, tất cả mọi người cho rằng, đây là gia tăng kinh nghiệm làm việc, Tô Kiệt cũng nghĩ, cái này không có gì không tốt.

Đợi suốt đến lúc đóng cửa, cũng không thấy người giao bản thiết kế nhiều, Tô Kiệt không khỏi nghĩ, La Lâm có phải đã quên chuyện này.

Hà Hạ Thiên tối hôm đó, đến lúc đóng cửa cũng không có đi, hần và Lý Tấn thảo luận thực đơn mới, thương lượng rất sôi nổi, một chuỗi dài tên món ăn, một bên Tống Vũ Thừa và Kiều Tâm Vũ nghe qua đã muốn chảy nước miếng.

Mọi người ở đây sửa soạn xong hết, chuẩn bị lúc sắp đi, một thân ảnh xuất hiện ở cửa.

La Lâm tới.

Tay xách một túi đồ lớn, La Lâm đi vào quán, sau đó, ánh mắt của hắn, chăm chú nhìn chằm chằm Hà Hạ Thiên không tha.

Ngay cả Tô Kiệt luôn ngây thơ, cũng phát giác giữa hai người kia lúc đó, tựa hồ có điểm không đúng.

Đem bản mẫu đồng phục giao cho Đỗ Phong, La Lâm đi tới trước mặt của Hà Hạ Thiên.

Hà Hạ Thiên cũng không né tránh, cũng không mở miệng nói, bán ngựa đầu, một đôi cặp mắt đào hoa dày nhìn La Lâm.

Nhìn trước mắt hai vị suất ca đang nhìn nhau, một hình như có bất mãn, một không thèm quan tâm, người khác cũng không dám đánh vỡ cục diện bế tắc.

Chính là La Lâm động thủ đầu tiên.

Thân thủ kéo vai Hà Hạ Thiên, La Lâm dùng sức, liền đem Hà Hạ Thiên kéo vào trong lòng, vậy sau, không có chút do dự nào, hắn khéo tay ôm hông của Hà Hạ Thiên, sau đó một hôn nồng nhiệt nóng hừng hực.

Tô Kiệt chưa từng có xem qua trai đẹp hôn nồng nhiệt, thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

La Lâm không coi ai ra gì, hôn cực nồng nhiệt, Hà Hạ Thiên đồng dạng nhiệt tình đáp lại hắn, hai tay ôm La Lâm cổ, thân thể kề sát ở trên người của La Lâm, chặt không có một tia hở.

Người khác nhìn một chút, đột nhiên cũng không biết nên làm gì mới tốt.

Mọi người đang muốn ngó mặt đi chỗ khác, hai người kia, cuối cùng tách ra.

Hà Hạ Thiên môi ướm át, thoạt nhìn có một loại vị đạo đặc thù đẹp đẽ, nửa cười, hắn nhìn La Lâm, đột nhiên, Hà Hạ Thiên thân thủ, nắm vai La Lâm, sau đó vừa nhấc đầu gối, hung hăng đánh vào bụng của La Lâm.

La Lâm đau buồn bực hừ một tiếng, cúi người xuống ôm lấy bụng.

Sau đó, Hà Hạ Thiên lại giơ tay phải lên, lấy khuỷu tay, đánh một đòn nặng vào sau gáy La Lâm, La Lâm ngã trên mặt đất.

Hà Hạ Thiên đánh liên tiếp, động tác sạch sẽ lưu loát, như là bị huấn luyện đấu vật chuyên nghiệp, mọi người nhìn hoa cả mắt, không nói nên lời.

Nhìn La Lâm té trên mặt đất, Hà Hạ Thiên ngẩng đầu, trừng một bên các đồng nghiệp ngây người như phỗng, mỉm cười ôn nhu, sau đó tiêu sái hất đầu, nghênh ngang mà đi.

Đỗ Phong và Lý Tấn từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại đầu tiên, vội vàng đem La Lâm đỡ lên.

Để La Lâm ngồi xuống, Lý Tấn vội vàng hỏi: “La tiên sinh, người có khỏe không, có muốn gọi xe cứu thương không? Người nghĩ sao vậy?”

La Lâm cúi đầu, khéo tay che bụng, đưa tay vẫy vẫy, “Không, không cần, ta không sao.”

Người khác mới tỉnh ngộ lại, vây bắt La Lâm hỏi han.

“La tiên sinh, người thực sự không có việc gì?”

Uống nước nóng Kiều Tâm Vũ đưa, La Lâm lại một lần nữa lắc đầu, biểu thị chính không có việc gì.

“Trời ạ, lần đầu tiên thấy Hạ Thiên như vậy.” Lê Nhược Á ôm vai, đáng vẻ sợ hãi.

“Thật nhìn không ra, Hạ Thiên biết võ công.” Lý Tấn hồi tưởng Hà Hạ Thiên động tác lưu loát lạnh lẽo, gật đầu.

“Thực sự không cần gọi xe cứu thương?” Đỗ Phong lại hỏi.

La Lâm lắc đầu, “Không có việc gì, cái này tính tình của tiểu Thiên, ta cũng đã quen rồi.”

Tiểu Thiên?

Tô Kiệt nghe La Lâm đối Hà Hạ Thiên xưng hô, không khỏi cùng Kiều Tâm Vũ hai mắt nhìn nhau.

Xem ra, quan hệ của bọn họ, quả nhiên là không bình thường.

La Lâm đứng lên, hướng mọi người cười, “Cảm tạ, ta không sao. Mời các người nhìn bản mẫu, chọn cái thích hợp, sau đó báo với văn phòng của ta là được rồi. Ta trở về.”

“La Lâm ca, người thực sự không có việc gì?” Tô Kiệt có điểm không quá yên tâm, hần nghĩ Hà Hạ Thiên

xuất thủ thật đúng là nặng.

La Lâm chớp mắt nhìn Tô Kiệt, “Không có việc gì. Thật ra, ta và tiểu Thiên gần đây có chút hiểu lầm, tiểu Thiên tức giận cũng là nên. Chờ qua một thời gian, giải thích rõ lại không sao.”

“Oh.”

La Lâm đang muốn đi, nhìn một chút ánh mắt đồng tình của mọi người, hắn quay đầu lại, đối mọi người nói: “Yên tâm, nợ của ta, ta nhất định sẽ đòi lại.”

Phát hiện Lê Nhược Á và Kiều Tâm Vũ nhìn nhau len lén cười, Tô Kiệt nói: “Các người cười cái gì?”

Tống Vũ Thừa vỗ vỗ đầu Tô Kiệt, “Tiểu hài tử không hiểu.”

Tô Kiệt ghét nhất bị nơi này bị đồng nghiệp đem hắn coi như tiểu hài tử, rõ ràng chỉ so với bọn hắn nhỏ hơn vài tuổi, lại ở nơi này bị họ coi mình thành hài tử, hắn chuyển hướng Đỗ Phong, “Phong ca.”

“Đừng để ý đến hắn.” Thân thủ khoát lên đầu vai Tô Kiệt, Đỗ Phong mang theo hắn đi ra cửa quán bar.

Ngày thứ hai, Tô Kiệt phát hiện Lê Nhược Á và Tống Vũ Thừa, ở phía sau Hà Hạ Thiên, liền không ngừng ở bên cạnh hắn lúc ẩn lúc hiện, sau đó sau lưng Hà Hạ Thiên cười trộm không ngừng.

Tô Kiệt cũng len lén quan sát Hà Hạ Thiên một chút, phát hiện sắc mặt hắn như thường, hình như ngày hôm qua cũng không có phát sinh sự tình gì như nhau.

Sau khi Lê Nhược Á và Kiều Tâm Vũ giảo cán cái tai, Tô Kiệt phát hiện Kiều Tâm Vũ cũng bắt đầu lấm la lấm lét cười.

“Người cười cái gì?” Tô Kiệt kéo Kiều Tâm Vũ, vấn.

“Không có gì.” Kiều Tâm Vũ nghiêm mặt.

“Nói a.” Tô Kiệt kéo Kiều Tâm Vũ, kéo ống tay áo của hắn.

Kiều Tâm Vũ phục thấp thân thể, nhỏ giọng nói rằng: “Người một chú ý Hà Hạ Thiên sao?”

“Chú ý, không nhìn ra thật ma.” Tô Kiệt lão lão thật thật trả lời.

Kiều Tâm Vũ lộ ra “Quả nhiên ta chỉ biết người bốn” biểu tình, vậy sau thuyết: “Hà Hạ Thiên ngày hôm nay bỏ toàn bộ nút áo đều cài nút liểu.”

“Như vậy sao vậy ư?”

“Kết quả vẫn là không có che.”

“Cái gì?” Tô Kiệt tựa hồ là có điểm hiểu, mặt đỏ hơn, nhin không được hiểu kỳ.

“Đi.” Kiều Tâm Vũ đẩy ra Tô Kiệt, “Có thời gian, đi xem sau tai Hà Hạ Thiên.”

Đến trừu phòng, Tô Kiệt lưu ý một chút, quả nhiên, sau tai Hà Hạ Thiên, có một ấn ký màu đỏ tím, là cái loại vừa nhìn cũng biết là vết tích sau chuyện gì. Chính hắn nhìn không thấy, cũng không có khả năng biết nơi đó có, cũng không cố ý che đi.

Tô Kiệt nín cười đi ra ngoài, hắn nghĩ, lại hướng về phía Hà Hạ Thiên đối La Lâm động thủ, mình cũng muốn đứng một bên La Lâm.

Ba ngày sau khi, đồng phục mới được mang tới, bốn bộ, thay đổi theo mùa.

Mọi người người nhìn ta một chút, ta nhìn người một chút, ai cũng không muốn mặc thử đầu tiên.

Lê Nhược Á nói: “Đều là bị lão bản năm ấy dọa cho sợ.”

Cuối cùng, vẫn là Đỗ Phong vào phòng thay quần áo trước.

Thấy Đỗ Phong đi ra, mọi người phát hiện, nguyên lai, thật chỉ là hy vọng áo sơ mi trắng phối quần dài màu đen, mọi người đồng loạt thở dài một hơi.

Lý Tấn không khỏi cười nhạo, “Nhìn các người sợ.”

Kiều Tâm Vũ trách móc hắn, “Tấn ca, nói dễ hơn làm.”

Hà Hạ Thiên thật tò mò, “Các người trước đây rốt cuộc đều bị ép đi qua cái gì?”

Lê Nhược Á làm vẻ mặt vô cùng đau đớn, “Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.”

“Lần này có thể yên tâm.”

Lý Tấn đột nhiên lại nở nụ cười, đưa tay kéo đồng phục mới qua, xách cổ áo lên, đưa cho Kiều Tâm Vũ nhìn.

Kiều Tâm Vũ và Tống Vũ Thừa cúi đầu kiểm tra, nguyên lai, trên cổ áo sơ mi bạch sắc, đều thêu một đóa hoa hồng tím.

“Hảo què mùa nga.” Tô Kiệt thét lên, “Tại sao lại thêu loại vật này?”

“Không chịu nổi, vẫn phải là thế này.”

Một bên Lê Nhược Á giơ tay lên vỗ vỗ thái dương, gương mặt bất đắc dĩ, “Chúng ta không nên đánh giá thấp lực lượng hủ nữ.”

Đỗ Phong dắt cổ áo, “Kỳ quái, tại sao lại thêu hoa hồng, thêu một con cừu non không phải tốt hơn sao?”

Một tiếng vang lên, Tô Kiệt lại một lần nữa đánh vào trên quỳ ba.

Phù một tiếng, Lý Tấn đem nước trong miệng đều phun ra.

Lê Nhược Á cúi đầu ho khan, Kiều Tâm Vũ quay mặt chỗ khác, vỗ lưng Lê Nhược Á, giúp hắn thuận khí.

“Sao vậy, ta nói cái gì sao? Đỗ Phong vẽ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Không, không có.” Tống Vũ Thừa liên tục xua tay, “Không có việc gì.”

Thay xong trang phục, mọi người cùng nhau tan tã về nhà.

Đi ra khỏi quán bar “Libra”, mắt Tô Kiệt phát hiện, cách đó không xa dưới đèn đường, một người đứng.

La Lâm.

Tựa vào một chiếc xe bên cạnh, La Lâm chính là đang hút thuốc lá, hắn tay trái kẹp điếu thuốc, tư thế vô cùng tiêu sái, sau đó ngửa đầu, chậm rãi phả hơi khói vào không trung.

Tô Kiệt thấy bọn họ. La Lâm tắt điếu thuốc lá, vứt để thuốc còn lại vào thùng rác ven đường.

Hà Hạ Thiên hướng La Lâm đi tới.

La Lâm lạnh lùng trên mặt, lộ ra vẻ như có thể bị nụ cười ầm áp làm tan chảy bằng tuyết, vậy sau, hắn nắm tay Hà Hạ Thiên đầu tiên, chậm rãi bả hắn mang vào trong ngực của mình, lại ôm ngang hông Hà Hạ Thiên, ôm chặt hắn, đem mặt mình, dán tại đầu vai Hà Hạ Thiên.

Nhìn cách đó không xa, dưới đèn đường, một đôi ôm nhau, Tô Kiệt trong lòng đột nhiên có điểm hâm mộ.

Liên bây giờ nhìn lại, bọn họ rất ngọt ngào, xem ra, hiểu lầm đã tiêu trừ.

Hà Hạ Thiên hướng đồng nghiệp phát tay một cái, cùng La Lâm Tương Diện dắt đi.

“Ô, thật tốt a.” Tô Kiệt hâm mộ nói, sau đó, hắn phát hiện, ngoài các đồng nghiệp của hắn, đều là vẻ mặt như có điều suy nghĩ, lại hỏi: “Các người nghĩ cái gì na?”

Lê Nhược Á hừ một tiếng, nhìn một chút bên người Kiều Tâm Vũ và Tống Vũ Thừa, cúi đầu buồn bực cười.

“Nói rồi, nghĩ cái gì kia? Hâm mộ?”

Kiều Tâm Vũ gật đầu, “Đúng, hâm mộ, có Hạ Thiên là người yêu thật tốt, hắn sẽ làm bánh ngon cho La Lâm ăn.”

“Vậy có Tấn ca làm người yêu cũng tốt.” Tô Kiệt lập tức liên tưởng tới tài nấu nướng của Lý Tấn.

Tống Vũ Thừa lắc đầu, “Mới sẽ không, Tấn ca ở nhà chưa bao giờ nấu ăn. Hắn nói nấu ăn là chức nghiệp, lúc ở nhà không phải là đi làm, vì vậy nên không nấu.”

“A? Sao vậy lại như vậy.” Tô Kiệt vẻ mặt thất vọng.

“Lần trước lúc uống rượu chính hắn nói.” Kiều Tâm Vũ ở một bên làm chứng.

Liếc mắt nhìn Lê Nhược Á cười xấu xa, Tô Kiệt cố lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, “Hanh, các người gạt ta. Nói, đang suy nghĩ cái gì?”

Ba người trao đổi nhãn thần một chút, Lê Nhược Á nhún vai, “Lúc này còn có thể nghĩ cái gì, đương nhiên là suy đoán một chút vấn đề La Lâm và Hạ Thiên ai công, ai thụ.”

Tô Kiệt đầu tiên là ngẩn ngơ, vậy sau liền hiểu, tiếp liền đỏ mặt, “Cái này.”

“Không nhìn ra.” Lê Nhược Á lắc đầu.

“Đi hỏi lão bản một chút được rồi.” Kiều Tâm Vũ xoay người rời đi.

“Tại sao muốn hỏi nàng?” Tô Kiệt giá hạ tử không hiểu ra sao liểu.

Nhéo má Tô Kiệt một cái, Tống Vũ Thừa nói rằng: “Cái này a, bởi vì trên đường yên tĩnh, loại vấn đề này nàng định đoạt.”

Nói xong, Tống Vũ Thừa đuổi theo chạy tới cản trước mặt Kiều Tâm Vũ.

Tô Kiệt vừa quay đầu lại, Lê Nhược Á bên cạnh đã bị Lý Tấn lôi đi.

Đỗ Phong hướng Tô Kiệt chìa tay ra, “Tiểu kiệt, đi.”

Đi theo sau Đỗ Phong hướng nhà ga đi đến, Tô Kiệt lẩm bẩm: “Lão bản quả nhiên thật là lợi hại.”

— hoàn —

3. Chương 3: Chuyện Mới Mùa Hè

Đại đô hội, 2019.

Tô Kiệt vừa đi vào quán bar “Libra”, cũng cảm giác được bầu không khí có điểm khác thường.

Trước kia, thường thường Tống Vũ Thừa và Lê Nhược Á đều đến trễ, ngày hôm nay đều đã tới, hơn nữa, các đồng nghiệp của hắn cũng đều đã tới, mọi người vây quanh ở quầy bar, nói cái gì đó.

Lẽ nào, lại có sự tình gì phát sinh?

Tô Kiệt không khỏi ở trong lòng thở dài một hơi, vốn là phải đến trường, đã phân lao động đơn giản, kiếm chút tiền xài vặt, thật vui vẻ, thật tốt, không nghĩ tới, ở quán bar “Libra” làm công sau khi, quái dị dữ chuyện phiền phức tình, thật đúng là có cú nhượng Tô tiểu đệ đau đầu.

Quán bar này tên là “Libra”, nằm trên một con đường yên tĩnh ở khu phía tây Hương đảo, ở lầu hai của một tòa nhà lớn, không gian rộng mở, ánh đèn sáng, bố trí đặc biệt.

Tô Kiệt lúc đầu chọn làm việc ở chỗ này, một là bởi vì thời gian tương đối phù hợp, hai là cách trường mình học rất gần, có thể học nhiều hơn, ba là lúc đến phỏng vấn, trong quán rượu một nhóm đồng nghiệp

ưa nhìn làm hấn cảm giác rất thân thiết.

Thế nhưng một lúc sau, Tô tiểu đệ phát hiện, các đồng nghiệp dễ nhìn đáng vẻ tươi cười này, mỗi người đều có ẩn giấu một bản tính kinh khủng.

Ngày làm việc, ngay tách cà phê cùng bàn ăn, tám chuyện cùng vui đùa, còn có khách nhân lui tới trung tâm, nhiệt nhiệt nháo nháo (*vô cùng tương xứng*) trôi qua.

Cẩn thận tiến đến bên người Đỗ Phong, Tô Kiệt mỉm cười hỏi, “Phong ca, có chuyện gì sao?”

Đỗ Phong nhìn Tô Kiệt, “Ngô, không có, cũng không có việc gì.”

Tô Kiệt rất rõ ràng, một trong những điều bất thành văn của “Libra” là, nếu như các đồng nghiệp càng là tỏ ra “Không có gì”, thì càng “Có gì đó”, nếu như không hỏi rõ, thê thảm chính là người không biết nội tình.

“Lại có việc gì a?” Nhìn chằm chằm Kiều Tâm Vũ, Tô Kiệt mong muốn hấn có thể đưa ra đáp án.

“Ngô, lão bản nói nàng sẽ tới trước khi đóng cửa.”

Tô Kiệt mở to mắt, nặng nề thở dài một hơi, nguyên lai bất quá là lão bản muốn tới, đây có cái gì đâu, nhìn nhóm đồng nghiệp...

Khoan đã, khoan đã, Tô Kiệt suy nghĩ thật nhanh, lão bản tới, không phải là điều Thân luật sư, không phải là điều Dịch kế toán viên cao cấp, là —— lão bản.

Tô Kiệt chợt run lên, giọng nói thay đổi có điểm nói lắp, “Nàng, nàng...”

Lê Nhược Á sắc mặt ngưng trọng gật đầu, “Ừ.”

“Nàng đến, làm gì a?”

Lý Tấn nặng nề lắc đầu, “Không biết.”

Hà Hạ Thiên hai tay ôm ở trước ngực, hơi nghiêng đầu, “Cũng không biết, mới càng đáng sợ hơn.”

Tô Kiệt nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn.

Từ lần trước sau sự kiện thiết kế đồng phục, tuy rằng cũng không biết lão bản quán bar “Libra” có cái gì đáng sợ, thế nhưng từ thần tình cử chỉ của những đồng nghiệp khác xem ra, vị này luôn luôn thần long kiến thủ bất kiến vĩ lão bản (*người thần kì, thần thông*), khẳng định khiến mọi người e ngại.

Tô Kiệt trái lo phải nghĩ, lại nghĩ không ra lão bản có thể có cái gì đáng sợ.

Chỉ là thấy bóng lưng lão bản, thế nhưng Tô Kiệt nghĩ cái bóng lưng mảnh khảnh kia nhìn như thế nào đều không giống như là có thể khiến cho mọi người e ngại loại người như nàng.

Lý Tấn nhún nhún Đỗ Phong, hỏi: “Gần đây nàng không phải là bận rộn sao?”

“Đúng vậy, sửa sang phòng ở.”

“Vậy còn giờ rảnh rồi tới nơi này?”

“Ai biết. Người cũng không phải không biết nàng, nhưng nhớ rõ nàng là loại nữ nhân nào.”

Đỗ Phong phát phát tay, “Quên đi, không muốn, dù sao cũng sẽ không có việc gì cùng lắm thì chuyện tình, đổi ý phục đi.”

Các đồng nghiệp khác của hắn bị Đỗ Phong như lừa dê vào phòng thay quần áo.

Ngày hôm nay, trong quán rượu khách lui đến như cũ.

Tô Kiệt không để ý tới những khách nhân siêu cấp dễ nhìn thỉnh thoảng xuất hiện, mà là có tâm tư khác.

Lúc mười một giờ, Hà Hạ Thiên nhanh nhẹn rời đi.

Rất ước ao Hà Hạ Thiên có thể chờ đóng cửa rồi tan ca, Tô Kiệt nhìn bóng lưng của hắn, ngực trầm nghĩ, Hà đại soái ca có đúng hay không muốn tránh lão bản.

Không biết từ lúc nào Tống Vũ Thừa ở quầy bar lộ đầu ra cũng nhìn bóng lưng Hà Hạ Thiên, nhỏ giọng nói rằng: “Vội như thế.”

” Hà Thiên ca sẽ không cũng sợ lão bản đi, hắn là mới tới, lại không biết...”

“Ai nói với người cái này, Hạ Thiên đi vội là bởi vì vợ hắn lại tới đón hắn, thật đúng là, ngọt ~~ ngào quá đi.” Tống Vũ Thừa ngọt đầu nói.

Tô Kiệt ngẩn ngơ, “Tiểu La?” Lập tức minh bạch đây là đang nói người yêu của Hà Hạ Thiên La Lâm.

Tổng Vũ Thừa vươn tay xoa xoa mặt tròn tròn của Tô Kiệt, “Người thật đúng là, chậm chạp a.”

Tô Kiệt che mặt, trốn mắt nhìn.

Qua nửa đêm, quán bar đóng cửa.

Đang chỉnh bàn trong quán rượu, Tô Kiệt vừa nghiêng đầu, thấy hai người đi đến.

Một người trong đó, là phụ trách công việc tài vụ kế toán viên cao cấp của quán, Dịch Chân, người, là nữ, không cần nhiều lời, lão bản của quán.

Tô Kiệt bản năng hướng phía sau cái bàn để tránh.

Lão bản cũng không có mở miệng chào hỏi, chỉ là hướng mọi người mỉm cười gật đầu ý bảo, sau đó lại lôi Đỗ Phong và kế toán viên cao cấp ôn hoà ở một bên nhỏ giọng thương lượng sự tình.

Tô Kiệt thở dài một hơi, lặng lẽ quan sát lão bản không dễ dàng nhìn thấy.

Nàng mặc sườn xám, Tô Kiệt phát hiện mỗi một lần lão bản đến, đều là mặc sườn xám.

Biết lão bản họ Lâm, Tô Kiệt thầm nghĩ gọi nàng lâm nữ sĩ chẳng biết có hợp hay không, thế nhưng vẫn nghe Dịch kế toán viên cao cấp và Thân luật sư đều là gọi nàng A Tử.

Ba người kia thương lượng công việc, tụ chung một chỗ nói chuyện nửa ngày, thoát nhìn như là nói xong, Đỗ Phong một mực gật đầu.

Sau đó, lão bản cùng kế toán viên cao cấp liền chuẩn bị đi.

Người khác đi tới, chuẩn bị tổng hai vị này ly khai.

Lão bản vẫn là không có mở miệng, mỉm cười đơn giản hướng mọi người cúi chào, sau đó xoay người ly khai.

Chờ tới khi hai cái thân ảnh tiêu thất, Lê Nhược Á liền cười rộ lên, sau đó vỗ vỗ đầu Tô Kiệt.

“Làm cái gì?” Tô Kiệt gương mặt bất mãn.

“Nàng thoát nhìn cùng người không sai biệt lắm.”

“Cái gì không sai biệt lắm, sai biệt nhiều lắm.” Tô Kiệt trừng mắt, nhìn chăm chăm Lê Nhược Á, phòng bị hẳn có chủ ý xấu.

Lắc lắc ngón tay, Lê Nhược Á cười nói: “Lão bản mang giày cao gót, so với người chiều cao không sai biệt lắm.”

Tô Kiệt cảm thấy hơi thở ngạnh ở cổ họng, ánh mắt trừng thẳng liều.

Kiều Tâm Vũ và Tống Vũ Thừa cười ha hả.

Vừa tức vừa hận lại bất đắc dĩ Tô tiểu đệ vừa nghiêng đầu, vào phòng thay quần áo.

Lý Tấn hỏi Đỗ Phong, “Muốn làm cái gì?”

Đỗ Phong biểu tình dễ dàng, “Không có gì, nàng gần đây sửa sang phòng ở, biết công ty sửa chữa Bảo Khiết, nói kì nghỉ dài hạn lần trước, thỉnh chuyên gia đến kiểm tu (*kiểm tra, tu sửa*) toàn bộ quầy rượu, điện, nước, sau đó vệ sinh toàn bộ một lần, ngày nào cũng có thể vô cùng cao hứng mở rộng cửa buôn bán.”

“Cuối tháng tư có đúng hay không muốn nghỉ vài ngày?”

“Ân.”

Lê Nhược Á gật đầu, “Ừ, như thế rất cần thiết.”

“Sau đó nàng nói muốn đổi đèn ở quầy rượu.”

Kiều Tâm Vũ ngẩng đầu, nhìn trần nhà, “Đèn này không tốt sao?”

“Cũ.”

“Nga.”

Lê Nhược Á vội hỏi: “Ai tới chọn đèn mới?”

“Nàng nói chúng ta quyết định là tốt rồi.”

Tổng Vũ Thừa vui vẻ, “Vậy chúng ta đi chọn đèn.”

Lý Tấn liên tục gật đầu, “Ta nghĩ muốn cái loại đèn trần hình nhánh hấp, đèn phải giống như hình liên hoa như vậy.”

Lê Nhược Á trách móc nói: “Vậy có gì đẹp mắt, lấy xuống lau chùi cũng không dễ sạch, còn đèn hình bán cầu tương đối.”

Kiều Tâm Vũ cũng vội vàng nói: “Ta muốn một cái đèn đặt dưới đất, hình nhánh cây, sau đó đèn hình như là cây ngọc lan hoa, màu trắng, cái kia rất đẹp, phải đặt ở quầy bar hai bên trái phải.”

Đỗ Phong hanh một tiếng, nhìn mọi người một cái, “Cũng không phải lắp đặt thiết bị nhà các người, làm loạn cái gì. Đơn giản thanh thoát là được rồi, không cần loạn nghĩ. Công ty lắp đặt thiết bị sẽ đem bản vẽ đèn đến cho chúng ta.”

Những người khác cũng không để ý tới điều Đỗ Phong nói, còn có nơi nào suy nghĩ.

“Treo đèn tường, hình bán nguyệt, biến thành màu đỏ có được hay không.”

“Không được không được, nửa quả dưa hấu ai muốn nhìn, tường trắng đèn đỏ cũng không tiện, muốn cái loại đèn treo có thể lấy xuống, đèn treo dạng bình rượu, màu xanh biếc, treo một loạt, rất đẹp.”

“Muốn xoay tròn, muốn xoay tròn.”

“Bớt đi, cũng không phải chỗ nhí đồng vui chơi.”

“Mua một kiểu dáng đèn treo thủy tinh cung đình, vừa mở ra, chớp mắt là cái loại này.”

“Người ít làm loạn, cái kia rất khó lau, hay là muốn cái loại này treo xuống, hình như có đèn màu.”

“Đèn màu hảo tục, không tốt. Chúng ta ở đây luôn luôn là ánh đèn sáng tỏ, dùng đèn trắng.”

Đỗ Phong bất đắc dĩ nhìn mọi người một cái, xoay người đi thay quần áo chuẩn bị tan ca.

Ngày thứ hai, có người của công ty sửa chữa, đưa tới rất nhiều bản vẽ đèn treo.

Sau khi đóng cửa, trong quán “Libra” một nhóm người, vây cùng một chỗ, đem bản vẽ trải lên bàn, đồng thiêu tầy lấy. (*đồng chọn tầy chọn*)

Kết quả lại không cùng chung ý nghĩ, hầu như mỗi người một ý.

Tô Kiệt lúc này mới phát hiện, nguyên lai giữa đồng nghiệp, ở quan niệm thẩm mỹ chênh lệch có lớn như vậy.

“Sao vậy?” Đỗ Phong ngồi ở ghế trên, giang hai cánh tay, hai tay tại trên đùi hỏi.

Lê Nhược Á cau mày nói: “Nói chung, không thể đem toàn bộ đèn treo, không phải quán bar sẽ trở thành phố đèn treo sao.”

“Cái này còn cần người nói.”

Lý Tấn phát phát tay, “Quên đi, để công ty lắp đặt thiết bị đến, nhìn làm xong. Bọn họ có kiến trúc sư, biết đâu so với chúng ta tốt.”

“Vậy cứ như thế.”

Cuối tháng tư thời gian, bên ngoài quán bar “Libra”, dán thông báo tạm dừng kinh doanh trong lúc trùng tu.

Người của công ty sửa chữa trước tiên tới xem.

Vừa thấy các kiến trúc sư dẫn đầu, trong quán rượu “Libra” một nhóm người vật đột nhiên không có thanh âm.

Nguyên nhân rất đơn giản, vị kiến trúc sư này thật đúng là không phải đẹp trai bình thường.

Kiến trúc sư đưa ra danh thiếp viết, hần họ Tăng, cái tên Khiêm, tốt nghiệp từ đại học kiến trúc Hương đảo hệ thiết kế.

Tô Kiệt đứng ở một bên, lặng lẽ quan sát vị kiến trúc sư.

Tăng Tử Khiêm đánh giá Tô Kiệt, hần là hai mươi tám, chín tuổi, trên người lại lộ ra vài phần khí chất học sinh, mặc áo sơ mi màu trắng ngắn tay, quần ka-ki, tóc đen, mắt đen, khuôn mặt tuấn lãng, cười nhe răng, màu da rám nắng cùng răng trắng như tuyết, làm cho người ta cảm giác rất giống ánh dương quang.

Vị kiến trúc sư này mang vẻ hiểu biết, làm đến việc này, nhưng thật ra rất có khí thế, nhìn dưới tay hần một tổ nhân nhân viên công tác, mỗi người thể trạng so với hần trắng, nhưng đều đối với hần rất tuân lệnh.

Tô Kiệt nhìn Tăng Tử Khiêm thái độ làm việc nói chuyện, không khỏi lại nhìn Đỗ Phong.

Hai người bọn họ cá tính thật đúng là có điểm như nhau, đều là nói một nam nhân loại này có một không hai.

Tăng Tử Khiêm mang theo nhân viên công tác dưới tay hắn, ở trong quán “Libra”, lượng được rồi không gian nhỏ, liền chụp hình, rất nhanh thì mang tới trong máy vi tính, vẽ ra không gian đồ (*tranh không gian = bản thiết kế*), vậy sau một mặt để đồng sự đem bức tranh trên tường từng cái gỡ xuống, chính mình lại ngồi ở trước máy vi tính, nhìn chăm chăm màn hình, rơi vào trầm tư.

Lê Nhược Á và Kiều Tâm Vũ ở một bên nổi lên giảo (*cẩn/ kẹp*) cái lỗ tai.

“Nhìn, nhà thiết kế hình dạng sao vậy?”

Kiều Tâm Vũ dựng thẳng ngón tay lên, “Một chữ, rất tuần tú.”

“Không biết là từ nơi nào hoa tới?”

“Chính là a, sao vậy lão tài năng của chúng ta ở đây phát hiện loại nam nhân này.”

Lê Nhược Á hâm mộ mẽ thu hút con người, “Họ Tăng da thật tốt, muốn hỏi một chút hắn bảo dưỡng như thế nào, dùng sữa rửa mặt gì.”

“Loại này đều là trời sanh.” Kiều Tâm Vũ nói, nhìn chòng chọc Lê Nhược Á liếc mắt, “Người a, ta xem, coi như là ngâm mặt mình ở trong nước sơn tường, cũng còn là cái dạng kia.”

Lê Nhược Á nhếch môi trên, trừng Kiều Tâm Vũ làm một mặt quỷ ụ hiếp.

Một bên, lúc này Tăng Tử Khiêm, đã đem hiệu quả đồ hội chế đi ra, thỉnh Đỗ Phong nhìn qua.

“Không có biến hóa lớn.”

Tăng Tử Khiêm dùng bút trong tay gõ nhẹ lòng bàn tay, “A tử ý tứ phải không lấp đặt thiết bị, chỉ trang trí, nếu không không cách nào trong thời gian ngắn hạn khai trương, bởi vậy ta sẽ không động cái bàn mặt tường nơi này, chỉ là thay đổi động một bộ phận đồ trang trí, như vậy không có ô nhiễm gì. Nàng nói muốn thay đổi phong cách không gian. Người nghĩ cái hiệu quả này làm sao?”

Đỗ Phong lắc đầu, “Ta không hiểu nhiều, ta chẳng qua là cảm thấy, không gian lớn một chút, ánh đèn sáng tỏ lại nhu hòa, khách nhân sẽ cảm giác thoải mái một ít.”

“Ta cũng vậy ý tứ này, như vậy, lại chiếu cái phương án này đến.”

Đỗ Phong hỏi: “Nhà thiết kế Tăng, xin hỏi, người bên này hoàn công, khoảng chừng cần mấy ngày ngày.”

“Ta sẽ không ảnh hưởng đến các người tháng năm sơ doanh nghiệp.” (*bắt đầu buôn bán*)

Đỗ Phong lắc đầu, “Không, ta đều không phải ý tứ này, bởi vì sau khi công tác sửa chữa hoàn thành, có vệ sinh công ty đến làm cho nơi này lý tử bảo khiết (*thu dọn sạch sẽ*), ta muốn biết kế hoạch thời gian của các người, sau đó thông tri bên kia.”

“Như vậy a.” Tăng Tử Khiêm trầm ngâm, “Ta nghĩ, toàn bộ đông tây đúng chỗ, lắp đặt, nếu như tất cả thuận lợi, hai ngày vậy là đủ rồi.”

“Cám ơn người.”

Ngày thứ hai, người của công ty sửa chữa, đưa tới chọn mua đèn đóm mới, cùng với đồ đựng dụng cụ thủy tinh mới.

Đèn trần màu trắng hình tròn thu hút, đèn tường liên hoa màu trắng, toàn bộ đường cong ngắn gọn lưu loát, thoát nhìn khí thế rất lớn.

“Có thể hay không quá đơn điệu?” Lý Tấn nhỏ giọng hỏi.

“Có lẽ thứ đơn giản như vậy, trái lại tương đối không dễ dàng thẩm mỹ mệt nhọc.” Lê Nhược Á trả lời.

Mới trang tris bức tranh, toàn bộ là tiểu phúc (*hình như thần phúc trong bộ ba phúc lộc thọ*). Khung ảnh lồng kính màu đen kiểu dáng giản đơn, bị một vài bức một lần nữa dính ở tại trên tường.

Tô Kiệt tiến tới nhìn một chút, phát hiện, trang trí bức tranh toàn bộ biến thành ảnh chụp hải dương.

Màu xanh biển nhạt.

Lý Tấn thấy được, nói nhất định là chủ ý của lão bản, bởi vì lão bản là chòm song ngư, yêu nhất biển rộng.

“Rất đẹp.”

Chỉ vào một bức họa trên tường, Tô Kiệt một bên hỏi Tống Vũ Thừa, “Biển này thoát nhìn rất quen mắt, bãi biển này, hình như đã gặp qua ở nơi nào.”

Tống Vũ Thừa thở dài, “Này, tiểu Kiệt, người ra cửa, hướng tây đi thẳng, liền sẽ thấy.”

“Cái gì?”

“Không phải là sự yên lặng trên đường cái kia ảnh chụp vịnh Bán Nguyệt.”

Tô Kiệt gãi gãi mặt, “Di, ở trong hình, thoát nhìn lại không giống nhau.”

Chỉ vào một ... bức khác, Tô Kiệt lại hỏi: “Đây là biển nào?”

“Vịnh Bột Hải.”

“Kia?”

“Địa Trung Hải.”

“Kia?”

“Hoàng kim hải ngân.” (*bờ biển vàng?*)

” Người đều đi qua sao?”

Tống Vũ Thừa nhìn trần nhà một chút, sau đó vươn tay cố sức nhéo mặt trái táo của Tô Kiệt, “Trên bức tranh viết, còn lại tự xem.”

Tô Kiệt che mặt, mở to hai mắt nhìn kỹ, quả nhiên, mỗi một bức ảnh chụp hải dương dưới góc phải, đều có hắc sắc tự thể (*chữ đen*) cực thật nhỏ, ghi chú rõ ảnh chụp, là biển nơi nào.

“Tiểu kiệt quả nhiên là chậm nửa nhịp.”

Trong quán rượu bàn cũng không có dọn đi, điều này làm cho Tô Kiệt cảm thấy rất vui vẻ, hân thích bàn hình bán nguyệt màu trắng này, bàn như vậy còn không có ở địa phương khác thấy qua, cái ghế hình S này ngồi xuống rất thoải mái, hắn cũng không hy vọng đổi.

Quầy bar hai bên trái phải thực sự sinh ra một ngọn đèn cao bằng một người đặt dưới đất, bất quá không phải điều Kiều Tâm Vũ mong muốn cây ngọc lan, đèn tạo hình càng giống như thị một gốc cây cây mã đề.

Kiều Tâm Vũ ôm cánh tay đứng ở một bên nhìn hồi lâu, chưa nói cái gì.

Đèn cây mã đề màu trắng, tạo hình tự nhiên trang nhã, tựa hồ là so với cây ngọc lan tới tốt.

Tiệc nuôi là, lưỡng ngày trôi qua, công tác trang trí cũng không có làm xong, có vài đèn tường và đèn trần không có hàng đến, mặt khác, đặt hàng thủy tinh mới bài biện cũng không có giao nhiều.

Vệ sinh người của công ty, đúng hạn tới cửa.

Trong quán rượu “Libra” một nhóm người, thấy tới một tổ nhân viên vệ sinh người dẫn đầu thời gian, mọi người lại một lần nữa không nói.

Nguyên nhân càng thêm giản đơn, vị nam nhân mặc đồng phục công ty vệ sinh kia, càng thêm anh tuấn.

Thật ứng với Lý Tấn ở “Libra” lý thường nói câu nói kia, núi cao còn có núi cao hơn, nhất rất suất có nhất suất suất.

Cái kia thoát nhìn như là bộ dáng nam nhân đốc công, mặc màu xám tro nhạt quần áo lao động, đầu đội mũ công tác, da màu rám nắng, dưới lông mày rậm, là một đôi mắt đen vừa lớn vừa sáng, hai mắt lấp lánh hữu thần, tuấn lãng phi phàm, khí chất trầm ổn, vãng nơi nào vừa đứng, lại hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Hắn vô cùng đơn giản tự giới thiệu: “Đinh Lỗi.”

Đỗ Phong ngênh đón tới, “A, Đinh tiên sinh, các người hiện tại lại tới.”

Đinh Lỗi lông mày rậm vừa nhíu, “Ước hẹn thời gian.”

“Không có ý tứ, hiện đang công ty sửa chữa còn chưa kết thúc toàn bộ công tác.”

Đinh Lỗi mi tâm của nhíu chặt hơn, “Còn không có kết thúc? Kế hoạch đều không phải hai ngày kết thúc sao?”

Nhìn Đinh Lỗi vẻ mặt nghiêm túc, Đỗ Phong chẳng biết tại sao khẩn trương lên, xoa xoa tay nói: “Là như thế không sai, thế nhưng có một bộ phận vật liệu trang trí không có hàng đến.”

“Là vấn đề của bọn họ.”

Tầng Tử Khiêm chẳng biết lúc nào xuất hiện ở đối thoại bên người hai người, “Chúng ta công trình tiến độ, cũng không trở ngại công việc của các người.”

Đinh Lỗi quay sang, trên dưới quan sát một chút Tăng Tử Khiêm, âm trầm mặt không lộ vẻ gì, “Người không có theo kế hoạch hoàn công.”

“Đó là việc của ta.”

“Thế nhưng hiện tại biến thành chuyện của ta. Sự tiến độ của người ảnh hưởng đến ta.”

Tăng Tử Khiêm lộ ra nhân thần bất mãn, “Người làm của người, ta làm của ta, người chỉ cần làm vệ sinh là tốt rồi, ta công trình một ... không ... Sách tường nhị bất hiên địa (*hình như là tương tự câu nước sông không phạm nước giếng*), xin hỏi có địa phương nào gây trở ngại đến rồi coi trọng công ty công tác?”

Đinh Lỗi biểu tình càng thêm nghiêm túc, “Chờ sau khi chúng ta vệ sinh xong sàn nhà, người của người trở lại lắp đặt đèn treo, xin hỏi sau khi công tác của người hoàn thành, ta có đúng hay không còn cần tái vệ sinh một lần?”

Tăng Tử Khiêm lần này không trả lời, mà là trừng mắt nhìn Đinh Lỗi, nháy mắt một cái cũng không nháy.

Biểu tình Đinh Lỗi càng thêm lạnh lùng, hắn cũng không thêm nói (nhắc) lại, đồng dạng trừng mắt nhìn Tăng Tử Khiêm.

Tô Kiệt đứng ở một bên, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, phát hiện hai nam nhân anh tuấn thân hình cao lớn này, cùng nhau trừng mắt đối phương, người nhìn ta ta nhìn người, lấy nhãn lực phân cao thấp, ai cũng không nói.

“Các người là đều không phải dự định nhiều lần ai không nháy mắt thời gian dài a?”

Tô Kiệt đột nhiên rất làm mất vui hỏi.

Không khí buộc chặt hòa hoãn xuống tới.

Tăng Tử Khiêm hướng về phía trần nhà mắt trợn trắng, lộ ra biểu tình khinh thường; Đinh Lỗi mỉm cười, ngược lại nhìn về phía địa phương khác.

Lê Nhược Á cười meo meo đi tới, ở trên vai Đinh Lỗi vỗ vỗ, “Đinh tiên sinh, Đinh tiên sinh, nếu như có thể, thỉnh bắt đầu vệ sinh từ phòng bếp, nơi nào không có kế hoạch lắp đặt thiết bị, chỉ cần chỉnh thể vệ sinh, trước tiên từ phòng bếp bắt đầu có thể chứ?”

Đinh Lỗi không nói gì, nhìn chung quanh quán bar một chút, vậy sau hướng về phía hắn cùng đi các nhân viên vệ sinh khác ngăn đầu, liền hướng trừ phòng đi đến.

Người mặc vệ sinh công ty đồng phục khác đi theo phía sau hẳn, mỗi một người đều hình như không có bất kỳ nghi vấn.

Đưa mắt nhìn Đinh Lỗi ly khai, Lý Tấn lắc đầu, “Đến địa bàn của ta, liên thanh bắt chuyện cũng không đánh.”

Lê Nhược Á vỗ vỗ vai Lý Tấn, “Được rồi, Tấn ca, người ta có thể là vì người đang làm việc.”

Kiều Tâm Vũ thăm dò nhìn một cái, sau đó quay đầu, chỉ chỉ hướng trừu phòng mọi người ý bảo, “Không giống như dẫn một đám cừu với sư tử?”

Tống Vũ Thừa không có trực tiếp trả lời, mà là đồng dạng chỉ chỉ hướng bóng lưng Tăng Tử Khiêm, vẫn mọi người, “Không giống như dẫn một đám sư tử với cừu?”

Lê Nhược Á vỗ cằm, lộ ra nhất quán giả hoạt đáng tươi cười, “Các người nói, ai sẽ thắng?”

Đỗ Phong và Lý Tấn nhìn nhau cười.

Ở trong “Libra” Tô tiểu đệ luôn luôn chậm nửa nhịp, nhìn mọi người đều là một bộ dạng sâu xa khó hiểu, lộ ra biểu tình khôn hoặc, “Sao vậy Tăng kiến trúc sư và Đinh sư phụ cãi nhau, các người bàng quan hoàn toàn hải lòng như thế?”

Kiều Tâm Vũ sờ sờ đỉnh đầu Tô Kiệt, “Người còn nhỏ, không hiểu.”

Tô Kiệt ba mở tay của Kiêu Tâm Vũ, “Bớt đi.”

“Từ từ xem đi tiểu Kiệt, năm nay lập hạ, trong “Libra” chuyện mới mẻ.”

Trong thời gian kế tiếp, Tô Kiệt phát hiện, Đinh Lỗi và Tăng Tử Khiêm quả nhiên rất không giao huyền, một bộ hình dạng thủy hỏa bất dung, bất kể là tại đây có gặp thoáng qua trong không gian, vẫn có việc muốn hiệp thương, cũng sẽ không trực tiếp đối thoại, đồng thời hai người thường thường ở thời gian phải mặt đối mặt, hồ tiêu biểu tình lạnh lùng.

“Thật khốc.”

Thấy biểu tình Tăng Tử Khiêm cùng Đinh Lỗi, Tống Vũ Thừa không kiềm hãm được tán thán, “So với Phong ca còn muốn khốc, ta xem, Tấn ca nếu bổ một cú, nhất khốc còn có một khốc khốc.”

“Bọn họ tại sao phải như vậy?” Tô Kiệt nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn.

Lặng lẽ thám thính một phen, Tô Kiệt kinh ngạc phát hiện, Tăng Tử Khiêm cùng Đinh Lỗi, lại là cùng năm cùng tháng sinh ra, đồng dạng đều là nam nhân ở cung thiên yết, sinh nhật, cư nhiên chỉ kém một ngày đêm.

“Như vậy mà nói bọn họ cá tính hẳn là không sai biệt lắm, tại sao lại như vậy?” Tô tiểu đệ không nghĩ ra.

Lại qua hai ngày, cả quán bar công tác trang trí hòa nhã thanh khiết, đều xử lý xong.

Tăng Tử Khiêm cùng Đinh Lỗi, đều tìm đến Đỗ Phong ở trên đơn hoàn công (*đơn hoàn thành việc*) ký tên.

Đỗ Phong ký hoàn tự, mỉm cười nói, “Một lần nữa sau khi buôn bán, xin hãy hai vị mang theo đồng sự, bằng hữu, ngồi nhiều một chút. Chúng ta nơi này làm một bữa ăn đơn vị đạo phi thường tốt, ta sẽ đề cử cho các người cho các người hài lòng.”

Tăng Tử Khiêm quay Đỗ Phong, lộ ra ôn hòa mỉm cười, “Ta nhất định sẽ trước tiên đến.”

Đinh Lỗi chỉ là khốc khốc gật đầu, nói tiếng cảm ơn, rồi rời đi.

Tô Kiệt tưởng, Tăng thiết kế sư nhất định sẽ trở lại, hẳn muốn đến xem tân phong cách nơi này, có hay không làm những khách nhân tiếp nhận.

Tháng năm, “Libra” quán bar một lần nữa kinh doanh.

Ngoài dự liệu của Tô Kiệt chính là, ngày đầu tiên khai trương, đến quây rượu, lại là Đinh Lỗi.

Mặc T-shirt, quần jean, Đinh Lỗi một người ngồi ở bên cạnh bàn hình bán nguyệt, như là ngồi ở trên châm thăm như nhau, không ngừng trái xoay phải xoay.

Tô Kiệt để Lê Nhược Á đi qua nhìn một chút.

Một lát sau, Lê Nhược Á trở lại quây bar, “Thoạt nhìn Đinh tiên sinh đứng ngồi không yên.”

“Lời vô ích, cái này ai không nhìn ra.”

“Hình như đang đợi người.”

“Ai?”

Lê Nhược Á lộ ra lại nụ cười lười biếng, “Ta đây sao biết. Sở dĩ ta đề cử cho hần phần món ăn hải sản, để hần từ từ ăn, chậm rãi chờ được rồi.”

Đinh Lỗi ở trong “Libra”, đợi thẳng hai giờ mấy, vẫn cứ là một người.

Mấy ngày kế tiếp, Đinh Lỗi mỗi ngày đều sẽ đến “Libra”, có đôi khi chỉ là uống chút bia.

Tô Kiệt nghĩ, Đinh Lỗi ở nơi này vốn khiến người ta buông lỏng địa phương, thoát nhìn lại luôn luôn có chút khẩn trương, thỉnh thoảng nhìn phía cửa, tựa hồ đang mong đợi cái gì.

“Đinh Lỗi thoát nhìn không giống như là người thích phao bar.” Tô Kiệt lặng lẽ hỏi Kiều Tâm Vũ.

Một bên lau ly thủy tinh, Kiều Tâm Vũ một bên lén nhìn chỗ Đinh Lỗi ngồi ở cách đó không xa, “Nghe Vũ Thừa nói, hần sẽ ngụ ở sự yên lặng lộ, quay về với chính nghĩa rất gần, không thể nói là.”

“Người sở đáp phi sở vấn.” *(hỏi một đằng, trả lời một nẻo)*

Lại qua một tuần.

Tối hôm đó, khoảng mười giờ, có người đi vào quán bar.

Tầng Tử Khiêm.

Sau khi Tầng Tử Khiêm thấy Đinh Lỗi, hần phốc cười, “Người cư nhiên cũng tới đây?”

Đinh Lỗi trừng mắt Tầng Tử Khiêm, đứng lên hỏi: “Người sao vậy hiện tại mới đến!”

“Kỳ quái, ta lúc nào đến người còn phải phê chuẩn?”

“Người cái tên không thủ tín!” Đinh Lỗi thoát nhìn rất tức giận.

“Ta thủ tín cái gì? Không tuân thủ tín cái gì?” Tầng Tử Khiêm kỳ quái hỏi lại.

“Người bây giờ mới đến!”

“Cái này cùng người có quan hệ gì?”

Đinh Lỗi cắn răng nói: “Chính là có quan hệ tới ta!”

“Ta lúc nào đến liên quan gì người?” Tăng Tử Khiêm lộ ra biểu tình không vui.

“Là người nói trước tiên sẽ đến!”

“Ta hiện tại không phải đã tới sao?” Tăng Tử Khiêm cái này hồ đồ, biểu tình thu liễm, thần tình mê mang đứng lên.

“Người nói trước tiên sẽ đến, kết quả người ngày đầu tiên sẽ không có đến.”

“Ta nói trước tiên cũng không phải ngày đầu tiên.” Tăng Tử Khiêm thần tình phân minh đang nói “Người ngu ngốc a”.

“Người rõ ràng...” Đinh Lỗi khí sắc mặt đỏ lên.

Tăng Tử Khiêm lộ ra biểu tình đùa cợt, “Ta nói trước tiên là chỉ sau khi tay ta biên báo cáo công tác, ta sẽ trước tiên tới nơi này nhìn, ta vừa không có biệt có ý tứ.”

“Ta có!” Đinh Lỗi khí hận quát, nói, thân thủ kéo Tăng Tử Khiêm, lôi hắn liền đi ra ngoài cửa.

“Này, này! Buông! Người làm gì!”

Đinh Lỗi dừng bước, quay đầu lại, nhìn Tăng Tử Khiêm, ánh mắt phân minh đang bày tỏ “Ít nói nhảm, cho người đến người sẽ, dám không đi theo, người liền cho ta chú ý một chút!”

“Này, này, họ Đinh, người nghĩ làm gì? Người người này sao lại như vậy!”

Đinh Lỗi thoát nhìn khí lực rất lớn, lôi kéo Tăng Tử Khiêm đi ra ngoài cửa, Tăng Tử Khiêm phất công giấy dựa, Đinh Lỗi bắt được tay hắn.

Mắt thấy Tăng Tử Khiêm bị Đinh Lỗi tha đi, Tô Kiệt vội vã muốn đuổi theo đi ra ngoài, bị Kiều Tâm Vũ ngăn cản, “Người làm gì?”

Tô Kiệt nhìn ngoài cửa, lại nhìn Kiều Tâm Vũ, “Hắn... Bọn họ...”

“Bớt lo chuyện người khác.”

“Điều này là nhân sự, Đinh Lỗi hẳn... Tầng thiết kế sư hẳn...”

Lê Nhược Á như là đột nhiên nhô ra như nhau, tựa ở mép quầy bar, hai tay ôm ở trước ngực, trên mặt là nhìn xong trò hay biểu tình thoả mãn, “Tiểu Kiệt, người thấy rõ ràng điểm có được hay không.”

“Cái gì?”

“Tầng thiết kế sư vậy cũng khiêu giấy dựa sao?”

“A?” Tô Kiệt ngẩn ngơ.

“Cũng chờ hẳn nhiều ngày như vậy, sao vậy cũng phải làm cho người ta một câu trả lời thỏa đáng.”

Nói, Lê Nhược Á quay đầu lại, cấp Kiều Tâm Vũ chuyển một ánh mắt.

“Thế nhưng...” Tô Kiệt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn nói.

Kiều Tâm Vũ nhìn Tô Kiệt phẫn cái mặt quý, “Chúng ta sẽ chờ nhìn kỹ.”

— hoàn —

4. Chương 4: Hạ Chí Đã Tới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đại đô hội, 2019.

Vừa vào đến đại hạ lý (tòa nhà lớn), cảm giác được máy điều hòa tạo ra thanh lương (mát lạnh), Tô Kiệt thở dài một hơi thật lớn.

Quá nóng.

Hạ Chí đã tới.

Hương đảo là giảng co hai tuần lễ nhiệt độ cao, mỗi người khiến trong cái đô thị này, bây giờ có thể có duy nhất cảm giác, liền —— nóng.

Khéo vén cổ áo sơmi, khéo đẩy cửa thủy tinh, Tô Kiệt đi vào chính làm thêm tại quán bar “Libra” này.

“Tiểu Kiệt tới rồi.” Kiều Tâm Vũ đã tới trước thấy được Tô Kiệt, hướng hẳn chào hỏi.

“Nóng quá, không chịu nổi.” Tô Kiệt đặt mông ngồi trên ghế ngồi tròn ở trước quầy bar, đối Kiều Tâm Vũ kể khổ.

“Người trước tiên thay quần áo mát mẻ đi.” Kiều Tâm Vũ sẵn sóc đưa lên một chén nước đá cho Tô Kiệt.

“Trường học còn không có nghỉ sao?”

Tô Kiệt lắc đầu.

“Sắp kiểm tra sao?” Kiều Tâm Vũ lại hỏi.

Tô Kiệt gật đầu.

Kiều Tâm Vũ đưa tay sờ tóc Tô Kiệt, “Ai, hài tử đáng thương, trời nóng như thế, còn muốn ôn tập công khóa.”

Tô Kiệt liếc mạng gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Thế nhưng phòng học ở trường và đồ thư quán đều không phải có điều hòa sao?” Tống Vũ Thừa chẳng biết lúc nào đi vào trong quán đưa tay ở trên đầu Tô Kiệt vỗ một cái, “Thương cảm cái gì? Phải.”

Tô Kiệt bi phần nhìn chằm chằm Tống Vũ Thừa, dùng nhãn thần lên án hấn thiếu sẵn sốc.

Lê Nhược Á mặc áo sơ mi đại hoa hát khe bài hát trẻ em đi đến, “Yêu, các người đều tới.”

Đi qua đứng ở quầy bar vài người, Lê Nhược Á đi tới phòng thay quần áo. Tâm tình của hắn thoát nhìn tương đối tốt, vừa đi vừa hát, thân thể hoàn toàn ưỡn ẹo, như là đang khiêu vũ.

” Trời nóng như thế, người tinh thần vui vẻ cái gì a.”

“Ta yêu mùa hè.”

Tống Vũ Thừa lắc đầu, “Mùa hè có cái gì tốt.”

“Có muối muối đẹp.”

Kiều Tâm Vũ giơ tay lên nâng cằm, “Cái này đáng cân nhắc.”

“Đồng thời, các nàng mặc rất thanh lương...”

Nghe Lê Nhược Á hát vậy nói ra những lời này, Tô Kiệt bĩu môi: “Sắc lang.”

Lê Nhược Á khoa trương nhú mày, “Di, Tiểu Kiệt, người không chú ý tới văn học viện vài đóa hoa nơi đó sao?”

“A...”

“Hắc hắc, vừa nhìn biểu tình của người ta chỉ biết, người chú ý tới.”

Tô Kiệt chột lách người, “Ta, người quản ta.”

Lê Nhược Á đưa tay nắm vai Tô Kiệt, “Tiểu Kiệt, cuối tuần, chúng ta cùng đi Vịnh Nước Cạn* chơi đi, rất tuyệt, ngắm lại xem, đôi mắt ngắm, bãi biển đầy muối muối xinh đẹp, đồ bơi...”

Tô Kiệt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, bắt đầu ao ước, “A...”

Đột nhiên, một tay đưa qua, ở bên trái trên đầu Tô Kiệt vỗ một cái, “Mê gái, Nhược Á đi nói người phải đi, người hài tử này, một điểm định lực cũng không có.”

Tô Kiệt ôm đầu quay đầu lại nhìn, Đỗ Phong hai tay khoanh, ôm ở trước ngực, chính nhìn mình.

“Ta...”

Không đợi Tô Kiệt nói xong, liền một tay đưa qua, ở bên phải trên đầu Tô Kiệt vỗ một cái, “Ngu ngốc, cuối tuần còn muốn làm thêm, người không phải nói trong kỳ nghỉ hè muốn kiếm học phí học kỳ kế sao? Đã quên?”

Tô Kiệt dùng tay kia vỗ về nơi bị đánh, chuyển hướng bên kia vừa nhìn, Lý Tấn đang đứng ở chính phía sau.

Tô Kiệt có điểm phạm ngu dốt.

Tại sao, bị đánh luôn là chính mình? Mình làm sai cái gì sao?

Lúc này, Hà Hạ Thiên mang theo biển hiệu đáng tươi cười ôn nhu đi tới, cầm trong tay đang cầm hộp bánh ngọt đưa tới trước mắt Tô Kiệt, “Tiểu Kiệt, có ăn hay không?”

Tô Kiệt sững sốt một hồi, quát: “Không ăn!” Vậy sau xoay người liền đi.

Nhìn Tô Kiệt bùng nổ, Hà Hạ Thiên vẻ mặt không giải thích được, “Hài tử này xảy ra chuyện gì?”

Lê Nhược Á không có trực tiếp trả lời vấn đề, mà là khoát tay, nắm Hà Hạ Thiên, lộ ra vẻ hoa hoa công tử mỉm cười, “Ta yêu mùa hè.” (Hạ Thiên = mùa hè, ý em Á có ý đùa giỡn anh Thiên)

Hà Hạ Thiên bất động thanh sắc mau tránh tay Lê Nhược Á, “Người có đúng hay không lại khi dễ Tiểu Kiệt?”

Lê Nhược Á vẻ mặt vô tội, “Ta không có. Lần này là Phong ca và Tần ca liên thủ.”

“Ít kẻ loạn, rõ ràng là người dụ dỗ trước.”

“Ta van người, các người không nên luôn đùa Tiểu Kiệt, hắn rất đáng hoàng.”

“Cũng là bởi vì hắn rất đáng hoàng, sợ dĩ luôn tưởng trêu chọc nhìn một chút.” Tống Vũ Thừa cười hì hì trả lời.

Lê Nhược Á xoa xoa tay, lộ ra vẻ đại hoi lang đáng tươi cười, “Mỗi lần thấy Tiểu Kiệt biểu tình tỉnh tỉnh mê mê, thật thú vị, liền không nhịn được muốn khi dễ nhìn một chút.”

Xoá sạch ý nghĩ muốn lấy đi một khối bánh ngọt cuối cùng của Kiều Tâm Vũ, Hà Hạ Thiên thu hồi hộp bánh ngọt, lắc đầu, chuẩn bị đưa qua cho Tô Kiệt.

Mùa hè đến rồi, lượng tiêu thụ bia và đồ uống lạnh, tăng lên cực mạnh.

Kho thực phẩm cầu quán “Libra”, diện tích cũng không lớn, để bảo quản nguyên liệu nấu ăn mỗi ngày đều tươi cung cấp cấp khách nhân, chỉ định siêu thị, lại đưa tới tốt các loại rau dưa, loại thịt, hải sản và rượu các loại được đặt trước.

Ngày này, Tô Kiệt đang quét tiệm, chỗ cửa sau, nhân viên giao hàng của siêu thị tới, hắn vội vàng đi mở cửa.

Hôm nay tới giao hàng, điều không phải trung niên nam tử Tô Kiệt đã gặp trước kia, mà là một thiếu niên.

Mặc đồng phục siêu thị màu lục nhạt, thiếu niên dùng nhãn thần không quá khách khí nhìn Tô Kiệt từ trên xuống dưới, nhai kẹo cao su, hỏi: “Người mới tới?”

Tô Kiệt suy nghĩ một chút, gật đầu, “Ừ.”

“Không trách trước kia chưa thấy qua.”

Tô Kiệt nghĩ thầm, hanh, ta ở chỗ này đều làm thêm nửa năm, ta trước đây cũng chưa từng thấy qua người.

Thiếu niên có điểm không nhịn được tự nói: “Này, mới tới, còn ngần ra làm gì, xe đẩy ni? Đẩy tới a.”

Tô Kiệt nhú nhú mày, không có tính toán thái độ thiếu niên, đi lấy xe đẩy.

Nhìn thiếu niên cao gầy, tựa hồ không tốn khí lực đem một thùng bia để lên xe đẩy, lúc này, Tô Kiệt có thời gian tỉ mỉ quan sát một chút thiếu niên giao hàng xa lạ trước mắt.

Hắn thoát nhìn cùng Tô Kiệt chiều cao không sai biệt lắm, so với Tô Kiệt còn muốn gầy một chút, trên đầu mang mũ lưới trai có siêu thị tiêu chí, vài sợi tóc màu trà nhạt từ vành nón tuột xuống tới trên trán. Đáng dấp thiếu niên chính là rất đẹp, thật to ngoài Tô Kiệt dự liệu, mới vừa rồi không có chú ý tới, hiện tại nhìn kỹ, hắn đích xác thật đúng là một rất hài tử xinh đẹp, da trắng nõn trơn bóng, liền liền tưởng đến đồ sứ thượng đẳng, sóng mũi cao, đôi môi thật mỏng, dung mạo thanh tú, biểu tình ở giữa để lộ ra một tia quật cường cùng kiêu ngạo (bướng bỉnh), thiếu niên có một đôi mắt hạnh trong suốt màu hổ phách, hắn cho người cảm giác phảng phất là một con mèo thuần chủng. (chỗ này trong QT có nói đến mèo có huyết thống cùng giấy chứng minh huyết thống, việc này chỉ có ở chó và mèo có huyết thống thuần chủng mới có giấy xác nhận)

Thiếu niên như là phát hiện nhãn thần chuyên chú của Tô Kiệt, hần không chút khách khí trừng qua: “Có cái gì mà nhìn!”

Tô Kiệt liền đỏ mặt, vội vàng bỏ đi.

Không nhận được thanh âm ở sau lưng vang lên: “Này, không giúp một tay, người muốn trốn à?”

“Cái gì?”

Thiếu niên hất cằm, hướng xe đẩy ý bảo: “Cùng nhau đẩy mạnh.”

“Người, cái này, đây không phải là việc của người sao?”

Giơ lên một tay để trên tay cầm xe đẩy, thiếu niên nghiêng đầu, dùng nhãn thần lười biếng nhìn chằm chằm Tô Kiệt, “Sao vậy, người thì không thể phụ một tay?”

Tô Kiệt cúi đầu, đã đi tới, giúp đỡ thiếu niên cùng nhau, đem bia đẩy mạnh tới kho hàng cất xong.

Sau khi mọi thứ đưa tới đều ổn thỏa, Kiều Tâm Vũ phụ trách đặt hàng tới kiểm tra, thiếu niên lấy ra đơn đặt hàng để hần ký tên.

Kiều Tâm Vũ vừa ký tên, vừa cùng thiếu niên chào hỏi, “Yêu, Hi Triệt.”

Nhai kẹo cao su, thiếu niên kia tên là Hi Triệt giống như con mèo nổi lên mắt hạnh màu hổ phách, “Ừ.”

“Nghĩ sao?”

“Còn không có.”

“Vậy đi ra làm việc?”

“Không có tiền hoa a.”

Thu hồi đơn đặt hàng, thiếu niên từ cửa sau ly khai.

Tô Kiệt tiến tới bên người Kiều Tâm Vũ, “Tâm Vũ, người nhận thức hần?”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Là ai a?”

“Hi Triệt, nga, Hi Triệt nghĩ sẽ làm thêm ở siêu thị, có đôi khi cũng sẽ giao hàng, mùa hè năm ngoái thường đến.”

Trách không được, Tô Kiệt ở trong lòng nói rằng, năm ngoái, lúc hần tới, cái người kêu Hi Triệt này, còn đang đi học.

“Tiểu hài tử rất khá.”

Kiều Tâm Vũ cũng không phải kỳ quái, “Bây giờ tiểu hài tử đều không như vậy. Hi Triệt nhỏ hơn người, mười bảy, còn không có lên đại học.”

Tô Kiệt âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm, lúc ta mười bảy, cũng không có không lẽ phép như vậy.

Qua vài ngày, Hi Triệt này lại tới rồi.

Lúc này đây, Lê Nhược Á vừa nhìn thấy hần, liền vẽ mặt cười xấu xa nghênh đón, “Búp bê, người lại tới rồi.”

“Ai là búp bê, nói hừ nói vượn nữa cẩn thận ta đánh người.”

” Hi Triệt chúng ta xinh đẹp giống như là búp bê, khả ái khả ái a.”

“Cút.”

“Nếu như không thích tiếng xưng hô này, ta đây đổi lại, Hi Triệt công chúa.”

Tô Kiệt nhìn Hi Triệt từ bên cạnh Lê Nhược Á đi qua, trên mặt là nụ cười điềm mỹ, chân, lại không chút khách khí từ trên chân của Lê Nhược Á, trọng trọng đạp lên, sau đó, quay đầu lại, đối Lê Nhược Á mỉm cười nói rằng: “Ta không phải cố ý.”

Lê Nhược Á đau ngã ngồi ở trên ghế, “Oa, người quá độc ác.”

Phía sau nụ cười ngọt ngào, là nhân thần ác độc, “Đáng đời người.”

Nghe được Lê Nhược Á gọi Hi Triệt là “Công chúa”, lại nhìn dáng vẻ của hắn, Tô Kiệt nghĩ, tiếng xưng hô này cho hắn, thật đúng là hợp, hắn đích xác thanh tú xinh đẹp như một “Công chúa”.

Tô Kiệt đang ở một mình cười trộm, phát hiện Hi Triệt hướng mình bắn nhân thần sắc bén, vội vàng thu hồi tiểu ý, giả bộ không có chuyện gì.

Đỗ Phong đã tới, đem Tô Kiệt dẫn đi, “Tiểu Kiệt, giới thiệu cho các người một chút. Lý Hi Triệt, đây là Tô Kiệt. Tiểu Kiệt là mới tới, sau này có chuyện tìm hắn cũng có thể.”

Lý Hi Triệt lộ ra đùa cợt mang theo tiểu ý, “Tiểu Kiệt, ừ.” Nói, hắn đột nhiên đưa tay, ở trên mặt trái táo tròn tròn của Tô Kiệt, nhéo một cái.

Tô Kiệt mở to hai mắt nhìn, ngây dại.

Lý Hi Triệt nhéo xong mặt của Tô Kiệt, lại trừng Tô Kiệt phao đến một mị nhân mê hoặc, “Tiểu Kiệt, tiểu thư, ừ, người thực sự là thật đáng yêu. Ha ha ha.”

Ác độc cười xong, Lý Hi Triệt xoay người muốn đi, Tô Kiệt ở phía sau hắn kêu lên: “Người, người mới là, công chúa!”

Pha quay chậm xoay người vậy, Lý Hi Triệt lộ ra dáng tươi cười phảng phất như thiên sứ thanh thuần, mắt hạnh trung lại là oán độc nhân thần của ác ma, “Người nói cái gì?”

“Người, người, người...”

Kiều Tâm Vũ và Tống Vũ Thừa đều đến hoà giải, kéo ra Lý Hi Triệt hầu như chuẩn bị muốn động thủ.

Lý Hi Triệt đi sau, Kiều Tâm Vũ đối Tô Kiệt nói rằng: “Người vẫn là ít chọc Hi Triệt tương đối khá.”

Tô Kiệt không cam lòng vấn: “Tại sao?”

“Hắn là nổi danh tiểu ác ma, mặt thiên sứ tính cách ma quỷ, người đầu không lại hắn. Chỉ có Nhược Á có gan đùa hắn, bất quá, nếu quả thật đem Hi Triệt chọc tới, Nhược Á cũng sẽ sợ. Hi Triệt học Tiệt quyền đạo*, biết công phu, đánh nhau chưa từng thua quá.”

Tô Kiệt hừ một tiếng, “Công chúa.”

“Đại gia chỉ là phía sau mới dám kêu như vậy, bởi vì hắn đẹp mà. Trước đây, lúc hắn ở quán nước làm thêm, tới của nữ hài tử chen chúc phá cửa nhiều như vậy. Hài tử này tính tình tương đối cổ quái, sinh ra khó tiếp cận.”

“Ta mới sẽ không cùng tiểu hài tử chấp nhặt.” Tô Kiệt lầu bầu.

“Người cũng giống tiểu hài tử.” Kiều Tâm Vũ nói.

“Sao vậy được cũng so với hắn lớn hơn, ta là sinh viên, hắn mới cao trung.”

Đương lúc Lý Hi Triệt trở lại quán “Libra”, cũng không là một người tới, cùng hắn, còn có một vị giao hàng viên khác.

Có trước kinh nghiệm, Tô Kiệt không dám tới gần Lý Hi Triệt, thế là chuyển hướng một vị giao hàng viên khác.

Giao hàng viên mới tới anh tuấn khiến Tô Kiệt kinh ngạc.

Tóc ngắn Nhẹ nhàng khoan khoái, màu da khỏe mạnh, vóc người cao gầy, vị anh tuấn đẹp trai này, nụ cười có ánh dương quang vậy, điểm hấp dẫn Tô Kiệt chú ý, là ánh mắt của hắn, lông mi thật dài, viền mắt rõ ràng, đôi mắt hắc bạch phân minh, nhân thần là hoàn toàn thuần tịnh vô hạ.

Chú ý tới ánh mắt của Tô Kiệt, Lý Hi Triệt hung hăng hướng hấn trừng.

Tô Kiệt không vì sở động của ánh mắt sắc bén kia, nghĩ thầm, ta cũng không phải đang nhìn người.

Hàng đưa xong, Kiều Tâm Vũ đến kiểm tra đối chiếu, Tô Kiệt thấy giao hàng viên gương mặt toát mồ hôi, liền kéo hấn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Giao hàng viên đối Tô Kiệt thật là tốt ý, nở nụ cười ấm áp.

Tô Kiệt lại hỏi: “Người có muốn hay không uống nước?”

Đối phương lắc đầu.

“Nước có ga ni? Có thể? Trà?” Tô Kiệt lại hỏi.

Đối phương vẫn đang lắc đầu.

Đang lúc nghi hoặc Tô Kiệt thốt ra hỏi: ” Người muốn uống cái gì? Người làm gì không nói lời nào?”

Thanh âm chưa dứt, Lý Hi Triệt chợt vọt tới, túm cổ áo của Tô Kiệt, đem hấn quăng sang một bên.

Tô Kiệt lao đảo vài bước, mới đứng vững.

Tô tiểu đệ vẽ mặt kinh ngạc, “Người làm gì a?”

Lý Hi Triệt hung hăng trợn mắt nhìn Tô Kiệt, lại muốn nhào qua, lúc này, vị giao hàng viên này kéo hấn lại.

Thấy Lý Hi Triệt trừng đối phương lại thủ thế, còn đối với phương cũng đồng dạng giơ hai tay lên, ý bảo cái gì, Tô Kiệt đột nhiên hồi hấn nuốt sống.

Hấn sẽ không nói.

Hấn không phải là không nói hoặc là không muốn nói chuyện, hấn là, sẽ không nói.

Người khác đều sưng sốt một chút.

Vị giao hàng viên kia đã đi tới, đối Tô Kiệt áy náy mỉm cười, thế tay như “Xin lỗi”, sau đó sờ sờ tóc Tô Kiệt, liền xoay người ly khai.

Lúc này, Lý Hi Triệt đã đi tới, nắm cổ áo của Tô Kiệt, nhìn qua mặt Tô Kiệt, thấp giọng, hung hấn nói: “Tiểu Kiệt, người nghe, Ngân Hà ca là cầm điếu, sẽ không nói. Hiện tại, người biết, sau này, nếu như lại để cho ta nghe được cái gì làm Ngân Hà ca không vui, người cẩn thận một chút cho ta.”

Nói xong, Lý Hi Triệt lại nhìn chòng chọc mọi người liếc mắt, đuổi theo Ngân Hà ca đi.

“Hảo đáng tiếc, đẹp trai như vậy, lại là...” Lê Nhược Á than thở.

“Ánh mắt của hấn, thật xinh đẹp, ánh mắt đẹp như vậy.” Kiều Tâm Vũ than thở.

“Sau này nói, nên chú ý một chút.” Đỗ Phong căn dặn mọi người.

“Vâng.”

Đương lúc vị giao hàng viên kia trở lại, mọi người trong “Libra”, thái độ đều có biến hóa, mọi người rất chủ động giúp khuôn hàng.

Lúc kiểm hàng, tất cả mọi người đem hai người giao hàng vào quán bar, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đỗ Phong đưa tới bánh ngọt và đồ uống lạnh, “Không nên khách khí, thỉnh nếm thử xem.”

Lê Nhược Á cũng ở một bên nói rằng: “Thử nhìn một chút, tay nghề của đản cao sư phó ở đây rất nổi danh.”

Lý Hi Triệt không chút khách khí ngồi xuống liền ăn.

Một người khác thì có chút ngượng ngùng, mỉm cười nhìn mọi người.

“Thỉnh không nên khách khí.”

“Ngân Hà ca, ăn đi, coi như là chủ quán mời người thử ăn ngon lắm.”

Tô Kiệt vội vàng phụ họa, “Đúng, đúng.”

Nhìn hai người ăn bánh ngọt, Hà Hạ Thiên ở một bên hỏi: “Nghĩ vị làm sao?”

Lý Hi Triệt nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Tạm được.”

Một người khác cười trọng trọng gật đầu.

“Người tên là gì?” Lê Nhược Á hỏi, nói rằng, chuẩn bị xong chỉ cười đưa tới.

Ba chữ viết tại trên giấy.

“Cảnh Ngân Hà.”

“Nga, tên rất hay, rất êm tai.”

“Người đều siêu thị công tác sao?”

Cảnh Ngân Hà gật đầu.

Phát hiện ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Cảnh Ngân Hà, Lý Hi Triệt vội vàng đứng lên, từ phía sau Cảnh Ngân Hà đem hân ôm lấy, đem Cảnh Ngân Hà ôm vào trong ngực của mình, vẻ mặt tức giận nói với mọi người: “Đáng ghét, các người không nên luôn nhìn chằm chằm Ngân Hà ca, Ngân Hà ca là của ta.”

Cảnh Ngân Hà lộ ra khoan dung mỉm cười, đưa ta đẩy Lý Hi Triệt.

Lý Hi Triệt giống như một con mèo nũng nịu, nằm ở Cảnh Ngân Hà trên lưng của không chịu ly khai, “Ngân Hà ca là của ta.”

Cảnh Ngân Hà cười nhẹ nhàng thúc Lý Hi Triệt, ý bảo hân buông tay ra.

Rất nhanh, Tô Kiệt liền phát hiện, Cảnh Ngân Hà quả nhiên cũng không phải là Lý Hi Triệt.

Đây hết thấy, duyên tự (duyên hiển nhiên?) một ngày nào đó chạng vạng, Tô Kiệt trên đường đến trường học, hân thấy, Cảnh Ngân Hà giống như là đang tản bộ, đi ở bên cạnh hân, là một người khác.

Hai người kia tay nắm tay, tư thái rất nhàn nhã đi chơi.

Cảnh Ngân Hà từ biểu tình động tác đến nhìn, hân và người bên cạnh hân, giữa bọn họ có phần lưu luyến cùng tin cậy, là người yêu mới có cảm giác này.

“Ta chỉ biết, bọn họ không thích hợp.” Tô Kiệt ở trong lòng lặng lẽ nói rằng.

Lúc gặp lại Lý Hi Triệt, hân là một mình tới.

Đội mũ lệch, nhai kẹo cao su, Lý Hi Triệt ngồi ở trên ghế, thoáng chút đá chân ghế, chờ thu hồi ký nhận trôi qua đơn đặt hàng.

Tô Kiệt hỏi: “Di, Ngân Hà đâu?”

Lý Hi Triệt lật lên bạch nhãn, “Này, mặt con nít, người sao có thể trực tiếp kêu tên Ngân Hà ca, lớn hơn người vài năm.”

“Chúng ta tuổi tác không sai biệt lắm, ta tại sao không thể trực tiếp kêu, Ngân Hà cũng không có nói không thể trực tiếp kêu tên.”

Lý Hi Triệt hừ một tiếng.

“Ngân Hà ngày hôm nay sao vậy chưa có tới?”

Lý Hi Triệt không nhin được đáp: “Hân ngày hôm nay nghỉ ngơi.”

“Hân nghỉ ngơi, di, hân bình thường nghỉ ngơi thì đều làm gì?”

“Không biết.”

“Người sao vậy lại không biết.”

Lý Hi Triệt vỗ bàn một cái, “Nói không biết là không biết.”

“Xem ra người cũng không biết Ngân Hà.”

“Không biết liên quan gì đến người.”

Tô Kiệt lắc đầu, “Ai, tiểu hài tử vẫn là tiểu hài tử.”

Lý Hi Triệt nhảy dựng lên, “Người nói cái gì?”

Tô Kiệt đương nhiên sẽ không đem việc thấy Cảnh Ngân Hà có người yêu nói ra, thế nhưng, hấn đích xác là nghĩ Cảnh Ngân Hà tựa hồ và một người khác càng thêm xứng đôi một chút, “Ta chưa nói cái gì, người chính là tuổi còn nhỏ a.”

“Sao vậy?” Lý Hi Triệt trừng mắt nhìn Tô Kiệt.

Hai người kia thân cao không kém nhiều, có thể nhìn thẳng ánh mắt của đối phương.

Đang lờm, Lê Nhược Á đi tới, “Di, hai người các người, độ mắt được bao lâu rồi.”

Lý Hi Triệt sững sốt, “Ai sẽ theo hấn độ mắt a.”

“Hay, ai sẽ theo tiểu hài tử độ mắt.” Tô Kiệt cũng vội vàng biện bạch.

“Vậy các người vừa người nhìn ta ta nhìn người, nhìn cái gì a?”

Lý Hi Triệt hừ một tiếng, lấy ra đơn đặt hàng, vung cái trán lưu hải, vội vã rời khỏi.

Lê Nhược Á nhìn bóng lưng Lý Hi Triệt rời đi một chút, nhìn lại Tô Kiệt mặt đỏ, sau đó tựa vào đầu vai Tống Vũ Thừa vừa cùng nhau nhìn náo nhiệt hồi lâu, than thở: “Năm nay Hạ Chí, có ý tứ.”

—— Hoàn ——

* Vịnh Nước Cạn: là một địa điểm du lịch ở phía Nam Hồng Kông.

* Triệt quyền đạo hay Tiệt quyền đạo () là một môn võ thuật chú trọng đến hiệu quả và thực tế. Tên tiếng Anh là Jeet Kune Do. Đây là môn võ do Lý Tiểu Long sáng lập ra với sự kết hợp các môn võ Trung Hoa (như Vịnh Xuân Quyền) và các môn thể thao phương Tây (như Quyền Anh, thể dục thể hình,...) và quan trọng hơn bộ tấn và cách di chuyển của Triệt quyền đạo được lấy từ môn đấu kiếm của phương Tây.

Tên của môn võ này chữ Hán là . Nếu dịch theo đúng nghĩa Hán Việt thì phải đọc là Tiệt quyền đạo. “Tiệt” có nghĩa là “cắt đứt” hay “một đoạn”. Ý nghĩa này theo Lý Tiểu Long là vì môn võ khi đánh cắt đứt đường quyền của đối thủ, trước khi đối thủ có thì giờ phản ứng. Tuy nhiên, nhiều người dịch lầm là Triệt quyền đạo, với ý tưởng là “triệt tiêu” địch thủ. Tên này nghe hay hơn nên trở nên phổ thông ở Việt Nam, mặc dù không đúng ý nghĩa của người sáng lập là Lý Tiểu Long.

5. Chương 5: Chocolate Rốt Cuộc Là Ai Tặng?

Đại đô hội, 2019.

Vừa mới đẩy cửa tiệm, đang muốn chào hỏi, sau đó, phát hiện mọi người đã tới đều quay đầu nhìn mình, Tô Kiệt không khỏi một trận ác hàn.

Ách... Đúng là không phải hảo sự!

“Sao... Xảy ra chuyện gì?”

Nói Tô tiểu đệ đang lúc tại quán bar tên là “Libra” làm thêm, đã hơn nửa năm, rất thích quây rượu, làm việc rất khoái trá, và các đồng nghiệp cũng tin tưởng cực kỳ hòa hợp, thế nhưng...

Việc gì, đều sợ hai chữ “thế nhưng”.

Thế nhưng... Cùng một đám đồng nghiệp đẹp trai tính cách tinh quái cùng một chỗ, tựa hồ giống như đại khái có thể giống như... Người luôn luôn bị khi dễ chính là...

Tô Kiệt nhìn một người thân cao chân lại dài đẹp trai đồng thời nhìn mình chăm chăm, theo bản năng muốn lùi lại, đào tẩu.

“Tiểu Kiệt, lễ vật của người.”

Thấy Đỗ Phong nâng tay, giơ một hộp màu xanh da trời, ánh mắt của Tô Kiệt thoáng cái sáng lên.

Tung tăng đi đến tiếp nhận hộp, Tô Kiệt nâng mặt lên, cảm kích nhìn Đỗ Phong, “Phong ca...”

“Đều không phải ta đưa.”

Đỗ Phong một câu nói, khiến cho Tô Kiệt vừa muốn cảm ơn đồng sự thân yêu ngay ngắn cả người.

“A...”

Lê Nhược Á đem tấm thiệp đưa cho Tô Kiệt, “Nhân viên giao hàng đưa tới.”

Tô Kiệt tiếp nhận tấm thiệp nhìn.

Là đưa cho mình không sai, địa chỉ là quán bar “Libra”, đến hạn thì đưa.

Là ai đưa ni? Không có nhấn lại, không có lưu danh, Tô Kiệt ở trong đầu tìm tòi nửa ngày, không chiếm được nửa điểm tin tức, mê hoặc đứng lên.

“Tiểu Kiệt, không sai a, có người thần bí theo đuổi.”

Nhìn Tống Vũ Thừa mặt mày hơn hở nói, Tô Kiệt cũng không hài lòng chút nào.

“Lại không biết... Ta không biết là ai...”

“Nhiều nhất là người không biết, hẳn nhất định nhận thức người.”

Nói, Lê Nhược Á cố sức nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Kiệt, “Nói, thành thật nói cho các ca ca, từ lúc nào biết tân nam bằng hữu?”

Tô Kiệt giống như tiểu động vật bị nắm cổ tròng hai mắt, hầu như không có ngã xuống, “Cái gì mà tân nam bằng hữu!”

Đỗ Phong chỉ vào trên thẻ chữ viết nói rằng: “Bút thể này, là nam nhân viết, nữ hài tử không thể viết ra được chữ như vậy.”

“Ai... Ai nói... Hơn nữa, cũng có thể để nhân viên giao hàng hoặc người của công ty quà tặng viết giùm, bằng cái gì mà nói là nam...” Tô Kiệt đỏ mặt vội vàng phủ nhận.

“Người cũng không cần giả bộ...” Tống Vũ Thừa kéo dài thanh âm nói.

“Ta không có! Ta không có!” Tô Kiệt gần như muốn nhảy dựng lên, hét lớn.

“Không có cái gì?”

Một tiếng nam mềm mại vang lên, một tay đưa qua, cầm lấy tấm thiệp.

“Hạ Thiên ca...”

Hà Hạ Thiên nhìn một chút tấm thiệp trong tay, lại nghe Lê Nhược Á khoa trương miêu tả đến nỗi khiến Tô Kiệt muốn khóc, sau đó cười nói: “Tiểu Kiệt, có người ái mộ, chuyện tốt a...”

“Ta không phải...”

“Xem trước một chút trong hộp này là cái gì.”

Vừa nghe Hà Hạ Thiên đề nghị, mọi người đều tán thành.

Tô Kiệt không thể làm gì khác hơn là mắt mở trừng trừng nhìn hộp quà được đưa cho mình bị Lê Nhược Á mở ra.

Trong hộp hình trái tim, toàn bộ là chocolate.

Ngón tay thon dài nâng cầm, Hà Hạ Thiên trầm ngâm nói: “Cũng không phải lễ tình nhân...”

Lê Nhược Á cũng nói: “Không có hoa...”

“Còn không có lưu danh...”

“Đều không phải sinh nhật Tiểu Kiệt...”

Lưu lại một đồng vấn đề, mọi người lần lượt sờ qua mặt của Tô Kiệt, đều đi thay quần áo, đem Tô tiểu đệ đáng thương đùa giỡn như vậy đủ rồi, ném vào khoảng không trong quán.

Tô Kiệt hầm hừ ngồi một hồi, lúc này mới đi thay quần áo.

Rốt cuộc là ai?

Người tới cuối cùng Lý Tấn, từ Kiều Tâm Vũ nghe nói chuyện này, trước tiên lắc đầu: “Đều không phải ta đưa.”

Đỗ Phong ở một bên cười, “Biết không phải là người, nếu như là lời của người, chẳng thỉnh Tiểu Kiệt ăn.”

Lý Tấn vỗ đầu một cái, kéo Hà Hạ Thiên, “Nghĩ tới, muốn cùng người thảo luận thực đơn mới, ta nghĩ...”

Hai người trù sư vừa nói chuyện quay về phòng bếp, còn lại một đám nhân viên tạp vụ, tiếp tục suy đoán lai lịch của hộp chocolate.

Lê Nhược Á là học trưởng ở đại học của Tô Kiệt ở Hương đảo, thỉnh thoảng ở trong trường bọn họ cũng sẽ chạm mặt, ngồi ở bên cạnh bàn, Lê Nhược Á hỏi: “Gần đây tham gia xã đoàn mới sao?”

Tô Kiệt meo máo, “Làm thêm còn không kịp.”

“Gần đây biết bạn mới?”

Tô Kiệt nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Hạ Thiên ca có tính không?”

Kiều Tâm Vũ bật cười, “Ai... Thật không có tiền đồ.”

Đỗ Phong cầm lấy hộp nhìn một chút, “Hộp rất đẹp, bắt quá, không có nhãn, thậm chí nhìn không ra là cửa hàng.”

Tống Vũ Thừa liếc nhìn tám thiệp, “Thực sự, đầu mỗi gì cũng không có để lại.”

Lê Nhược Á lắc ngón tay, “Đương nhiên rồi, như vậy mới có hiệu quả.”

“Rất có tâm tư.”

“Nói cũng phải, ngay cả chocolate đều là bất đồng khẩu vị.”

“Có hạnh nhân, còn có kem.”

“Còn có nho khô.”

“Ta nghĩ rượu Rhum khẩu vị thơm nồng rất tốt.”

Tô Kiệt còn đang suy nghĩ người tặng lễ vật rốt cuộc là người nào, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, sau đó lại nhìn, mấy đồng sự ngồi vây chung một chỗ, người người trong tay đều cầm thứ gì đó.

“Các người ăn cái gì đó?”

Lê Nhược Á nhìn trong tay đường, “Chocolate.”

Tống Vũ Thừa gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy.”

Tô Kiệt đột nhiên kêu to lên: “Đó là của ta!”

Kiều Tâm Vũ nháy mắt, “Không ai không cho người ăn a.”

Tô Kiệt nhìn chằm chằm các đồng nghiệp nhìn một chút, ánh mắt chuyển hướng hộp trống không, lại trở lại các đồng nghiệp từng cái bản mặt rất bình thường tuần tú, “Các người...”

Tống Vũ Thừa co rụt vai lại, cầm chocolate trong tay bỏ vào trong miệng, lại liếm liếm đầu ngón tay, vậy sau hướng Tô Kiệt cười.

“Các người... Thật sự là...”

Đỗ Phong nghiêm túc đối Tô Kiệt nói: “Thực sự ăn rất ngon, nếu như người biết là ai đưa, thay ta cảm tạ hẳn.”

“Các người... Các người... Ta một cũng không có ăn được...”

“Ta cũng vậy nga.” Lê Nhược Á vẻ mặt cười xấu xa nói.

“Tiểu Kiệt, cảm ơn người.” Kiều Tâm Vũ nói xong, đã hướng quầy bar đi.

Thấy đồng sự ăn sạch chocolate, sau đó đều tự tản ra, Tô Kiệt té nhào vào bên cạnh bàn.

Cái này, thực sự không biết là ai đưa, Tô Kiệt nghĩ, dù cho mình muốn đáp lễ, cũng không biết phải về đưa cho ai.

Sau khi đóng cửa, mọi người nhất sửa sang lại quán, một bên tiếp tục vấn đề trước.

“Có phải hay không là lần trước chụp ảnh dẫn tới người ái mộ?” Tống Vũ Thừa đột nhiên nói rằng.

Tô Kiệt lúc trước, do đồng sự giới thiệu, làm một tạp chí chụp ảnh quần áo thể thao trang.

“Sẽ không, không một tính danh không một địa chỉ, nhìn mục lục người sao vậy sẽ biết người mẫu là Tiểu Kiệt. Hơn nữa, lễ vật là đưa tới “Libra”, thậm chí đều không phải trường học hoặc là nhà, nói rõ người kia biết Tiểu Tô mỗi ngày ở đây làm thêm.” Lê Nhược Á suy nghĩ một chút, phản đối cái suy đoán này.

“Đúng nga.”

“Nhất định là một người hiểu rõ sinh hoạt hằng ngày của Tiểu Tô.”

“Không biết là... Biến thái a...”

Nghe Kiều Tâm Vũ vừa nói như vậy, Tô Kiệt nơi cổ tóc gáy muốn dựng lên.

“Không thể nào...” Lê Nhược Á ngừng đang ở động tác chỉnh cái ghế, quay đầu nhìn đồng nghiệp khác của hắn.

“Ta nghĩ... Người kia nhất định biết hoạt động của Tiểu Kiệt, biết hắn tới nơi này... Tiểu Kiệt không biết hắn, hắn nhất định là đang âm thầm nhìn trộm Tiểu Kiệt...”

Nghe xong Kiều Tâm Vũ phân tích, Đỗ Phong có chút khấn trương.

“Tiểu Kiệt, người sau này... Hành động phải cẩn thận một chút.”

Tô Kiệt nhú mày.

Vốn có một cái sự kiên lễ vật thật tốt, đột nhiên, trở nên quỷ dị.

“Không biết là có biến thái lão bá bá coi trọng Tiểu Kiệt a.” Lê Nhược Á đột nhiên nói rằng.

“Câm miệng!” Tô Kiệt hung hăng trừng hướng Lê Nhược Á, “Người mới có biến thái lão bá bá thích!”

Lê Nhược Á cầm nắm tay, trên mặt anh tuấn, di động bày ra dáng tươi cười nguy hiểm, “Tiểu Kiệt, người nghĩ này có khả năng sao?”

“Người lớn lên suốt như vậy, có cái gì mà không có khả năng!”

“Yêu, tiểu tử kia then quá thành giận.” Kiều Tâm Vũ ở một bên leen tiếng châm chọc.

Lê Nhược Á cúi đầu, “Nga, được rồi, vậy thì có biến thái lão bà bà thích Tiểu Kiệt được rồi.”

“Câm miệng! Câm miệng!”

Tô Kiệt tức giận dương nanh múa vuốt đứng lên.

“A, Tiểu Kiệt Tiểu Kiệt, không nên tức giận, hay nói giỡn.” Tống Vũ Thừa từ phía sau kéo Tô Kiệt, ngăn cản hắn đánh về phía Lê Nhược Á.

Đỗ Phong trừng Lê Nhược Á, “Người không nên nói chuyện lung tung, thật là!”

“Ta đùa thôi.” Lê Nhược Á thấy được vẻ mặt nghiêm túc của Đỗ Phong, liền biện giải cho mình.

“Loại đùa giỡn này không cần loạn khai, đừng dọa Tiểu Kiệt.”

Quay về đối y phục của mình, đứng ở cửa quán, Tô Kiệt vừa định cất bước.

“Ba” một tiếng, đèn trần của quán bị tắt đi, không gian thoáng cái tối xuống, nhìn không có một bóng người ở hành lang, Tô Kiệt do dự.

“Tiểu Kiệt, sợ sao?”

Quay đầu lại, thấy Tống Vũ Thừa biểu tình ân cần, ôn nhu mỉm cười, Tô Kiệt tăng lên đánh bạo, lắc đầu.

Nhú mào, Tống Vũ Thừa nói: “Đều do Nhược Á, còn có Tâm Vũ, nói chuyện tầm phào.”

“Chỉ là... Suy đoán... Hắn là không thể nào đâu...” Tô Kiệt nói rất không có lo lắng.

Tống Vũ Thừa từ phía sau ôm vai Tô Kiệt, đem hắn tiến đến trong lòng, ở Tô Kiệt bên tai nói rằng: “Tiểu Kiệt, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Nghe lời an ủi của người khác, Tô Kiệt nghĩ trong đáy lòng một trận ấm áp. Các đồng nghiệp thích nói giỡn là thật, nhưng đây đó trong lúc nào đó cùng nhau tương trợ, phân tình nghĩa cũng là chân chân thiết thiết.

“Oa!”

Một tiếng quái khiêu (*tiếng kêu quái dị*) từ phía sau đột nhiên vang lên, Tô Kiệt bị sợ run run một cái.

Tổng Vũ Thừa bị sợ nhảy dựng lên, liên thanh quái khiêu: “A a! A...”

Tinh thần hai người an định lại trợn mắt nhìn, nhìn Lê Nhược Á nở nụ cười, hai tay ôm ngực đứng ở nơi đó.

“Vũ Thừa, ngươi hay là trước bảo vệ tốt chính ngươi a. Rõ ràng mình là người nhất gan nhất, đừng hứa hẹn bậy.”

Tổng Vũ Thừa bị phần kêu to: “Lê, Nhược, Á! Người nam nhân này e sợ cho thiên hạ bất loạn!”

Lê Nhược Á đi tới, đem Tô Kiệt kéo đến bên cạnh mình, “Vũ Thừa, không nên xưng nhân chi nguy (*tự xưng mình hướng nguy hiểm*), đánh chủ ý với Tiểu Kiệt nhà chúng, ngươi còn sớm tám trăm năm.”

“Cái gì mà Tiểu Kiệt nhà các ngươi!”

Lê Nhược Á thu hồi nụ cười bốn cợt, nghiêm trang hỏi đáp: “Tiểu Kiệt chính là của nhà chúng ta.”

Tô Kiệt vội vàng phản bác: “Ta mới không phải!”

Lê Nhược Á ôm vai Tô Kiệt, “An tâm a, tiểu tử kia, ca ca hội bảo vệ ngươi.”

Tô Kiệt đẩy ra Lê Nhược Á, “Ai muốn ngươi bảo hộ.”

Lê Nhược Á mở tay ra, “Sao vậy, ca ca ta không đáng tin sao?”

Tô Kiệt và Tổng Vũ Thừa đồng loạt kêu lên: “Lời vô ích!”

Lê Nhược Á lắc đầu, “A, tiểu hài tử bây giờ thực sự là càng ngày càng không nghe lời, các ngươi, đến thời kì phản nghịch sao?”

Tổng Vũ Thừa càng thêm tức giận, “Này, Nhược Á, ta lớn hơn ngươi có được hay không, ngươi làm cho rõ ràng.”

Lê Nhược Á biểu tình càng thêm chăm chú, “Tiểu Thừa Thừa, niên hạ rất lưu hành nga.”

“Ngươi đi chết!”

Đỗ Phong đi tới, “Không trở về nhà, âm ỉ cái gì ni?”

Kiều Tâm Vũ cũng tới rồi, “A, Tiểu Kiệt, có đúng hay không sợ?”

Tô Kiệt lắc đầu, “Không, không có.”

Đỗ Phong kéo tay Tô Kiệt, “Đi thôi, ta đưa ngươi về.”

Nhìn bóng lưng cao to của Đỗ Phong, Tống Vũ Thừa gật đầu, “Phong ca quả nhiên tương đối tin cậy.”

Lê Nhược Á gương mặt như có điều suy nghĩ, “Này, Tâm Vũ, ta thoát nhìn không đáng tin sao?”

Kiều Tâm Vũ trên dưới quan sát Lê Nhược Á một chút, “Ta nhìn không ra ngươi có điểm nào có thể tin.”

Tống Vũ Thừa lập tức biểu thị tán thành, “Đúng, ngươi loại người suốt ngày điện giật cả người không tha người không được tự nhiên, căn bản không đáng tin cậy.”

Lê Nhược Á hiển nhiên không có bị các đồng nghiệp đả kích, ngón tay để lên cằm suy tư một chút, hắn nói: “Ta đã biết, ta tuyệt đối là nam nhân để dựa vào, chỉ là các ngươi không cảm thấy, đợi được có một ngày các ngươi phát hiện rồi, cũng sẽ không suy nghĩ như thế.”

Kiều Tâm Vũ một trận cười xấu xa, “Ta mong muốn ngươi nói ngày nào đó không nên đến.”

Lý Tấn cuối cùng một thay xong quần áo đi tới, “Di, sao vậy ở cửa nói chuyện phiếm, về nhà, ta đến khóa cửa.”

Ngày thứ hai, lúc Tô Kiệt đẩy cửa quán “Libra”, các đồng nghiệp đã tới trước lại đồng loạt quay đầu lại nhìn thẳng hắn.

Tô tiểu đệ nuốt một chút nước bọt, “Ách... Các ngươi khỏe...”

Thấy Lê Nhược Á trong tay nâng lên một cái hộp, Tô Kiệt ngẩn ra, lập tức liền hiểu.

“Lại đưa tới...”

Kiều Tâm Vũ đem hộp hình trái tim hộp xem nhiều lần, thở dài: “Còn là cái gì cũng không có.”

Tống Vũ Thừa nói cho Tô Kiệt, “Lần này ngay cả thiệp cũng không có, nhân viên giao hàng nói bọn họ

cũng chỉ có đơn đặt hàng online.”

“Còn là chocolate sao?” Tô Kiệt hỏi.

Lê Nhược Á mở ra hộp, “Ngô, hôm nay là chocolate đen, tinh khiết.”

Lúc Lý Tấn đi tới, mọi người còn ở cùng nhau nghiên cứu.

“Tiểu Kiệt đổi chocolate khẩu vị có gì yêu thích sao?” Nghĩ tới vấn đề này, Lý Tấn hỏi.

“Ta...” Nạo nửa ngày đầu, Tô Kiệt một “Ta” ra thập ma lai.

Lúc Đỗ Phong vào quán thời gian, thấy đồng sự vây cùng một chỗ vẫn không thay đổi đồng phục, lại hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Lại xảy ra việc gì?”

“Lẽ vật thần bí của Tiểu Kiệt lại đến nữa rồi.”

Nhìn chocolate một chút, Đỗ Phong khuyên giải an ủi Tô Kiệt, “Có người ái mộ là chuyện tốt, đã đưa tới, chuyên gia quán thu cất đi.”

“Thế nhưng tin tức gì cũng không để lại thật có chút quái.”

“Có thể rất nhanh thì sẽ biết là ai đưa.”

Nghe Lý Tấn nói như vậy, Tô Kiệt yên lòng, xoay người đi phòng thay quần áo.

Chờ thay xong quần áo Tô Kiệt trở lại trong quán, phát hiện các đồng nghiệp khác còn ngồi vây chung một chỗ.

“Các người...”

“Tiểu Kiệt, chocolate mùi vị không tệ.” Tống Vũ Thừa liên tiếp gật đầu.

“Ta thích loại này có chút đắng.”

Nhìn một chút khoảng không rơi hộp, Tô Kiệt vận mi tâm, nhìn thẳng một đám đồng sự nhin cười.

Kiều Tâm Vũ đứng lên, “Ta đi thay quần áo.”

Tống Vũ Thừa nhảy dựng lên đuổi theo, “Ta cũng đi.”

Lê Nhược Á cười hì hì nói: “Hộp quá nhỏ, chỉ có mấy khối.”

Lý Tấn cười có điểm chột dạ, “Nhất thời nhịn không được liền ăn.”

Đỗ Phong tựa hồ cũng có chút ngượng ngùng, “Tiểu Kiệt, người đến tú chọn bánh ngọt mình thích có được hay không?”

Tô Kiệt muốn nổ tung, nhịn nửa ngày nhịn được, nhỏ giọng lẩm bẩm đứng lên, “Các người thật giống nhau đều so với ta thích chocolate a...”

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày đều sẽ có một hộp chocolate nho nhỏ đưa đến quán bar.

Mỗi một lần khẩu vị giống đều không giống nhau, hiển nhiên là qua lựa chọn.

Mỗi một lần đưa tới đều ăn thật ngon, biến thành điểm tâm nhỏ trước khi làm việc của mọi người.

Còn có, mỗi một lần, Tô tiểu đệ thu lễ vật này, cũng chưa từng được ăn.

Mười ngày trôi qua, mọi người càng thêm nghỉ kỳ quái.

“Người thần bí kia còn không hiện thân.”

Sau khi đóng cửa, Tống Vũ Thừa một bên kéo, vừa cùng Kiều Tâm Vũ nói vừa sửa lại cái bàn.

“Đúng vậy, đã mười ngày.”

“Không biết vẫn sẽ không tiếp tục nữa.”

Cầm khăn lau Lê Nhược Á tiến đến, “Ta nghĩ a, không giống như là cách con gái làm.”

Tống Vũ Thừa suy nghĩ một chút, “Không nhất định...”

Kiều Tâm Vũ lúc này đây đứng ở một bên Lê Nhược Á, “Ta có đồng cảm, nữ hài tử sẽ không làm như vậy

a.”

“Thế nhưng thăm mền cũng có thể thăm mền thật lâu không nhắc tới.”

Tống Vũ Thừa lắc đầu, “Nói chung là lạ.”

“Bất quá...” Lê Nhược Á nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Cũng chỉ có nữ hài tử mới có thể cẩn thận tỉ mỉ như vậy mỗi lần chọn chocolate không giống nhau đưa tới a...”

“Nói cũng phải...”

“Thế nhưng cũng có nam nhân tỉ mỉ, ừ, Nhược Á, nếu là người có làm vậy hay không?”

Nghe Kiều Tâm Vũ hỏi như vậy, Lê Nhược Á nở nụ cười, “Con người của ta luôn luôn tương đối thẳng nhận.”

Tống Vũ Thừa ở một bên nói: “Nếu là Phong ca phải làm, Phong ca đừng xem khốc, nhưng thật ra là người bề ngoài lạnh lùng nội tâm ôn nhu điển hình, hẳn rất cẩn thận săn sóc.”

“Người sẽ không phải muốn nói là Phong ca đưa.”

“Dĩ nhiên không phải.”

Lê Nhược Á đi tới, tựa ở trên vai Tống Vũ Thừa, liếc Tống Vũ Thừa, “Ai, Tiểu Thừa Thừa, một phát hiện a, từ khi nào hiểu rõ Phong ca như thế?”

“Đồng sự lâu như thế, đương nhiên hiểu.”

“Tiểu Thừa Thừa, lúc nào cũng biết hiểu ta...”

Tống Vũ Thừa linh hoạt từ dưới móng vuốt sói của Lê Nhược Á nhảy ra, thân thủ chọt rối tóc Lê Nhược Á, “Ai phải hiểu người cái nam nhân giỏi thay đổi này.”

“Tống Vũ Thừa, cùng người đã nói bao nhiêu lần rồi không được làm rối tóc của ta!”

Lại mười ngày trôi qua.

Chocolate vẫn đang tiếp tục.

Mọi người từ từ quen với phần lễ vật này, cũng không có sợ như trước kia, suy đoán không ra càng nhiều tin tức hơn, không thể làm gì khác hơn là thuận theo tự nhiên.

Hôm nay, lại bỏ lễ vật vào, cầm hộp chocolate, Tô Kiệt tựa ở bên cửa sổ, liếc nhìn hộp nho nhỏ, suy tư.

Hộp như vậy, đã nhận được hai mươi, đều chỉnh tề đặt ở học tủ của mình trong phòng thay quần áo.

Bên trong đường, nhưng không có tha cho quá, đám kia đồng sự đã ăn xong rất nhiều khẩu vị và phẩm bài liêu.

Người đâu?

Rốt cuộc là ai?

Biển người mang mang, nếu nghĩ không ra hiện, tìm ra cũng thật không dễ dàng.

Tô tiểu đệ có tâm sự.

Một bên, thay xong quần áo Lê Nhược Á và Kiều Tâm Vũ thì thầm. “Nhìn, Tiểu Kiệt lại đang ngẩn người liêu.”

Kiều Tâm Vũ nhìn thân ảnh của Tô Kiệt tựa ở bên cửa sổ, cười không ngừng.

Lê Nhược Á chất lưỡi, “Ai, không cứu, nhìn Tiểu Kiệt vẽ mặt tư xuân biểu tình...”

Chẳng biết lúc nào cũng Tống Vũ Thừa lại gần nói: “Tiểu Kiệt là tâm tư của thiếu niên ngây thơ.”

“Ai, Tiểu Kiệt đều học đại học, đều không phải thiếu niên.”

“Ta chính là ý tứ như vậy.”

Kiều Tâm Vũ lộ ra biểu tình lo lắng, “A, Tiểu Kiệt, lúc đó sẽ không bị bắt cóc.”

Lê Nhược Á khẳng định nói: “Nhất định sẽ, ngươi xem hắn cái biểu tình kia.”

Tống Vũ Thừa cũng biểu thị khẳng định, “Đúng vậy, với tính cách của Tiểu Kiệt...”

Kiều Tâm Vũ tựa hồ có chút không vui, “Cái này cũng quá dễ dàng, mới vài hộp kẹo.”

“Cái gì mà mới vài hộp kẹo, người ta cũng rất tốn tâm tư có được hay không.”

“Thế nhưng... Ta không muốn Tiểu Kiệt bị bắt cóc...”

Đỗ Phong vào quán, nghe được Kiều Tâm Vũ ai thán, hỏi: “Bắt cóc cái gì...”

Lê Nhược Á dựa sát lại, hướng Đỗ Phong ý bảo: “Phong ca, người xem biểu tình Tiểu Kiệt gần đây...”

“Ta không nhìn ra cái gì.”

Nghe được Đỗ Phong trả lời đơn giản, Lê Nhược Á bắt đầu ai thán: “Phong ca đúng là trì độn, người a, đợi lúc Tiểu Kiệt bị bắt đi mới há hốc mồm a.”

“Mong muốn đều không phải khủng long muội muội.”

Nghe Tống Vũ Thừa vừa nói như vậy, Kiều Tâm Vũ lại càng hoảng sợ, “A, khủng long, không nên.”

Lê Nhược Á lộ ra khiến các đồng nghiệp quen thuộc cười xấu xa, “Khủng long có cái gì không tốt sao? Đáng tin lại chân thật.”

Tống Vũ Thừa liếc Lê Nhược Á một cái, “Nếu như là khủng long, liền chuyển nhượng cho người được rồi.”

Lê Nhược Á nhú mày, bắt mắt nhìn chăm chăm Tống Vũ Thừa, “Này, tại sao phải cho ta?”

Tống Vũ Thừa dọn xong chuẩn bị tư thế chạy ra, sau đó nói: “Bởi vì, người rất kinh khủng, cùng khủng long rất xứng đôi.”

Nhìn Tống Vũ Thừa nhanh chóng trốn khỏi phòng thay quần áo, Lê Nhược Á thiêu mi nói: “Hanh, cái tên không hiểu được thưởng thức.”

Lúc phân công việc, Tô Kiệt tinh thần có điểm hoảng hốt, Đỗ Phong bắt đầu lo lắng.

“Tiểu Kiệt không có sao chứ...”

Lý Tấn ngược lại nhìn rất thông suốt, “Không có việc gì, ngây ngô niên thiếu, xuân tâm mạnh động.”

“Ta sao nghĩ ta khi đó cũng không có như vậy...”

Nghe Đỗ Phong nói như vậy, Lý Tấn lập tức truy vấn: “Người khi đó là như thế nào sao vậy?”

Đỗ Phong phản ứng kịp, ho khan một tiếng, liếc mắt Lý Tấn, “Ta như thế cũng không như thế này.”

“Ai, Phong ca, nói đi, không nên keo kiệt.”

“Không có gì có thể nói!”

Sau Ba mươi ngày, chocolate vẫn đưa tới đã không còn.

Đột nhiên không được ăn, tất cả mọi người dường như có điểm buồn vô cớ.

“Có phải hay không là bởi vì nhìn phản ứng của Tiểu Kiệt quá lạnh nhạt, sợ dĩ không tiền.” Lý Tấn và Đỗ Phong thảo luận.

Đỗ Phong hai tay giao nhau ôm trước ngực, nhìn Lý Tấn, “Vậy nghĩ sao không lạnh nhạt, cái gì cũng không biết, có nhiệt tình cũng không có nơi để đưa.”

“Nói cũng phải.”

“A, không được ăn...” Lê Nhược Á tựa lưng vào ghế ngồi, thở dài.

“Đúng, đúng.” Tống Vũ Thừa đồng dạng nghĩ tiếc hận.

“Có phải hay không là Tiểu Kiệt mị thiếu lực?”

Lý Tấn nhìn một chút bên người Hà Hạ Thiên, vỗ vai hắn, “... Tiếp theo Hạ Thiên lên.”

Hà Hạ Thiên mặc mình kỳ diệu, “Lên cái gì a? Lên nhà người.”

“Nga, cũng có thể, lúc nào tới nhà của ta hát tửu.”

Hà Hạ Thiên lắc đầu, “Gần đây không được.”

Lê Nhược Á xoay đầu lại, nhìn Hà Hạ Thiên, “Lại nói tiếp, Hạ Thiên, gần đây vẫn chưa cùng chúng ta

cùng uống rượu, có thời gian mà.”

“Các người gần đây thường tụ hội sao?”

“Đúng vậy, mọi người cùng nhau hát tửu rất vui vẻ.”

“Chúc mừng sao?”

Tống Vũ Thừa nhìn bóng lưng Tô Kiệt một chút, “Lúc này đây liền chúc mừng Tiểu Kiệt thất tình được rồi.”

Kiều Tâm Vũ đánh Tống Vũ Thừa một chút, “Cái gì thất tình, ít nói bừa.”

“Coi như là vậy.”

“Coi như cái gì mà coi, không tính!”

Nói đều không phải thất tình, bắt quá, trong lòng nho nhỏ Tô Kiệt thất lạc, lại là thật.

Không duyên có thu rất nhiều chocolate, tâm ý của người tặng kia, lại không có cách nào đáp tạ.

Một ngày, trong quán “Libra” một đám người, trước khi mở tiệm, lại tụ chung một chỗ nói chuyện phiếm.

Lê Nhược Á ở trong trường học điều tra, không có tra được có tình huống học tử, niên muội nào thầm mến Tô Kiệt, sau khi hỏi báo cho những đồng nghiệp khác, mọi người lại đang đoán có phải hay không là khách nhân đến quán. *(học tử, niên muội là chỉ con gái học năm trên cả năm dưới)*

“Rất có thể.”

Đỗ Phong phủ định Lý Tấn nói, “Người ở đây trừ phòng, không thường thấy tình huống trong quán, đại đa số đều là một đôi hoặc một đám người đến, ta nghĩ khả năng không lớn.”

“Thế nhưng Tiểu Kiệt rất khả ái.”

Đỗ Phong lại lắc đầu, “Người khác cũng đều rất khả ái.”

Lý Tấn hanh cười, “Nhược Á khả ái sao?”

Lê Nhược Á vừa nghe không làm, nhảy đến cuốn lấy Lý Tấn, “Tấn ca, người có ý tứ gì? Ừ...”

Kiều Tâm Vũ ở một bên nhỏ giọng cùng Tống Vũ Thừa nói rằng: “Phong ca... Khả ái sao?”

“Nói đáng sợ cũng có người tin.”

Lê Nhược Á thả Lý Tấn, trở lại ngồi trên ghế, nhìn mọi người một chút, giơ tay lên, đập mặt bàn, “Khụ, nếu như là trong các người là người đưa, sớm đi ra thừa nhận.”

Kiều Tâm Vũ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, “Nhược Á, tại sao phải nói như thế?”

“Ta hiện tại luôn cảm thấy, người đưa là người trong “Libra”.”

“Tại sao?”

“Bởi vì bên người Tiểu Kiệt, cũng chỉ có chúng ta có khả năng lớn nhất. Biết thời gian hẳn làm việc và nghỉ ngơi, biết hẳn ở chỗ này làm thêm, lại hiểu hẳn, hình như thực sự chỉ có một trong người ba chúng ta. Đây, Tâm Vũ, thật không phải là người sao?”

Kiều Tâm Vũ thoáng cái mặt đỏ lên, “Đây, tại sao lại là ta?”

“Người đều không phải vẫn rất thích Tiểu Kiệt sao?”

Ở giữa ánh mắt của mọi người, Kiều Tâm Vũ theo bản năng lùi lại, “Ta... Không phải như vậy đi...”

Lần này, ngay cả Lý Tấn luôn luôn không quản các nhân sự cũng tò mò, nhìn chăm chăm Kiều Tâm Vũ hỏi: “Thật không phải là người? Không cần sợ, chúng ta cũng sẽ không chê cười người. Thành thật nói cho ca ca.”

Kiều Tâm Vũ liếc mắt xua tay, “Đều không phải, ta không phải như vậy đi, các người suy nghĩ thật kỹ. Đây, Lê Nhược Á, người cũng rất thích Tiểu Kiệt, vậy sao không nói là chính người.”

“Ta?” Lê Nhược Á nhún nhún vai, “Ta, nếu như là ta liền trực tiếp dẫn người về nhà.”

“Cầm thú!”

Nghe được Tống Vũ Thừa oán hận nói, Lê Nhược Á quay đầu nhìn hẳn, “Như vậy có cái gì không đúng sao? Nếu đổi lại là lời của người cũng sẽ như vậy đi.”

Tống Vũ Thừa vẻ mặt hèn mọn, “Ta mới sẽ không.”

“Sở dĩ chocolate là người đưa?”

“Đều không phải, ” Tống Vũ Thừa liếc Lê Nhược Á, “Người không nên e sợ cho thiên hạ bất loạn có được hay không, nói sao lại nói đến người trong nhà, dùng một chút đầu óc, sao có thể là một trong chúng ta?”

“Đó là người sẽ biểu lộ như vậy?”

Bị hỏi như thế, Tống Vũ Thừa suy nghĩ một chút, gãi đầu, “Cái này... Ta...”

Lê Nhược Á phốc bật cười, “Người a, ngốc! Chăm thú cũng không bằng.”

“Lê Nhược Á!”

Một bên Lý Tấn trầm mặc một hồi, nhìn chăm chăm Đỗ Phong, khiến người phía sau một trận không được tự nhiên.

“Người, nhìn ta xong rồi?”

Giơ tay lên để ở trên cằm, Lý Tấn nghiên cứu vậy nhìn chăm chăm Đỗ Phong, “Phong ca, người cũng rất thích Tiểu Kiệt a.”

Đỗ Phong nguyên bản luôn luôn biểu tình bình tĩnh đột nhiên cứng đờ, sợ run chỉ chốc lát, phát hiện ánh mắt mọi người đều nhìn mình chăm chăm, hần nháy nháy mắt, do dự một chút mới mở miệng, “Đây là hai việc khác nhau.”

“Ý của người là người biết dùng phương thức biểu lộ khác?”

“Lý Tấn, chúng ta quan tâm Tiểu Kiệt, cùng tặng quà hình như không có cái gì quan hệ.”

“Tặng quà cũng là một loại phương thức quan tâm.”

“Cái này...” Trên mặt của Đỗ Phong, nhàn nhạt hồng hồng, tựa hồ tay chân có điểm luống cuống.

Kiều Tâm Vũ mở to hai mắt nhìn, “Phong ca... Không thể nào...”

“Đều không phải, các người không cần đoán bừa có được hay không!”

Lúc mọi người đang đông lập tây xả nói bất diệc nhạc hồ, một thanh âm từ cửa sau vang lên: “Này! Một đám người các người, ở bên kia ầm ĩ cái gì, ta đã đợi nửa ngày!”

“Hi Triệt!”

Kiều Tâm Vũ đầu tiên phản ứng kịp, “Nha, ta đã quên ngày hôm nay đặt hàng.”

Lý Hi Triệt vắn thanh tú lông mày rậm, vừa nhai kẹo cao su, vừa cầm biên lai, “Trước tiên ký tên, sau đó các người nhanh lên một chút tới giúp ta mang vào.”

“Không có ý tứ a Hi Triệt.”

Cuối cùng Tô Kiệt đi tới trong quán, liền phát hiện trong quán không có những đồng sự khác, bên một cái bàn, một người đang ngồi yên lặng.

Công chúa!

Vừa thấy Lý Hi Triệt, Tô Kiệt cả người liền không được tự nhiên.

Cái người kia cùng mình cùng tuổi, lớn lên rất tuấn tú, bề ngoài đủ để hấp dẫn toàn bộ ánh mắt mọi người, cá tính lại rất xấu rồi, hình như cái loại bốc đồng, chỉ ăn thức ăn mèo cao cấp, con người luôn luôn quan sát nhìn như cả người mang tên mèo quý vậy. *(Em Kiệt coi Hi Triệt hay sao mà nói ẻm ăn thức ăn mèo cao cấp hả trời!!!)*

Nhìn thấy Tô Kiệt tới, Lý Hi Triệt chỉ nhìn hẩn một cái, liền quay sang.

Tô Kiệt nhìn bộ dạng Lý Hi Triệt, hẩn cũng không chào hỏi, liền đi thay quần áo.

Đợi được Tô Kiệt thay xong y phục đi ra, hẩn thấy, Lý Hi Triệt ngồi an tĩnh, dĩ vãng mặt luôn luôn mang theo biểu tình quật cường, hôm nay, trong ánh mắt của hẩn chớp động vẻ cô đơn.

Tô Kiệt giật mình.

Có đúng hay không, hẩn đã biết”Ngân Hà ca” của hẩn cái kia có người yêu khác.

Tô Kiệt đột nhiên cảm thấy chính có chút hiểu Lý Hi Triệt, trong lòng ý thức đối địch yếu dần.

Tô Kiệt vẫn đưa lưng về nhau Lý Hi Triệt đột nhiên quay đầu lại, thiêu mi như kiếm, lớn tiếng hỏi: “Người nhìn cái gì!”

“Ta... Không thấy cái gì.” Tô Kiệt nhất hách, lùi lại một chút, sau đó nói.

Con người thu hút của Lý Hi Triệt nhìn chăm chăm Tô Kiệt, “Đừng cho là ta không biết người ở phía sau ta đứng đã nửa ngày.”

“Không, không có đứng nửa ngày.”

Lý Hi Triệt lộ ra một cái tà cười, “Không đánh đã khai.”

“Người!”

Lê Nhược Á từ phía sau đã đi tới, thấy Lý Hi Triệt ngồi ở bên bàn, lại cười đối với hắn nói rằng: “Hi Triệt, có nhân viên giao hàng như người vậy sao? Sao cái gì cũng không làm, không chuyển hàng, chỉ chờ ký tên, lười biếng.”

Lý Hi Triệt tựa ở bên cạnh bàn, giơ tay lên chống đỡ đầu, liếc mắt Lê Nhược Á, miễn cưỡng nói: “Các người ở đây sức lao động nhiều như thế, không cần ta phải động thủ.”

Hất cằm ngón tay chỉ Tô Kiệt, Lý Hi Triệt hỏi: “Ai, Nhược Á, hắn thoát nhìn hình như có tâm sự.”

“Yêu, người nhìn ra, ” Lê Nhược Á cười hắc hắc, “Tiểu Kiệt có người thần bí theo đuổi, đương nhiên có tâm sự.”

Lý Hi Triệt nhìn chăm chăm Tô Kiệt nhìn hồi lâu, nhìn Tô Kiệt đến sợ hãi, sau đó, hắn cười ha hả thanh chẩn nhà, cười đến khuyên tai hình chữ thập trên tai phải chính mình đong đưa.

“A ha ha ha, là hắn, hắn cái kia bộ dạng què mùa, cũng sẽ có người theo đuổi... A ha ha ha...”

Đã không chỉ một lần bị Lý Hi Triệt nói là bộ dạng què mùa, Tô Kiệt ngực hết sức không vừa lòng.

Chính mình một thân sinh viên trang phục, cũng không thể nói què mùa.

Nghe Lê Nhược Á nói qua, Lý Hi Triệt là phú gia công tử, xuất thân từ một gia tộc tương đối giàu có, cũng hiểu được hắn vẫn ăn mặc rất mới, rất tuần tú, thế nhưng đánh giá người khác như thế hơi quá đáng.

Tô Kiệt đợi Lý Hi Triệt cười xong, cổ ý trên dưới quan sát hắn một phen, sau đó nói: “Ừ, đương nhiên, người nào dám cùng người so sánh a, công chúa điện hạ!”

“Người nói cái gì!” Lý Hi Triệt từ trên ghế nhảy dựng lên, nắm chặt tay, nhìn chăm chăm Tô Kiệt.

“Công chúa điện hạ, xin chú ý phép tắc của người.” Tô Kiệt không nhanh không chậm nói xong, xoay người bỏ đi.

Lý Hi Triệt đứng tại chỗ, dường như muốn phát giận lại không tìm được đối tượng, trừng to mắt.

“Người không nên mỗi lần đều cười Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt cũng có tính tình, thì là người sẽ cũng không cần phải luôn nói hấn trang phục què mùa.”

“Ta chính là nhìn hấn không thuận mắt.”

“Hi Triệt, người rất chú ý Tiểu Kiệt a.” Lê Nhược Á nhìn chằm chằm Lý Hi Triệt, như có điều suy nghĩ.

“Ta không có!” Lý Hi Triệt không có nhìn Lê Nhược Á, xoay người bỏ đi.

“Có ý tứ...”

Thời gian cuối tuần kế tiếp, vừa lúc Lý Hi Triệt ở trước quán, giao hàng nhiều, Tống Vũ Thừa một bên giúp đỡ vận chuyển, vừa nói: “Hi Triệt, sao gần đây luôn luôn là người, đều không phải lúc này nghỉ làm thêm sao?”

Lý Hi Triệt nhai kẹo cao su, giọng hàm hồ nói rằng: “Gần đây mỗi cuối tuần đều có thể.”

“Người thật đúng là muốn đi thì đi, không muốn đi sẽ không.”

Nghe được Tống Vũ Thừa nói như vậy, kích động tâm sự của Tô Kiệt.

Chính vẫn muốn làm công, thật vất vả mới tìm quán rượu này làm việc. Phương diện thời gian làm việc thích hợp không dễ dàng tìm, gặp Lý Hi Triệt có thể tìm tới phương diện thời gian như vậy tùy tính làm việc, Tô Kiệt có chút ước ao.

Lúc Kiều Tâm Vũ kiểm kê hàng, kiểm tra đối chiếu danh sách, Lý Hi Triệt ngồi ở trong quán bar không người.

Tô Kiệt bùng tới một ly nước, đặt ở trước mặt của Lý Hi Triệt.

Lý Hi Triệt ngẩng đầu, nhìn Tô Kiệt, hạ lông mi, giữa mắt hạnh trong suốt xẹt qua một tia dị quang.

“Làm gì ma?”

“Người uống.”

“Cảm tạ.”

Tô Kiệt ngồi xuống, nhìn Lý Hi Triệt, khoảng cách gần như thế, thấy da thịt Lý Hi Triệt dường như bóng loáng giống đồ sứ vậy, Tô Kiệt sinh lòng hâm mộ. Bao nhiêu cô gái liều mạng bảo dưỡng, đều còn không có làn da tinh tế như vậy, Lý Hi Triệt thực sự là gặp may mắn.

“Có chuyện gì sao?”

Tô Kiệt có điểm do dự, còn là lên tiếng, “Ách, ta muốn hỏi người một chút, công việc của người là làm sao tìm được?”

“Siêu thị?”

“Đúng vậy, nhìn công việc của người thời gian hình như rất tùy tính. Ta vẫn muốn tìm công việc có thời gian tương đối tự do, đều không tìm được. Thời gian làm ở quán cũng không tệ lắm, thế nhưng mỗi ngày đến, nghĩ sẽ ảnh hưởng cuối kỳ ôn tập.”

Lý Hi Triệt gật đầu, “Nga, như vậy... Siêu thị là của anh ta, đương nhiên ta muốn đi thì đi, không muốn đi thì không đi.”

“Anh người?”

“Đúng vậy.”

Tô Kiệt mở to hai mắt nhìn, nhìn Lý Hi Triệt, người trước mắt cùng tuổi với mình, tin tưởng ca ca hẳn tuổi cũng sẽ không lớn như vậy, không nghĩ tới có khả năng như vậy.

“A, anh người thật lợi hại.”

Lý Hi Triệt cau mày suy nghĩ một chút, “Cũng có thể, như thế nói Ngũ ca năng lực làm việc cũng không tệ lắm, tất cả siêu thị nhà ta tất cả đều do hắn quản lý.”

“Nhà người... Có rất nhiều siêu thị sao?”

“Không tính là nhiều lắm, có một chút chỉ là nhà của ta có cổ phần, cụ thể quản lý giao cho người khác đi làm.”

Tô Kiệt gật đầu, “Nghe Nhược Á nói qua nhà người rất giàu.”

Lý Hi Triệt vội vàng xua tay, “Sự kiện kia chớ để ý, quên mất quên mất.”

Gặp Lý Hi Triệt nói như vậy, Tô Kiệt nghĩ, trên người hắn thật đúng là không có điệu bộ của cậu ấm.

Chú ý tới Tô Kiệt biểu tình trên mặt hơi ngây thơ, Lý Hi Triệt đột nhiên phốc một tiếng bật cười, “Này, người, thật sự có người theo đuổi, hắc, thật đúng là không nhìn ra.”

Tô Kiệt phỏng khuôn mặt nhỏ nhắn, trừng mắt Lý Hi Triệt, “Người quản ta có người hay không theo đuổi, cùng người có quan hệ gì.”

“Ta nghĩ ngoạn thật khá.”

“Cái gì ngoạn thật khá, cuối cùng ta cũng không biết là ai, cảm giác hình như thật có lỗi người khác.”

Lý Hi Triệt ha ha cười rộ lên, “Đúng, thu một thúng chocolate, cuối cùng chính người một cũng không có ăn được, rất có ý tứ...”

Tô Kiệt buồn bực cúi đầu.

“Ha ha, hay là không lâu sau người kia sẽ hiện thân, đến lúc đó ta nhất định phải hướng Nhược Á, Vũ Thừa bọn họ hảo hảo hỏi thăm một chút, ừ, nếu như là quỷ súc đại thúc vừa cao lại vừa cường tráng, vậy thật sự có ý tứ, ha ha...”

Tô Kiệt ngẩng đầu, nhìn về mặt nhìn có chút hả hê của Lý Hi Triệt, lúc này đây hắn cũng không có tức giận.

“Cái gì quỷ súc, không nên hình dung người khác như vậy. Ta bất kể là người nào, tối thiểu phần này tâm ý ta phải cảm tạ. Lại nói tiếp, ta xem quỷ súc không có gì đáng sợ, tốt nhất người kia không nên như người...”

Lý Hi Triệt tiếng cười thoảng cái dừng lại, hắn ngưng mắt, nhìn Tô Kiệt, “Người nói cái gì?”

“Ta nói, tốt nhất người kia không nên như người!”

“Giống ta có cái gì không tốt sao? Ta có chỗ nào không tốt sao?”

Nhìn Lý Hi Triệt kích động, Tô Kiệt nhàn nhạt trả lời hắn, “Người có chỗ nào tốt?”

“Này, người cái đầu đất này, người trợn to hai mắt nhìn, ta có chỗ nào không tốt?”

“Ta không nhìn ra...”

“Người sao có thể nói ta như thế!”

“Ta chính là không nhìn ra.”

“Ta thực sự là...”

Lý Hi Triệt nói được phân nửa, chợt vừa quay đầu lại, thấy chẳng biết lúc nào, những người khác trong “Libra”, đều dựa vào phía sau hành lang nghe trộm, hẩn ngậm miệng, liếc mắt Tô Kiệt, không lên tiếng nữa.

Bị mọi người phát hiện, cười rộ lên, Kiều Tâm Vũ đi tới, đem ký xong chữ giao hàng giao cho Lý Hi Triệt.

Lý Hi Triệt tiếp nhận ra, đội mũ lưỡi trai, vội vội vàng vàng đi.

“Không biết là hẩn a...”

Nhìn hướng Lý Hi Triệt ly khai, Lê Nhược Á kéo dài thanh âm nói.

Lý Tấn ở một bên cười, “Không như tưởng tượng.”

Tống Vũ Thừa tựa ở đầu vai Đỗ Phong, hỏi Đỗ Phong: “Phong ca, người cảm thấy thế nào?”

“Ta không có cảm giác gì.”

“Phong ca quá trì độ, hỏi cũng hỏi không.”

“Tâm Vũ cảm thấy thế nào?”

Kiều Tâm Vũ không vui nói: “Ta không thích Hi Triệt.”

Lý Tấn lắc đầu, “Sẽ không a, Hi Triệt rất khả ái.”

“Khả ái cái gì, là điêu ngoa mới đúng.”

” Độ nhẫn nại của Tiểu Kiệt tương đối cao.”

“Nói cho cùng, còn chưa biết chocolate là ai đưa. Ta xem, cái người thần bí theo đuổi Tiểu Kiệt này, sẽ tiếp tục thần bí.” Hà Hạ Thiên vì đoạn vấn đề thời gian này, làm tổng kết.

“A... Không ăn được sô cô la, hảo phiền muộn...” Lê Nhược Á thở dài.

“Đúng đúng.” Tống Vũ Thừa nằm ở trên vai Lê Nhược Á, cùng hắt thở dài.

“Bán Tiểu Kiệt đổi chocolate, không biết có thể đổi nhiều hay ít?” Lý Tấn đột nhiên hỏi.

“Mới có thể đổi không ít.” Hà Hạ Thiên ước định vậy trên dưới quan sát Tô Kiệt.

Tô Kiệt hừ một tiếng, không có tiếp lời. Đã quen bị đám người kia khi dễ, nghe được lời tương tự không cần thiết phản bác.

“Ta nghĩ ở đây, Hạ Thiên ca đáng giá nhất.” Kiều Tâm Vũ lần lượt nhìn qua mặt mọi người, nói như vậy.

“Hạ Thiên sao? Không thể nào, chắc là ta mới đúng.” Lê Nhược Á không đồng ý lời nói này.

Hà Hạ Thiên nhẹ giọng cười, “Ta có đáng giá hay không, hỏi La Lâm mới biết được. Đến nỗi Nhược Á, ta xem không người nào dám muốn.”

Lê Nhược Á lập tức phản bác, “Này, người sẽ Thái quyền, mới không người nào dám muốn.”

“Nếu có người không sợ cay, hẳn là dám muốn Nhược Á.” Tống Vũ Thừa nói rằng.

Lý Tấn cười rộ lên, né qua một bên lúc này mới lên tiếng, “Chúng ta ở đây người không sợ nhất cay là Phong ca.”

“Đúng nga, dám ăn cả lọ tương ớt Tứ Xuyên.”

Đỗ Phong không có đẩy Lê Nhược Á dựa sát tới, mà là xoay mặt nhìn Hà Hạ Thiên, “Lại nói tiếp, chúng ta còn không biết khẩu vị Hạ Thiên như thế nào?”

Hà Hạ Thiên không nhanh không chậm nói rằng: “Ta sẽ không để cho các người biết.”

“Có thể khẳng định không quá là ngọt.”

“Đúng vậy, nhìn bộ dạng La Lâm ca sẽ biết.”

“Hi Triệt ni? Hi Triệt là vị đạo nào?” Tống Vũ Thừa tò mò truy vấn.

“Chắc là vị mù tạc a.” Lê Nhược Á hiểu rõ nhất Lý Hi Triệt cười nói.

Tất cả mọi người cười rộ lên, đồng loạt nhìn về phía Tô Kiệt.

“Tiểu Kiệt, người yêu nhất chính là mù tạc ba.”

Tô Kiệt vừa mới đang nhìn Hà Hạ Thiên và Lê Nhược Á đấu pháp, phát hiện chiến hỏa đốt tới bản thân, vội vàng muốn chạy trốn, bị Lý Tấn đem trở về.

“Tiểu Kiệt, trong ‘Libra’ người có thể ăn mù tạc nhất là người.”

“Các người không cần loạn chuyển trọng tâm câu chuyện!”

“Yêu, Tiểu Kiệt đỏ mặt. Tiểu Kiệt, Hi Triệt thật là khá, lại suất, cùng người đi cùng một chỗ nhất định rất tốt.”

“Ta mới không cần cùng hắn đi cùng một chỗ!”

Kiều Tâm Vũ đem Tô Kiệt kéo qua, “Được rồi được rồi, chớ nói nữa. Chocolate rất cuộc là có phải hay không Hi Triệt đưa cũng không biết, hơn nữa, xem bọn hắn cũng không gọi tới.”

Lê Nhược Á đem Tô Kiệt kéo về, “Đến đến đến, ca ca dạy người phóng điện.”

Tô Kiệt liều mạng tránh ra khỏi, “Mới không cần, người con cá điện này.”

“Không nên nói của ta, Hạ Thiên cũng có thể.”

“Hạ Thiên ca đối với ta phóng điện, La Lâm ca muốn khóc.”

Hà Hạ Thiên cười, “La Lâm sẽ không yếu đuối như vậy.”

Tô Kiệt ở trong vòng vây của đồng sự tả đột hữu tránh, “Buông, buông tay a, buông ra không nên ôm... Buông ra, ta phải gọi...”

Lê Nhược Á cười không có hảo ý, “Tiểu Kiệt, không cần người gọi, chúng ta trước gọi.”

“Phi lễ a, phi lễ a...”

Trước gọi chính là Tống Vũ Thừa.

“Phi lễ...” Lê Nhược Á cũng lạ lời nói quái dị cùng Tống Vũ bằng lòng và đứng lên.

“Buông tay a...”

“Được rồi!”

Đỗ Phong nhất thanh trảm quát, cắt đứt mọi người vui đùa âm ỉ, “Nhìn mấy giờ rồi, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chuẩn bị làm việc.”

“Người!” Đỗ Phong vỗ Lý Tấn một chút, “Quay về trù phòng, còn có Hạ Thiên...”

Hà Hạ Thiên một bên cười, một bên lời Lý Tấn ly khai.

Kiều Tâm Vũ đem Tô Kiệt mang về quầy bar.

Nhìn đồng phục trên người, Tô Kiệt vẻ mặt bất mãn, trừng mắt Lê Nhược Á, “Đáng ghét, nếu kéo rách đồng phục của tangười sẽ bồi!”

“Gọi Hi Triệt bồi được rồi.”

“Câm miệng a!”

Sau khi mở cửa, thừa dịp khách nhân không nhiều lắm, Kiều Tâm Vũ và Tô Kiệt thì thăm.

“Tiểu Kiệt, người thực sự không biết là ai tặng lễ vật?”

Tô Kiệt đành hoàng lắc đầu, “Thực sự không biết, một điểm mặt mày cũng không có.”

“Như vậy a...”

Kiều Tâm Vũ đi, Tô Kiệt một người tựa ở trong quầy bar, từng chút lau chùi chén rượu.

Sẽ là, hần sao?

Tô Kiệt lắc đầu liên tục.

Đều không phải, đều không phải, không đúng không đúng.

Lý Hi Triệt cũng sẽ không làm loại chuyện này, hơn nữa, cùng hần lại không quen.

... Rốt cuộc là người nào? Tặng chocolate một đoạn thời gian dài như vậy.

Tô tiểu đệ buồn bực thở dài một hơi, tiếp tục lau ly thủy tinh.

—— hoàn ——

6. Chương 5-2: Phụ Chương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong bảy vị diễn viên chính là nhân vật bối cảnh thiết định, đây là ta lúc ban đầu viết văn tiền sở chuẩn bị. Sau khi mong muốn nhìn qua thiết định, mọi người sẽ cảm giác được bảy người này ở ngay bên cạnh người.

Tô Kiệt: 19 tuổi, chòm Bạch Dương, nhóm máu A, 175 cm, tóc đen mắt đen, mặt trái táo tròn tròn, dáng tươi cười thấp phần khả ái, tinh thần tương đối lớn, vẻ mặt thường thường ngậy thơ tron to hai mắt nhìn người khác, trong “Libra” là người chậm nhất, sự thật chân tướng thường thường là người cuối cùng biết đến. Lòng hiếu cực lớn, cũng rất thích xung động, thỉnh thoảng sẽ nổ tung. Hương đảo đại học công học viện khoa kỹ thuật điện tử sinh viên năm nhất. Khẩu vị yêu thích là mù tạc, thích ăn kem trà xanh, thích màu hồng, trang sức yêu thích là ngọc trai —— ai, Tô tiểu đệ thích nhan sắc cũng quá thiếu nữ...

Tham khảo dung mạo là Chii (Persocom Chobit) cùng với Subaru Sumeragi (Tokyo Babylon), nháy mắt có thể tưởng tượng biểu tình khuôn mặt tân đường sảo (lực vạn vật hấp dẫn)

Kiều Tâm Vũ: 25 tuổi, chòm Cự Giải, nhóm máu B, 182 cm, tóc đen, đôi mắt màu cà phê, dáng tươi cười rất ôn nhu, như thể có anh lớn ở bên vậy, đôi khi thiếu quyết đoán, ở trong cuộc sống rất chiều cố người khác, bởi vì bằng hữu thân thích mà đưa ra thứ mình thích, trong “Libra” là người chân chính dễ ngượng ngùng nhất, cũng là người có tử lượng cao nhất trong “Libra”, ngàn chén không say, vùng quyền cũng là hảo thủ, cùng Hà Hạ Thiên vùng quyền thường thường chẳng phân biệt được cao thấp. Thích màu xanh da trời, động vật yêu thích là heo, ghét món đồ nhưng tuyết, ham thu thập hòn đá thủy tinh màu sắc rực rỡ, có một bình lớn. Lúc ở nhà không có chuyện gì làm sẽ ngoạn hợp lại đồ —— muốn nhìn bộ dáng Tâm Vũ múa quyền, nhất định rất tuần tú...

Tham khảo dung mạo là Kenji Fujima (Slam dunk)

Đỗ Phong: 29 tuổi, chòm sao Thiên Xứng, nhóm máu O, 188 cm, tóc đen mắt đen, tóc ngắn gọn gàng, trên mặt lúc bình thường không có biểu tình gì, bất quá cũng không phải là loại người nghiêm túc, chỉ là không thường cười mà thôi. Nhìn như lạnh lùng, trên thực tế rất ôn hòa, giống như mặt hồ đóng băng phía dưới

tính thủy chìm lưu. Chiều cổ mọi người trong “Libra”. Cá tính là nói một không nói hai, công chính mà khách quan, là người quản lý “Libra”. Vị giác tương đối đặc thù, thực vật yêu nhất là ớt chỉ thiên và chao vị cay. Trong nhà có mấy món đồ chơi hình dê mao nhưng nhưng, đối tiểu dương loại động vật này tình hữu độc chung —— và Tô Kiệt cùng đi ra ngoài ăn, vài món sẽ dọa người bên ngoài...

Tham khảo dung mạo là Tezuka Kunimitsu (Prince of Tennis)

Lê Nhược Á: 22 tuổi, chòm Thiên Yết, nhóm máu AB, 185 cm, có một đôi mắt to mỉm cười, tóc quần màu cà phê, dáng tươi cười ngọt trong cùng chút tà khí, bắt quá sẽ không khiến người sợ, rất nhiều người vẫn rất thích hẳn. Mười năm sau khi thành thực Nhược Á nhất định là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp nổ bánh xe, bắt quá bây giờ hẳn hoàn chỉ là một cây táo xanh. Hương đào đại học văn học viện khoa triết học sinh viên năm thứ ba. Trong “Libra” là người có chủ ý xấu nhiều nhất, rất nhiều hoạt động do hẳn khởi xướng, là người hừ nhàn biết tổ chức tụ hội tiêu khiển trong “Libra”. Thích ăn chocolate đáng một chút. Mùa hè yêu thích đến bãi biển nhìn đồ bơi mỹ nữ nhưng chắc là sẽ không hạ thủy. Tài ăn nói bậc nhất, khó lừa gạt nhất, yêu nhất đào bới bí mật. Thích màu đen, thích phụ kiện kim loại màu bạc —— Nhược Á chòm Thiên Yết là một người rất SEXY...

Tham khảo dung mạo là Tachibana no Tomomasa (Harukanaru toki no naka de – Miền bí ẩn)

Tống Vũ Thừa: 25 tuổi, chòm Nhân mã, nhóm máu B, 183 cm, tóc đen mắt đen, ánh mắt sáng ngời, cá tính như ánh dương quang, trong “Libra” là người thích cười nhất, tay chân nhanh nhẹn, lúc người khác phát hiện chuyện xấu đã làm, dáng tươi cười hồn nhiên sẽ lừa gạt người bị hại không cùng hẳn tính toán. Yêu nhất vận động đồng thời là người không mang thù, có cừu oán tất báo cùng Nhược Á Thiên Yết tương đối hợp phách. Cũng không xem phim kinh dị, là người nhất gan nhất trong “Libra”. Thích lục sắc, thích biển rộng, kết giao bằng hữu, cùng người xa lạ sẽ rất mau quen thuộc. Trong “Libra” là người có khẩu vị cực tốt cực lớn. Không thích một mình đi dạo phố, mua sắm thì nhất định phải cùng đi với người khác —— Tủ lạnh nhà Lý Tấn không lớn, Vũ Thừa đi ăn cơm thường ăn đến mức Lý Tấn muốn khóc...

Tham khảo dung mạo là Tamahome (Fushigi Yuugi)

Lý Tấn: 28 tuổi, chòm Bảo Bình, nhóm máu O, 185 cm, tóc đen, đôi mắt sâu nâu, tóc ngắn, dáng tươi cười rất thân thiết, trong “Libra” là người tối đột phát kỳ tướng, cá tính là làm theo ý mình. Trù nghệ tương đối tinh xảo, luôn luôn không nấu theo thực đơn. Lúc không có chuyện gì làm thì thích nghiên cứu món ăn mới. Thích mèo, bởi vì sống một mình mà vẫn không có nuôi. Màu sắc ưa thích là bạch sắc, cự tuyệt tất cả tiểu phụ tùng, không thích mùi nước hoa, thích bánh ngọt mùi vị không quá ngọt. Nghề nghiệp là trù sư sở dĩ lúc nhỏ ở nhà làm cơm —— bất luận ai là gả cho Tấn ca hay là cưới Tấn ca đều phải chính mình xuống bếp, thống khổ...

Tham khảo dung mạo là Fuuma Monou (X1999)

Hà Hạ Thiên: 25 tuổi, chòm Song Tử, nhóm máu AB, 188 cm, tóc đen mắt đen, khóe mắt thượng thiêu mắt cặp mắt hai mí đào hoa, trời sinh một người tướng mạo quyền rũ, thủy đương đương đại soái ca, lúc tự tiểu phi tiểu là mê người nhất. Ham mê lớn nhất ham là làm bánh ngọt khẩu vị mới. Một đôi tay ngón tay thon dài, rất đẹp, người lần đầu tiên thấy tay hẳn cũng sẽ mặt đỏ. Thích cầu vòng sau cơn mưa. Học qua nhiều năm Thái quyền, lúc đánh nhau nhàn thân sẽ thay đổi rất lẳng lẹ nhưng điện lực không giảm. Vận khí tốt phùng đồ tất doanh, lại biết uống rượu thì chỉ có Tâm Vũ dám cùng hẳn vùng quyền. Trong “Libra” là người rất giỏi thay đổi, rất biết quan sát biểu tình của người khác. Trong cuộc sống có chút phóng túng, rất tùy tính, nghĩ đến điều gì là cái đó. Sinh hoạt cá nhân, trước khi có La Lâm và sau khi có La Lâm cũng coi là thận trọng —— Hạ Thiên, không nên lại đánh La Lâm, khán suất ca bị đánh ta sẽ đau lòng...

Tham khảo dung mạo là Kazuki Fuuchouin (Get Backers)

Trên đây là cá tính của tất cả mọi người là —— công thụ gồm nhiều mặt; đem đại sự trở thành việc nhỏ để xử lý, đem việc nhỏ trở thành đại sự tới tị hại.

7. Chương 6: Hạ Thiên Không Cần Đi

Đại đô hội, 2019.

Tô Kiệt và Lê Nhược Á gặp nhau trước cửa tòa nhà của quán bar.

“Yêu, Tiểu Kiệt.”

“Nhược Á.”

“Sớm biết ở trường học thì đã hẹn người cùng đi.”

Hai người cùng lên lầu, vừa vào quán, đã bị một đồng đồ trên bàn hấp dẫn.

“Oa...”

Tô Kiệt kêu sợ hãi.

Lê Nhược Á huyết một tiếng thật dài.

“Làm gì đây a?”

“Cuối tuần sáng sớm có thời gian, cùng đi mua sắm đi.” Kiều Tâm Vũ một bên đem từng cái tiền giấy bày ra ở trên bàn, vừa hướng đồng sự mới tiến vào nói.

“Mua sắm?”

“Đúng vậy, nói là trong quán phải thay đổi một máy rửa chén mới, Tấn ca nói còn muốn đổi một bộ đồ ăn mới (*gồm dao, muỗng, chén, đĩa...*). Phong ca làm xong dự toán, ngày hôm nay lấy tiền mang tới. Bọn họ hẹn xong sáng sớm cuối tuần đi, ta cũng muốn đi theo ~~~~ ngoạn, các người thì sao?”

Nghe Kiều Tâm Vũ nói xong, Lê Nhược Á lập tức lao tới, “Ta có thời gian, ta cũng đi.”

“Tiểu Kiệt ni?”

“Ta...” Tô Kiệt gãi đầu một cái phát, suy nghĩ lại muốn, “Ta nghĩ đi thư viện.”

Lê Nhược Á ôm vai Tô Kiệt, “Quên đi, muốn xem sách lúc nào cũng có thể xem, cùng đi ngoạn nha, khó có được mọi người hẹn cùng một chỗ.”

“Đúng vậy đúng vậy, “Kiều Tâm Vũ gật đầu, “Dùng tiền thật là thoải mái, hơn nữa đều không phải tiền của mình, hắc hắc hắc.”

“Hảo, ta cũng đi.”

Thay xong quần áo Đỗ Phong từ phía sau đã đi tới, phát hiện Kiều Tâm Vũ đem tiền trải ra cả bàn, nhú mày, “Người ở đây làm gì a, bày quẻ hay là muốn đánh bài?”

Kiều Tâm Vũ cười hắc hắc, đem tiền thu lại, chỉnh lý xong, thả vào trong bì thư.

Trước sau vào quán Tống Vũ Thừa và Hà Hạ Thiên, cũng biết chuyện cuối tuần mua sắm.

“Ta cũng muốn đi!” Tống Vũ Thừa lập tức giơ tay lên.

“Hạ Thiên ni?”

Hà Hạ Thiên nhìn một chút những đồng sự khác, ngón tay để trên cằm suy nghĩ một chút, “Nói cùng đi, có bảy người, chiếc xe thuê kia loại nhỏ vừa vặn ngồi.”

“A, nói cũng phải, như vậy người là đi?”

“Àn.”

Tô Kiệt gương khuôn mặt nhỏ nhắn, “A, thật là khó, chúng ta cùng đi ra ngoài.”

Tống Vũ Thừa nắm mặt của Tô Kiệt, nhéo một cái, “Lần trước gọi người đi nhà Tâm Vũ, chính người không đi.”

Che mặt bị bóp đau, Tô Kiệt trừng mắt Tống Vũ Thừa chạy đi, “Đó là ta có việc!”

Đỗ Phong và Lý Tấn thương lượng, “Người xem, hẹn lúc mấy giờ ni?”

“Mười giờ được rồi.”

Kiều Tâm Vũ hỏi: “Mười giờ, phải hay không hơi trễ?”

Lê Nhược Á hanh cười rộ lên, “Tấn ca trước giờ này, thông thường không bỏ dậy nổi, trừ phi có người dùng nước đá tạt hấn.”

Lý Tấn cười cười, không để ý tới Lê Nhược Á trêu chọc, “Thứ bảy mười giờ, ở chỗ này tập hợp, vậy sau chúng ta cùng đi.”

Ở quán bar “Libra” làm thêm tới nay, Tô Kiệt và các đồng sự khác cùng nhau tụ hội uống rượu, mọi người như vậy chính tề cùng đi mua sắm, vẫn là lần đầu tiên, ngực cảm thấy rất có ý tứ.

Ngày thứ hai, Đỗ Phong và Tống Vũ Thừa từng người mang theo một lượng lớn tư liệu, Đỗ Phong cầm là tư liệu về máy rửa chén, Tống Vũ Thừa mang theo một đồng bản vẽ đồ sứ và đồ đựng thủy tinh.

“A, cái này, cảm ơn người, ta cũng còn không nghĩ tới ni.”

Lý Tấn thấy được Tống Vũ Thừa mang hình ảnh tới đồ sứ, nhân tình sáng lên, bắt chuyện với Hà Hạ Thiên, “Hà Thiên, người đến xem cái này.”

Hà Hạ Thiên tay mở ra bản vẽ, “Ừ, không sai, rất đẹp.”

Lê Nhược Á cũng tiến tới nhìn, ” Đồ sứ màu trắng hảo ni? Còn là bơ sắc đồ sứ hảo ni?”

Lý Tấn nói rằng: “Ta muốn bạch sắc, màu trắng hảo.”

Phát hiện những thứ khác mọi người đang nhìn bộ đồ ăn, Đỗ Phong khẽ nhíu mày, “Các người, máy rửa chén tương đối trọng yếu a.”

Kiều Tâm Vũ cười nói: “Chuyện máy rửa chén, Phong ca quyết định là tốt rồi, đúng hay không a Tấn ca?”

“Đúng, người quyết định thì tốt rồi, chúng ta tin tưởng người.”

Đỗ Phong nhìn một đám đồng sự ngoạn tâm nặng, bất đắc dĩ lắc đầu, “Các người đám tiểu tử này, tham dự cũng sẽ không, mù quáng dính vào ma liền nhiệt tình tăng vọt.”

Lật nhìn hình ảnh một hồi, Tô Kiệt đột nhiên nhớ tới một vấn đề: “Máy rửa chén và bộ đồ ăn, đi nơi nào mua ni?”

“Siêu thị.”

“Thương điểm.”

“Ta muốn đi BASA1001.”Tống Vũ Thừa giơ tay lên kêu to.

Hà Hạ Thiên gật đầu, “Hảo đề nghị.”

“Nơi đó có chuyên doanh khu gia điện, còn có cửa hàng chuyên bán đồ sứ.”

“Siêu thị rất tốt a.”Lý Tấn nói.

“Ta cũng vậy mua đồ đều đến BASA, một chút cũng không đắt, hơn nữa, nơi đó bộ đồ ăn, chủng loại đa dạng kiểu dáng tài đẹp, trong siêu thị đồ sứ không có đẹp.”

“Ta cũng muốn đi BASA1001.”

Tô Kiệt nghĩ kỳ quái, hỏi Lê Nhược Á, “Người và Vũ Thừa đều thích đến BASA sao?”

“Ừ, bồi hấn đi qua nhiều lần, còn có a, nơi này hệ thống thanh âm thang máy, êm tai.” Lê Nhược Á nói, lộ ra biểu tình tán thán.

“Cái gì a, âm thanh hệ thống thang máy, vậy có cái gì dễ nghe, không phải đều là âm thanh điện tử cứng nhắc sao?” Lý Tấn không rõ Lê Nhược Á nói.

Tổng Vũ Thừa giải thích: “BASA hệ thống âm thanh trong thang máy, còn có phát thanh báo giờ, lời nói ân cần thăm hỏi, đều là tiếng người thu, điều không phải âm thanh máy tính, oa, cái thanh âm kia, cực kỳ êm tai, người nghe qua sẽ biết.”

Kiều Tâm Vũ vỗ về mặt hồi tưởng, “Ta cũng đi qua, sao không chú ý.”

“Trì, độm.”

Đỗ Phong nhìn Tổng Vũ Thừa và Lê Nhược Á một chút, “Các người vẫn nói thích đi BASA, nguyên lai là vì nghe thanh âm của thang máy đảo trạm, thực sự là...”

“Phong ca, đừng nói như thế, chính người nghe qua, sẽ biết.”

“Ta nghĩ muốn một bộ đồ ăn khác biệt một chút, người cảm thấy thế nào?” Hà Hạ Thiên hỏi Lý Tấn.

Lý Tấn gật đầu, “Đúng, vậy đi BASA1001 được rồi.”

Tổng Vũ Thừa lại có chủ ý mới, “Trong BASA có vài nhà hàng đặc sắc, mua xong mọi thứ không bằng chúng ta cùng nhau liên hoan, lại nói tiếp, cũng có một đoạn thời gian mọi người không có ăn cơm chung với nhau.”

Vừa nghe nói có ăn ngon, Tô Kiệt và Lê Nhược Á ánh mắt đều sáng lên, một tả một hữu, kéo Đỗ Phong, “Phong ca, đi thôi, đi thôi.”

Lý Tấn và Hà Hạ Thiên nhìn nhau một chút, “Người có hứng thú sao?”

“Thừa cơ hội này đi thử một chút cũng tốt.”

Đỗ Phong đem Kiều Tâm Vũ dán tới từ trên lưng bỏ ra, “Ta chỉ biết, các người không đi siêu thị, chính là

vì đến BASA đi ăn cơm.”

“Cùng nhau a Phong ca, cơ hội khó được.”

“Các người đám người kia, đoán chừng phải ăn tươi một máy rửa chén.”

Kiều Tâm Vũ từ phía sau ôm lấy cổ Tống Vũ Thừa, dăm mắt của hắn nói rằng, “Sẽ không, Phong ca, chỉ cần người này du trừ điểm liền không thành vấn đề.”

Tống Vũ Thừa ở Kiêu Tâm Vũ khuỷu tay lý giãy dụa, “Ta xảy ra chuyện gì, ta xảy ra chuyện gì.”

“Heo cục cưng.”

Giãy dụa đi ra ngoài Tống Vũ Thừa, trừng Kiêu Tâm Vũ làm ngoáo ộp, “Người đều không phải thích nhất heo sao?”

“Người đầu này heo ta cũng không nên.”

“Được rồi, cùng nhau ăn cơm.”

Đỗ Phong quyết định nói vừa nói, tất cả mọi người cười rộ lên, “Tốt.”

Thời gian và địa điểm đều quyết định xuống tới, mọi người giải tán, đều tự quay về làm việc, chuẩn bị mở quán.

Tô Kiệt vừa quay đầu lại, thoáng nhìn sắc mặt của Hà Hạ Thiên, phát hiện trên mặt hắn nụ cười đặc biệt ngày xưa phai nhạt không ít, thần tình tựa hồ cũng có chút sai.

“Hạ Thiên ca dường như có tâm sự.”

Ghé vào bên cạnh quầy bar, Tô Kiệt và Kiêu Tâm Vũ kề tai nói nhỏ.

“Không có chứ.”

“Có phải là bị bệnh hay không?”

“Cũng sẽ không, sắc mặt hắn tốt vô cùng.”

“Dáng tươi cười dường như thiếu.” Tổng Vũ Thừa phảng phất từ dưới nhô ra, xuất hiện ở bên người Tô Kiệt.

“Vũ Thừa, người cũng chú ý tới.”

“Không biết chừng là cùng La Lâm ca cãi nhau đi.”

Tay từ hai bên trái phải đưa qua, nắm mặt Tô Kiệt, “Tiểu bà tám, chuyện đôi người ta, người không cần quan tâm.”

Tô Kiệt cau giận đánh tay Lê Nhược Á, cả giận nói: “Người mới là bà tám!”

“La Lâm, không thể nào, người chưa gặp bộ dáng cừ non của hần ở trước mặt Hạ Thiên, bọn họ không có khả năng cãi nhau được.”

Nghĩ đến Thái quyền của Hà Hạ Thiên, Tô Kiệt không khỏi lo lắng, “Ý của người là, đánh nhau?”

Lê Nhược Á nhếch môi, lộ ra nụ cười của đại hôi lang, hướng Tô Kiệt dò xét hạ thân, làm cho Tô Kiệt liên trốn ra sau, “Nhược Á, người làm gì a?”

Lê Nhược Á ngừng động tác khom lưng, xoay mặt nhìn hai người khác, “Ta nói a, Hạ Thiên như là ngủ không được ngon giấc.”

Kiều Tâm Vũ và Tổng Vũ Thừa nhìn nhau, sau đó cùng Lê Nhược Á đồng dạng đều lộ ra dáng tươi cười không có hảo ý.

Thấy ba người đồng sự cười lảm la lảm lét, Tô Kiệt tựa hồ hiểu chút gì đó, sắc mặt ửng đỏ, hừ một tiếng, liền trốn thoát, bỏ lại ba người, vẫn đang ghé vào bên cạnh quầy bar, hi hi ha ha cười không ngừng.

Cuối tuần buổi sáng, toàn thể nhân viên quán rượu “Libra”, tề tụ tại tòa nhà dưới quán bar.

Đỗ Phong đem xe từ ga ra lái tới, đoàn người ngồi trên xe, hướng khu buôn bán chạy tới.

BASA1001, là công ty bách hóa lớn nhất xa hoa nhất tại Hương đảo, nằm ở trung tâm khu buôn bán, cao tầng hai mươi, bề ngoài do lam sắc thủy tinh công nghiệp trang trí, phi thường bắt mắt.

Đi vào công ty bách hóa phòng khách lầu một, mọi người đi trước nhìn bảng điện tử thông báo.

“Trước đi khu thiết bị điện.”

“Ồ lâu bốn.”

Lúc hướng thang máy đi đến, Lê Nhược Á căn dặn Kiều Tâm Vũ, “Lúc này đây người cần phải nghe thật tốt.”

Kiều Tâm Vũ có chút không thềm để ý, “Thanh âm gì, có thể nghe tốt bao nhiêu.”

“Nghe qua người sẽ biết.”

Đi vào thang máy trong nháy mắt, một thanh âm vang lên, “Hoan nghênh ngài quang lâm BASA1001, chúc nài mua sắm khoái trá.”

“Oa!”

Kiều Tâm Vũ và Lý Tấn đều kêu thành tiếng, ngay cả luôn luôn hỉ nộ không hiện ra sắc Đỗ Phong cũng thiêu mi, biểu hiện ra kinh ngạc.

Đây không phải là thanh âm của máy tính, là người thu, thanh tuyến kim chúc (*thanh tuyến kim loại, khúc này ta không hiểu lắm*) vô cùng từ tính, vừa vang lên liền lập tức bắt được lòng của người ta.

“Ngài hiện tại đến lâu hai, hoan nghênh ngài.”

“A...” Hà Hạ Thiên thở dài, “Trước đây ta nghĩ, La Lâm nói chuyện thanh tuyến coi là nghe tốt, cùng cái này vừa so sánh, ừ, không cách nào so sánh được.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Thanh âm này thật có mị lực.”

“Là của ai thanh âm ni?” Lý Tấn hỏi.

Lê Nhược Á trả lời: “Nghe nói là BASA tổng tài của.”

“Xôn xao, tổng tài!”

“Đúng, nghe nói họ Lăng, Lăng Thần Lăng, phòng ngoại giao BASA vẫn dùng hẳn thanh tuyến làm quảng cáo, bên trong công ty phát thanh báo giờ và lời ân cần thăm hỏi, đều là hẳn thu.”

“Lợi hại a... Thanh âm so với radio DJ tốt hơn nhiều lắm.”

“Người cũng cao siêu cấp đẹp trai, mỗi ngày đầu tháng hắn sẽ tham gia mở cửa tiếp khách, mỗi lần đều sẽ có cực kỳ nhiều người đến liếc hắn một cái.”

“Người gặp qua hắn?” Đỗ Phong hỏi Lê Nhược Á.

“Ta? Không được. Ta cũng không nhận ra hắn tốt hơn ta.” Lê Nhược Á nói tràn đầy tự tin.

Hà Hạ Thiên nở nụ cười, bị Lê Nhược Á nhìn ở trong mắt, “Ừ, Hạ Thiên ca, người cười cái gì?”

“Không, không có gì.”

Đã chọn một máy rửa chén, thanh toán tiền hàng, lưu lại địa chỉ, đoàn người liền đi chuyên doanh khu đồ sứ.

Lúc đi xuyên qua từng hàng, Đỗ Phong rất lo lắng, trong “Libra” chỉ có vài con khỉ, thật sợ bọn họ lộng đánh đông tây.

Lý Tấn và Lê Nhược Á cùng một chỗ, từ đông đi tới tây, từng loại chọn, bình luận.

“Nếu như là lão bản, nhất định chọn hoa cỏ tử sắc.” (*tử sắc = màu tím*)

“Tại sao? Nàng thích tử sắc?”

Lê Nhược Á lắc đầu, “Mới không phải, nàng không thích, chưa từng thấy nàng mặc qua y phục cùng màu. Nàng, bởi vì trong tên mình tên có một tử tự.”

“Ý nghĩ thật kỳ quái.”

Tống Vũ Thừa ở bên kia kêu, “Tấn ca, đến xem loại nồi nhỏ này, cái này đẹp.”

Tô Kiệt theo Kiều Tâm Vũ, chuyển tới một bên khác, nhìn lên các loại đồ sứ bày biện.

Đồng mặc tây nhìn một hồi, Tô Kiệt phát hiện bên người không ai, vội vàng chuyển ra đi tìm đồng bạn.

Lượn quanh một loạt gian hàng, Tô Kiệt liếc nhìn, Hà Hạ Thiên một người đứng ở phía trước cửa sổ, đang gọi điện thoại. Vóc người cao to vóc, nghiêng tựa ở bên cửa sổ, ánh dương quang từ hắn phía sau chiếu đến, phảng phất lông mi hắn đều mang viền vàng.

Lúc chính mình ở trong lòng tán thán Hà Hạ Thiên thật là đẹp trai, một tay đặt ở đầu vai Tô Kiệt, Tô Kiệt lại càng hoảng sợ, nhìn lại, là Lê Nhược Á.

“Người làm ta sợ nhảy dựng.”

Chú ý tới sắc mặt Lê Nhược Á, thấy hắn lo lắng nhìn Hà Hạ Thiên, Tô Kiệt hỏi: “Xảy ra chuyện gì, Nhược Á.”

“Tiểu Kiệt, Hạ Thiên thật sự có tâm sự.”

“À?”

“Ta nghĩ không đúng lắm.”

“Sao nói vậy?”

Lê Nhược Á mi tâm hơi tức, “Nếu như thường lui tới, hẳn nhất định sẽ cùng Tấn ca, thảo luận tới thảo luận lui, ngày hôm nay thái độ rõ ràng không dậy nổi kính, sắc mặt hoàn hảo, thần tình lại không tốt lắm, ta nghĩ, có chuyện.”

Phía trước cửa sổ Hà Hạ Thiên, rũ xuống mi mắt, dặt khước miệng lộ ra vài phần miễn cưỡng.

Lê Nhược Á buông ra Tô Kiệt, đi tới.

“Ta biết... Ta không sao, ừ... Chậm một chút hơn nữa, hảo... Không cần, từ bỏ... Biết, người không muốn đi theo ta, biết biết, ừ, cứ như vậy, tái kiến.”

Hà Hạ Thiên thu điện thoại di động về, ánh mắt ngênh hướng Lê Nhược Á đi tới, “Sao vậy, xem xong chưa?”

“Người cũng đến xem a.”

“Oh, hảo.”

Đi theo phía sau Hà Hạ Thiên và Lê Nhược Á, Tô Kiệt nhìn bóng lưng hai người bọn họ, có điểm bất an.

Bộ đồ ăn cũng chọn xong, Đỗ Phong lộ ra biểu tình trấn an.

Tống Vũ Thừa lời kéo Đỗ Phong, “Đi, Phong ca, lên tầng mười chín.”

Kiều Tâm Vũ bên cạnh cười cùng Tô Kiệt nhỏ giọng nói rằng: “Nhà hàng nhất định ở tầng mười chín, không đúng, Vũ Thừa đã chọn được rồi.”

Sau khi đi ra thang máy, Tô Kiệt liếc nhìn, tầng này có một gian chuyên doanh các loại kẹo.

Kẹo đủ mọi màu sắc hấp dẫn ánh mắt khách hàng lui tới.

“A, ở đây...”Tống Vũ Thừa nhảy dựng lên, trực tiếp chạy vào.

Lý Tấn cũng bị hấp dẫn, đi theo vào.

Đỗ Phong thẳng lắc đầu, “Thật không có biện pháp bắt người, lẽ nào không chú ý tới tuổi của mình sao?”

Ở trước nhà hàng, mọi người cũng đều đi dạo quây kẹo.

Đỗ Phong đối diện gì đó không có hứng thú, đứng ở bên cửa tiệm đợi.

Tô Kiệt cũng không thích đồ ngọt, thế nhưng thật tò mò, chậm rãi đi qua.

Tống Vũ Thừa và Lý Tấn sớm không biết chuyển tới nơi nào.

Thấy Lê Nhược Á và Kiều Tâm Vũ ở trước một hàng chocolate, Tô Kiệt đi tìm bọn họ.

“Thích loại nào?”

“Cái này?”

“Không tốt.”Kiều Tâm Vũ lắc đầu.

“Cái kia?”

“Không tốt.”

“Cái này không tệ.”

Tô Kiệt đi tới, “Nhược Á muốn mua sao?”

Lê Nhược Á lắc đầu, “Đều không phải.”

Kiều Tâm Vũ cầm trang chocolate cái chai nói rằng: “Ta mua, chocolate cho hấn ăn, cái chai cho ta, ta mới thu tập được đạn châu. Ừ, bình này đẹp.”

Lê Nhược Á đầu tựa trên vai Kiều Tâm Vũ, “Ừ, Tâm Vũ, người đối với ta thật tốt...”

“Hắc hắc, bây giờ mới biết. Nói yêu ta.”

“Người nói trước đi...”

Kiều Tâm Vũ đẩy người bên cạnh ra, “Thích!”

Thấy có tặng kèm gấu con, Kiều Tâm Vũ lấy xuống nhìn, “Không bằng mua nữa cái này, kẹo người ăn, cái chai cho ta, gấu con cho Phong ca.”

Lê Nhược Á lắc đầu, “Hấn thích là dê.”

Tô Kiệt nghe xong, nhú mày, “Phong ca tại sao sẽ thích dê?”

Kiều Tâm Vũ cười, “Ai biết.”

“Cảm giác không quá hòa hợp.”

Lê Nhược Á khoa tay múa chân nói: “Luôn cảm thấy, hấn và dê cùng một chỗ, có một loại...” Lê Nhược Á nhìn chung quanh một chút, vậy sau nhỏ giọng nói rằng: “Có một loại ý nghĩ cảm giác bất lương...”

Tô Kiệt đè nén xuống muốn cười to, làm được tự mình muốn ho khan.

Nhìn Kiều Tâm Vũ và Tô Kiệt đều ở đây nhẩn cười, Lê Nhược Á dặn dò: “Lời như vậy không nên cho hấn biết.”

“Ta biết, ta biết...”

Chọn xong thứ mong muốn, ba người đi trả tiền, thấy Lý Tấn và Tống Vũ Thừa cũng mua thứ mình thích.

Tô Kiệt chú ý tới, Hà Hạ Thiên và Đỗ Phong, đã chờ ở cửa ra.

Tô Kiệt trầm nghĩ, là có điểm kỳ quái, trước kia tình huống như vậy, Hà Hạ Thiên nhất định sẽ cùng Lý Tấn, thảo luận khẩu vị các loại kẹo a phương pháp luyện chế a, ngày hôm nay thế nhưng không có.

Mọi người bị Tống Vũ Thừa mang vào nhà hàng ngồi vào chỗ của mình, phục vụ đưa lên thực đơn.

Nhìn Hà Hạ Thiên không có giống lúc trước cùng đi nhà hàng, cùng Lý Tấn thảo luận món ăn trên thực, Kiều Tâm Vũ dựa sát lại, nhẹ giọng hỏi hần, “Hạ Thiên, xảy ra chuyện gì?”

Hà Hạ Thiên ngẩn ra, lắc đầu, “Ừ, không có gì.”

“Nghĩ không thoải mái sao?”

“Không, đều không phải.”

“Lại nói tiếp, ta là nghĩ ngươi ngày hôm nay dường như có chút không đúng.” Lý Tấn nói, giơ tay khoát lên vai Hà Hạ Thiên, “Xảy ra chuyện gì, có tâm sự?”

“Không...”

Tống Vũ Thừa cầm thực đơn trong tay ném cho Đỗ Phong, nửa người gục xuống bàn, nhìn chăm chăm Hà Hạ Thiên, “Hạ Thiên ca, xảy ra chuyện gì?”

Đang lúc mọi người ánh mắt hỏi thăm quan tâm dữ dội, Hà Hạ Thiên cúi đầu.

“Không thể nói sao? Có đúng hay không La Lâm khi dễ ngươi?”

Nghe Tô Kiệt hỏi như vậy, Hà Hạ Thiên tươi cười bài trừ, “Hần... Sẽ không.”

“Vậy ngươi tại sao như vậy?”

Hà Hạ Thiên cúi đầu trầm mặc chỉ chốc lát, ngẩng đầu nhìn mọi người một chút, “Vừa vặn tất cả mọi người ở, kỳ thực, hần là nói cho các ngươi biết. Ta là muốn nói, ta dự định từ chức...”

Những thứ khác mọi người ngây ngẩn cả người.

“Tại sao?”

“Sao vậy đột nhiên nói muốn từ chức?”

“Chúng ta có chỗ nào làm không tốt sao?”

Kiều Tâm Vũ ôm cổ bên người Hà Hạ Thiên, “Không nên, Hạ Thiên, ta không muốn người đi.”

Hà Hạ Thiên nắm ở Kiều Tâm Vũ cánh tay của, nhìn những người khác, “Ta cũng rất luyến tiếc mọi người.”

Đỗ Phong hỏi: “Tại sao muốn từ chức ni? Có đúng hay không có chỗ nào khó khăn? Nói ra, có lẽ chúng ta có thể giúp một tay.”

Tống Vũ Thừa và Tô Kiệt đều từ trên ghế đứng lên, vây quanh Hà Hạ Thiên, Tô Kiệt từ phía sau ôm lấy vai Hà Hạ Thiên, “Không nên, ta không muốn người đi, Hạ Thiên ca, người đừng đi, “Libra” có chỗ nào không tốt sao? Mọi người cùng nhau như thế rất vui vẻ, người tại sao phải đi?”

Hà Hạ Thiên thở dài một cái.

“Phong ca, Tấn ca, các người biết, ta ở một quán rượu cơm Tây làm việc, lúc nghiệp dư, cứ tới đây kiêm chức. Lúc đầu, là nghĩ hảo ngoạn, đến xem, sau đó, ta càng ngày càng thích, cố tình vẫn làm tiếp.”

Tô Kiệt kêu gào đứng lên, “Người đều nói thích tại sao còn muốn đi? Không cần đi!”

Hà Hạ Thiên sờ tóc Tô Kiệt, “Ta biết, thế nhưng, làm như vậy hai bên công tác, phần lớn thời gian đều dùng làm việc, ở nhà thời gian liền thiếu, người cũng hiểu được so với trước đây uể oải. Ban ngày ta ở quán rượu, buổi tối ở chỗ này, thời gian cùng La Lâm gặp nhau cũng...”

Đỗ Phong nhìn Lý Tấn và Lê Nhược Á một chút, trao đổi thần sắc chút hiểu biết.

“La Lâm công tác bề bộn nhiều việc, vốn là không có thời gian sớm muộn gì, còn thường bay tới bay lui, hẳn thường oán giận thời gian gặp ta quá ít.”

“Như vậy, như vậy được không?” Kiều Tâm Vũ đề nghị: “Người có thể không cần mỗi ngày đến, thời gian làm việc cũng có thể giảm thiểu, ba giờ thì lâu lắm, vậy hai giờ, nga không, một giờ cũng có thể, ừ, Phong ca, có thể đúng không?”

Quay đầu, Kiều Tâm Vũ xin giúp đỡ đường như nhìn Đỗ Phong.

“Đúng vậy, như vậy được không?” Lý Tấn đã hỏi.

Đỗ Phong gật đầu, “Ta nghĩ không quan hệ, tin tưởng lão bản sẽ không chú ý.”

Hà Hạ Thiên mi tâm hơi nhăn lại, “Ta... Ta không biết, các người biết đến, La Lâm và ta, hần... Hần rất nghiêm túc cùng ta nói chuyện này, thậm chí... Sở dĩ ta... Thấy vẻ mặt của hần ta nghĩ luyến tiếc, sở dĩ ta... Lúc này đây ta dự định nghe hần...”

Thấy Hà Hạ Thiên hoang mang lại mang biểu tình thương cảm, Đỗ Phong nhẹ nhàng thở dài, “Nếu như là La Lâm mong muốn, chúng ta còn chưa phải muốn cho người khổ sở.”

Tống Vũ Thừa gần như muốn khóc lên, “Sao vậy lại như vậy...”

“Ta cũng luyến tiếc Hạ Thiên ca...” Tô Kiệt ai ai kêu lên.

Lý Tấn cầm tay Hà Hạ Thiên, sau đó lại sờ sờ tóc Hà Hạ Thiên, “Tiểu tử... Chúng ta luyến tiếc người a.”

Lê Nhược Á kêu “Ồ” một tiếng, sau đó tựa trên vai Đỗ Phong, “Phong ca, ta thương tâm...”

“Có lẽ, đây là một lần cuối cùng chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

“Sao vậy lại như vậy, ta không nên...”

“Mọi người sau này có thể tới nhà của ta, ta cũng tới “Libra” ngoạn.”

“Thế nhưng cảm giác không giống nhau.” Kiều Tâm Vũ lòng tràn đầy không muốn nói.

“Đúng, cảm giác không giống nhau.”

Món ăn lên, bảy người cũng không có tâm tư ăn.

Kiều Tâm Vũ kéo Hà Hạ Thiên, “Đến, chúng ta tới vùng quyền.”

Hà Hạ Thiên vội khuyên hần, “Đừng, đừng, ban ngày, ở đây hoàn cảnh không thích hợp.”

“Tiếp theo còn không biết tìm thời gian nào.”

“Không cần đi a Hạ Thiên ca.” Tô Kiệt bĩu môi, mặt quả táo dường như càng thêm phồng.

“Đúng vậy, hẳn thăm mến người rất lâu rồi.” Lê Nhược Á chỉ vào Tô Kiệt đối Hà Hạ Thiên nói.

Tô Kiệt đánh tay Lê Nhược Á, nhìn Hà Hạ Thiên, muốn biện bạch, cũng không biết phải nói sao.

Hà Hạ Thiên cười rộ lên, “VẬY còn người?”

“Ta còn đang suy nghĩ phải tỏ tình sao cho tương đối mới.”

“Người còn muốn nghĩ sao?”

Lê Nhược Á nở nụ cười khổ, “Đúng vậy.”

Hà Hạ Thiên nhìn mọi người một chút, ánh mắt lần lượt từ trên mặt của mỗi người xẹt qua.

“Kỳ thực, trước khi đến “Libra” ta còn đang suy nghĩ, đây bất quá là đang lúc ít rượu, không biết có thể hay không có người thưởng thức bánh ngọt ta làm. Ban đầu đến “Libra”, ta nghĩ, nơi này có chút quái, không giống quán bar, khách nhân cũng không phải rất nhiều, không biết kiếm lợi nhuận, các người lại rất ăm ỉ. Sau đó, ta nghĩ, những thứ khác đông tây tại kỳ thứ, cùng các người cùng một chỗ ta rất vui vẻ.”

“Chúng ta cùng người cùng một chỗ cũng hiểu được vui vẻ.”

Hà Hạ Thiên nói: “Ồ “Libra”, ta nghĩ, ngày thay đổi đơn giản, mỗi lần tới tâm tình đều rất nhẹ nhàng, nhìn Tâm Vũ và Nhược Á, Tiểu Kiệt, Vũ Thừa cãi qua cãi lại, cãi nhau ăm ỉ, nghe Phong ca nói ‘Đi thay quần áo’, cùng Tấn ca cùng nhau làm đồ ăn. Mỗi ngày ở “Libra”, nhìn khách nhân tới tới đi đi, chúng ta cùng nhau ở sau lưng thảo luận khách nhân nào đẹp trai hơn...”

Kiều Tâm Vũ kéo cánh tay Hà Hạ Thiên, loạng choạng, “Cho nên nói a, Hạ Thiên ca, không cần đi mà, trong “Libra” có nhiều hồi ức như vậy.”

“Đúng vậy, không cần đi mà.”

“Mỗi lần mọi người cùng nhau tụ hội ăn, uống rượu luôn luôn đặc biệt hài lòng, ít một người ta chịu không nổi.” Tống Vũ Thừa kêu lên.

“Ta cũng vậy a Vũ Thừa,” Hà Hạ Thiên nói, “Tự ta đều không nghĩ tới, chúng ta tụ chung một chỗ lại hợp ý như thế, hiện tại, ngay cả trong quán rượu cái máy quay đĩa ta đều rất thích.”

“Thế nhưng vẫn là muốn đi?” Lý Tấn hỏi.

“Đúng...” Hà Hạ Thiên gật đầu, “Ta ngày mai sẽ cùng kế toán viên cao cấp nói chuyện này.”

Lê Nhược Á tựa ở trên vai Đỗ Phong, buồn bực nói: “Ta đột nhiên rất đố kị La Lâm ca.”

“Người đều không phải luôn không sợ hấn.” Tô Kiệt lầu bầu nói.

Hà Hạ Thiên cười cười, “Tiểu Kiệt, đây là hai việc khác nhau.”

“Ta muốn uống say!” Tống Vũ Thừa nói thật, “Không phải ta quá khó qua!”

Lý Tấn nhìn Tống Vũ Thừa một chút, “Người nào có bản lĩnh uống say.”

“Ta cũng muốn uống say.” Tô Kiệt hưởng ứng đề nghị của Tống Vũ Thừa.

Đỗ Phong suy nghĩ một chút, “Được rồi, các người cứ uống đi.”

“Còn người Phong ca?”

“Ta phụ trách lái xe đưa các người về nhà.”

Kết quả cũng không có người uống say.

Trên đường lái xe trở về, tất cả mọi người trầm mặc.

Hà Hạ Thiên một tay ôm vai Tô Kiệt, một tay ôm vai Kiều Tâm Vũ, an ủi hai người kia, “Ta sẽ thường thường đến xem.”

“Không giống nhau...” Tống Vũ Thừa dựa vào Lý Tấn, ở bên lỗ tai Lý Tấn kêu: “Không giống nhau!”

Lê Nhược Á tựa hồ nhớ lại cái gì, “Hạ Thiên, người sẽ cùng lão bản thuyết chuyện này sao?”

“Sẽ phải a, không biết nàng sẽ nói sao.”

Lê Nhược Á vén tóc mình một cái, suy nghĩ một chút, không có hừ một tiếng.

Lại bước vào quán bar “Libra”, lòng Tô Kiệt thoáng cái trầm xuống.

Nếu như Hà Hạ Thiên đi thật, tin chắc mỗi người cũng sẽ rất nhớ hần, sẽ khó chịu một đoạn thời gian, thậm chí rất lâu.

Tô Kiệt và Hà Hạ Thiên có cảm giác tương tự.

Lúc mới tới nơi này, nghĩ ít, không giống quán bar, sẽ hoài nghi nơi này là không có khả năng kiếm tiền duy trì sẽ càng tệ, sau đó, mỗi ngày đến, cùng những người khác vui vẻ cười đùa, đại sự đương tiểu sự, tiểu sự đương đại sự (*việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa lớn*), nhìn thấy rất nhiều khách nhân đặc sắc.

Chỉ cái quán rượu phẳng phát sự yên lặng trên một con đường nhỏ nhỏ trước cửa sổ.

Trọng yếu nhất, mọi người tụ ở chỗ này, rất nhẹ nhàng, một có bất kỳ áp lực, phẳng phát là một bên ấm áp.

Đột nhiên, bên phải thiếu một góc.

Tô Kiệt nghĩ, tim của mình cũng thiếu một góc.

Tống Vũ Thừa thật sớm đã tới rồi, Kiều Tâm Vũ và Đỗ Phong cũng đến rồi.

Vô tình chỉnh lý ly trong quầy bar, Kiều Tâm Vũ ghé trên quầy thở dài thở ngắn.

Tống Vũ Thừa không thay quần áo, ngồi ở một bên bàn chờ ra.

Đỗ Phong thấy bọn họ như vậy, chưa nói gì, một mình lau mặt bàn.

Lê Nhược Á nhẹ nhàng bước tới.

“Yêu, các người sớm như thế, Phong ca, Tiểu Kiệt, Vũ Thừa, Tâm Vũ.”

Tống Vũ Thừa nhìn thấy thần sắc phi dương của Lê Nhược Á, trừng hần liếc mắt, “Người như thế vui vẻ làm gì a?”

“Ta vẫn như vậy a.”

“Đáng ghét!”

Lê Nhược Á đi tới, nâng cằm Tống Vũ Thừa, khiến cho Tống Vũ Thừa đang cúi đầu ngẩng đầu lên nhìn

hắn.

“Ta thế nào người Vũ Thừa?”

“Ít đùa bỡn ta!” Tổng Vũ Thừa mở tay Lê Nhược Á ra.

“Nhìn thấy ta không vui?”

Kiều Tâm Vũ ở một bên tiếp lời, “Là muốn đến Hạ Thiên ca phải đi, không vui, người còn cười!”

“Hắn không đi được.”

Vừa nghe Lê Nhược Á nói như vậy, những thứ khác bốn người đồng loạt nhìn hắn.

“Người sao vậy biết? Dịch kế toán viên cao cấp nói cho người biết sao?” Đỗ Phong vội hỏi.

Lê Nhược Á lắc đầu, “Không có.”

“Vậy người bằng cái gì như thế khẳng định?” Kiều Tâm Vũ hỏi.

“Này, các người đã quên chúng ta có một lão bản như thế nào sao?”

Nghe được Lê Nhược Á nhắc tới lão bản, Tô Kiệt không hiểu, “Cái đó có quan hệ gì?”

“Chúng ~~ quy, ta xác định Hạ Thiên ca sẽ không đi.” Nói xong, Lê Nhược Á liền đi thay quần áo.

Bốn người hai mặt nhìn nhau.

“Ta không tin lắm...” Kiều Tâm Vũ vẫn đang cau mày.

Lúc Hà Hạ Thiên đến, tất cả mọi người đang đợi hắn.

Tô Kiệt nghênh đón, “Hạ Thiên ca...”

“Người nói sao?” Đỗ Phong hỏi.

Hà Hạ Thiên gật đầu, “Ừ, nói.”

“Lão bản nói sao?” Lê Nhược Á vội hỏi.

“Ta còn không gặp nàng.”

“Như vậy a...” Tống Vũ Thừa vẻ mặt đau khổ.

“Trước khi từ chức xác định, ta có lẽ là mỗi ngày đến.” Hà Hạ Thiên vỗ vỗ Tống Vũ Thừa, lại cầm tay Lý Tấn một chút, liền đi thay quần áo.

Tô Kiệt nghĩ, thấp thỏm lại trầm, chìm lại di động.

Không thể nổi tinh thần lên, vào một ngày Tô Kiệt và Tống Vũ Thừa đều lười biếng, Đỗ Phong và Lê Nhược Á không thể làm gì khác hơn là vội trước vội sau.

Liền qua hai ngày.

Lúc Hà Hạ Thiên mang theo một cái hộp lớn đến quầy rượu, Tô Kiệt muốn khóc.

Lẽ nào, Hạ Thiên thật phải đi?

Tống Vũ Thừa không giống trước kia nhìn thấy Hà Hạ Thiên mang bánh ngọt tới vui sướng, hân hoan bất động, sau đó lại nằm úp sấp trên cánh tay.

Tất cả mọi người có chút khản trương nhìn chằm chằm Hà Hạ Thiên, sợ hân nói ra, hôm nay là cuối cùng.

Mở hộp ra, lộ ra bên trong bánh trái cây tinh xảo, cùng trước kia theo nhân số chuẩn bị cắt khối bánh ngọt bất đồng, Hà Hạ Thiên ngày hôm nay mang tới là một ổ bánh ngọt hình tròn.

“Ta không đi.”

Nghe được Hà Hạ Thiên nói câu này, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, lập tức, Tống Vũ Thừa người thứ nhất nhảy dựng lên, “Oa, Hạ Thiên ca! Thật tốt quá!”

“A, người không đi!”

“Thật tốt quá!”

Tô Kiệt ôm lấy Hà Hạ Thiên, cảm giác mình tâm tình âm ỉ hể quết là sạch, “Hạ Thiên ca, thật tốt quá!”

Tất cả mọi người ôm tới, ôm Hà Hạ Thiên.

Lê Nhược Á mỉm cười nhìn Hà Hạ Thiên, “Ta chỉ biết người sẽ không đi.”

Sau khi tâm tình hưng phấn qua đi, mọi người vội hỏi Hà Hạ Thiên, “Lão bản không cho người đi?”

“Nàng cùng người nói sao?”

“Nàng công phu thuyết phục người là hạng nhất.”

“Thấy được ý niệm linh tinh của nàng.”

Hà Hạ Thiên lộ ra nụ cười quen thuộc, trong đôi mắt to long lanh cũng đang cười, “La Lâm lần này là thấy được.”

“A, nguyên lai thuyết phục La Lâm ca.”

“Còn có...”

Vừa nghe nói còn có, mọi người đều khấn trương lên.

Hà Hạ Thiên nhìn vẻ mặt của mọi người, cười nói: “Còn có, sau khi ta cùng công tác từ điểm hiệp thương, ở nơi này thời gian làm việc đổi thành mỗi ngày bốn tiếng đồng hồ, lão bản nói nơi này thời gian tự ta quyết định, nói như vậy, cũng sẽ không giống như trước mệt mỏi như vậy. Hơn nữa...”

Hà Hạ Thiên lộ ra một cái đắc ý cười xấu xa, “Từ nơi này về nhà muộn, sau này ăn khuya do La Lâm phụ trách.”

Tất cả mọi người cười rộ lên.

“La Lâm cũng sẽ làm đồ ăn sao?” Lý Tấn hỏi.

Hà Hạ Thiên hừ một tiếng, “Sẽ, đương nhiên sẽ, hay một chữ, lại! Như thế rất tốt, hảo hảo trị chúng làm biếng của hắn.”

“A, thật tốt quá, Hạ Thiên ca không đi.” Tô Kiệt và Tống Vũ Thừa cùng nhau kêu lên.

Đỗ Phong và Lý Tấn bèn nhìn nhau cười.

“Ngày hôm nay đi uống tửu đi!” Tống Vũ Thừa đề nghị chiếm được hưởng ứng.

“Hảo, hảo, ngày hôm nay muốn không say không về.”

“Đi nhà Tấn ca uống!”

“Tốt, đi nhà Tấn ca uống.”

Lý Tấn vừa định nói cái gì, Hà Hạ Thiên giơ tay đặt trên vai hắn, “Ta làm đồ ăn, ngày hôm nay để cho ta tới.”

“Tốt, ăn đồ ăn Hạ Thiên ca làm!”

Lý Tấn gật đầu, vậy sau hướng Tống Vũ Thừa ý bảo, “Đến nhà của ta không thành vấn đề, người, hiện tại đến siêu thị đi.”

Tống Vũ Thừa ha ha cười, “Tấn ca, ta mua một cái tủ lạnh lớn cho người.”

“Cảm tạ, cái kia sau này lại nói, nhà của ta ngày hôm nay tiền kho không đủ, người vẫn là nên đi siêu thị.”

Ngày hôm nay, đến quán rượu “Libra” khách nhân đều phát hiện, là dáng tươi cười đặc biệt xán lạn, tựa hồ tất cả mọi người có việc vui vẻ.

Buổi tối ở nhà Lý Tấn, Hà Hạ Thiên làm một bàn thức ăn mỹ vị, mọi người ngồi vây quanh cùng nhau, uống rượu nói chuyện phiếm.

Thấy tất cả mọi người ở, Hà Hạ Thiên không sẽ rời đi, Tô Kiệt yên lòng.

“Tại sao người vùng quyền lợi hại như vậy? Cùng La Lâm luyện?” Kiều Tâm Vũ hỏi Hà Hạ Thiên.

Hà Hạ Thiên cười, “Quyền của người bất hảo, người chỉ là có thể uống, uống bất quá đương nhiên thua.”

“Ai nói?”

“Không tin lại đến.”

“Ta cũng không tin, tiểu tử, ngày hôm nay nhất định phải thắng được ngươi tâm phục khẩu phục.”

“Tới thì tới, sợ ngươi!”

Kiều Tâm Vũ loạng choạng ngón trở, hướng Hà Hạ Thiên ý bảo, “Tới đánh cược chút đi.”

Hà Hạ Thiên rất hào phóng, “Ngươi nói.”

“Thua liền cỏi!”

Biểu tình tự tiểu phi tiểu rút đi, hít một hơi, Hà Hạ Thiên lộ ra do dự thần sắc, “Cái này a...”

Kiều Tâm Vũ đắc ý, vuốt cằm cười nói: “Sợ rồi sao tiểu tử ngươi.”

“Thân ta tài không tốt lắm, cái này...”

“Không thể nào Hạ Thiên, “Lý Tấn ở một bên nói rằng, “Lúc mọi người đi bơi, ta nhìn cảm thấy rất hảo.”

Hà Hạ Thiên trên mặt nhẹ nhàng lộ ra không vui, “Ta... Ta không biết, La Lâm ở trong chuyện này luôn đả kích ta, một lúc sau bị hấn nói không tự tin.”

“La Lâm ca vóc người rất tốt sao?” Tô Kiệt tò mò hỏi.

Hà Hạ Thiên rất khó chịu trả lời, “Nhìn đã nghĩ đập bay hấn, rất tổn thương tự ái.”

“Không quan hệ, không quan hệ, “Kiều Tâm Vũ vỗ ngực nói, “Ta vóc người đẹp.”

Hà Hạ Thiên cười nói: “Vậy ngươi cỏi.”

Giải khai hai cúc áo somi trừ Kiều Tâm Vũ đột nhiên lại dừng lại, “Ai, sai nha, tại sao muốn ta cỏi? Ta còn không có thua a.”

“Ha ha ha, Tâm Vũ, ngươi đã hồ đồ... Ngu ngốc!”

Tổng Vũ Thừa nắm chén rượu, có chút hàm hồ hỏi Lý Tấn, “Tại sao Tấn ca ở nhà sẽ không làm cơm? Tại sao tại sao? Mỗi lần tới uống rượu đều là Hạ Thiên ca xuống bếp.”

Lý Tấn hanh cười, “Người quản ta.”

“Ai làm lão bà người chỉ có thể thăm, còn nói có thể ăn ngon, kết quả coi chừng một trù sư còn phải chính mình xuống bếp.”

Lý Tấn lộ ra thần sắc không hài lòng, “Ai nói. Tuy rằng không xuống bếp, ta còn có chỗ tốt khác.”

“Người có thể có... Có chỗ nào tốt? Nói!”

“Gả cho ta người chẳng phải sẽ biết.”

Tống Vũ Thừa lắc đầu, “Mới không cần, không nên... Phải gả, cũng muốn gả cho Hạ Thiên ca... Ánh mắt của hắn sẽ phóng điện.”

Tô Kiệt ở một bên, đem cánh tay Tống Vũ Thừa cánh lồi một chút, xông thẳng hắn xua tay, “Không nên... Không nên, Hạ Thiên ca sẽ đánh người... Đau lắm...”

Hà Hạ Thiên nghe Tô Kiệt nói, cười hắc hắc, nhìn Lê Nhược Á đang nhìn mình, liền hỏi hắn, “Người không sợ?”

Lê Nhược Á lắc đầu, “Không sợ.”

“Người không sợ ta sợ...” Nói, Hà Hạ Thiên né tránh tay Lê Nhược Á đưa tới, “Người không sợ ta sợ...”

Tô Kiệt tiếp tục đối Tống Vũ Thừa nói: “Phải gả, phải gả cho Phong ca, Phong ca... Ách...”

Thấy Tô Kiệt dựa qua, Đỗ Phong đỡ lấy thân thể bất ổn của hắn, “Tiểu Kiệt, người uống nhiều lắm rồi.”

“Phong ca...”

Lúc này Đỗ Phong, cũng hiểu được đầu có chút hôn mê, nghe được Tô Kiệt gọi hắn, liền nói: “Tiểu Kiệt, người quá nhỏ, bây giờ nói loại sự tình này còn quá sớm.”

“Ừ... Ách, Phong ca... Chê ta nhỏ...”

Kiều Tâm Vũ lôi kéo tay Tô Kiệt, “Tiểu Kiệt, đều không phải người nhỏ, là Phong ca quá già.”

Đỗ Phong trừng mắt, một tay kéo lấy lỗ tai Kiều Tâm Vũ, “Tiểu tử... Dám nói ta già? Người... Rõ ràng là

người quá nhỏ!”

“Oa, đau quá đau, Phong ca buông tay a! Phong ca, buông tay!”

Lê Nhược Á ở một bên nói rằng: “Tiểu Kiệt... Đến nhà của ta đi, theo ta về nhà.”

Tô Kiệt ở trên ghế ngã trái ngã phải, “Không nên, nhà người... Quá xa... Ta không muốn đổi trạm xe lửa.”

Tống Vũ Thừa đưa tay vén tóc rối loạn trên trán Lê Nhược Á, “Nhược Á, người không nên... Ách... Nhìn cá nhân đã nói ‘Đến nhà của ta đi thôi’, đều đến nhà người... Nhà người ở dưới a?”

“Ở người không có vấn đề, ta... Ách... Lưu sô pha cho người, người tới hay không?”

Tống Vũ Thừa thẳng lắc đầu, “Sô pha nhà người... Ách... Nhan sắc thật là khó nhìn...”

“Tiểu Kiệt, thích Hi Triệt sao?” Nghe Lê Nhược Á hỏi Tô Kiệt, Kiều Tâm Vũ mở to hai mắt nhìn, nhìn chăm chăm Tô Kiệt.

“Hi Triệt? Người nào? Không... Không biết...”

Phát hiện Lê Nhược Á lộ ra thần sắc ảo não, Kiều Tâm Vũ cười ha ha, “Không có cách.”

“Tiểu Kiệt quá trì độn.”

Lý Tấn chỉ vào Đỗ Phong cười nói: “Ngốc nhất chính là... Phong ca.”

“Tấn ca, đừng nói đến ai khác, người cũng giống vậy.”

Cuối cùng uống xong, duy nhất Kiều Tâm Vũ thanh tỉnh nhìn người nằm úp sấp ngã trái ngã phải, thật dài thở dài, “Tại sao? Tại sao? Mỗi lần cuối cùng cũng là ta một mình thu thập tàn cục! Lê Nhược Á, Tống Vũ Thừa, Hà Hạ Thiên! Các người đứng lên cho ta! Đứng lên!”

...

Cuộc sống “Libra”, vẫn là như vậy mỗi ngày càng tiếp tục nữa.

Không biết sau này trong cuộc sống, còn sẽ phát sinh chuyện gì, có người nào mới gia nhập vào.

Năm nay Hạ Thiên còn chưa tới ni, sợ dĩ Hạ Thiên sẽ không đi.

Vẫn kiên trì YY cũng phải có nguyên tắc Lâm mỗ nhân — năm 2007 tháng 3 ngày 13

8. Chương 7: Phục Vụ Sinh Tạm Thời

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đại đô hội, 2019.

“Muốn phục vụ sinh mới?” Biết tin tức này, Tô Kiệt là người thứ nhất chạy đi hướng Đỗ Phong chứng thực.

“Đúng.” Đỗ Phong gật đầu.

“Tại sao? Tại sao?”

“Năm mới trước sau quán bar sẽ rất bận, lo người và Nhược Á đều thi, sợ dĩ đến lúc tuyển một phục vụ sinh đến.”

Tô Kiệt thở dài một hơi, trên mặt nổi lên dáng tươi cười, “Như vậy a...”

“Sao vậy, tiểu tử kia, sợ chúng ta không cần người?” Lê Nhược Á từ phía sau ôm cổ Tô Kiệt, cười đến rất xấu.

“Buông tay, Nhược Á, đáng ghét, không nên luôn xuất hiện ở phía sau người khác.”

“Người mới tới là chuyên trách sao?” Tống Vũ Thừa hỏi Đỗ Phong.

“Đều không phải, hẳn chỉ là tạm thời làm công.”

“A, tạm thời a...” Tô Kiệt lộ ra thần sắc thất vọng, “Ta còn muốn cùng hẳn hảo hảo làm bằng hữu.”

“Các người có thể tự gặp gỡ.” Lê Nhược Á ở một bên cười nói.

Tô Kiệt đầu tiên là gật đầu, sau đó lại mạnh lắc đầu, cảm tức Lê Nhược Á, “Người nói cái gì! Cái gì gặp gỡ!”

Lý Tấn đã ở một bên nghe lén một hồi, nở nụ cười, “Tiểu Kiệt lại bị Nhược Á quay vòng, ha ha.”

“Không biết là người như thế nào nga.” Tô Kiệt bỏ lại Lê Nhược Á, lại bắt đầu nghĩ vấn đề của hẳn. Người mới tới, hẳn lại không còn là người mới nhất trong quán, thăng cấp làm “Tiền bối”, ừ, cảm giác không tệ.

“Ngày mốt buổi tối hẳn liền tới làm, đến lúc đó người sẽ biết.” Đỗ Phong nói xong, vỗ vỗ tay, thúc bên người Kiều Tâm Vũ đến phòng thay quần áo, “Thay quần áo, thay quần áo, chuẩn bị công tác.”

Ở trên con đường yên tĩnh, quán bar “Libra” là một quán cung cấp giải xan (bữa ăn đơn giản) và đồng thời là quán trà bánh, trừ trừ sự chuyên trách, dẫn cao sư và người pha rượu ở ngoài, có khác ba phục vụ sinh. Cái quầy rượu tọa lạc trên con đường yên tĩnh này là nơi mọi người thường tới tụ hội nơi, ở đây chứng kiến mấy năm qua phát triển cùng biến hóa của con đường yên tĩnh này.

Quầy rượu sinh ý không tệ, ngoại trừ chiêu bài giải xan cùng bánh ngọt mỹ vị ở ngoài, phục vụ sinh anh tuấn cũng là một nguyên nhân đặc biệt. Trong “Libra”, trừ sư, dẫn cao sư, người pha rượu và phục vụ sinh không có chỗ nào mà không phải là suất ca. Lại còn có khách nhân đặc biệt, đến quán bar ngồi khách nhân

bình thường xuất hiện ngay cả các phục vụ sinh anh tuấn đều kinh ngạc cùng thưởng thức nam nhân xuất sắc, tựa hồ toàn bộ là suất ca của Hương đảo đều tới nơi này báo danh qua.

Chỉ chớp mắt, hai ngày trôi qua, hôm nay là ngày phục vụ sinh tạm thời chính thức tới làm.

Tô Kiệt sớm đến quán để làm vệ sinh, một bên lau bàn, một bên đợi.

Phát hiện Tô Kiệt đang cười trộm, Kiều Tâm Vũ nhin không được hỏi: “Tiểu Kiệt, ngươi hài lòng như thế làm gì a?”

“Ta có hài lòng sao?”

“Đương nhiên là có, tát vào mồm đều cười đáp cái lỗ tai phía dưới đi.”

“Mới không có.”

“Thăng cấp làm tiền bối, cho nên hài lòng sao?”

“Cũng không phải a,” Tô Kiệt ngừng động tác, đứng ở bàn vừa hồi tưởng, “Các người đều là không sai biệt lắm cũng trong lúc đến quán bar làm việc, ta lại gia nhập muộn, các người ở chung với nhau thời gian dài, có chút việc cũ có thể trò chuyện, ta liền nghe không hiểu, hơn nữa ta mỗi lần đều bị các người một nhóm khi dễ. Hiện tại được rồi, có người mới tới, hẳn có thể theo ta làm bạn.”

Kiều Tâm Vũ ngừng việc lau chùi quầy rượu, đi ra khỏi quầy, đi tới bên người Tô Kiệt, giơ tay khoát lên vai Tô Kiệt, thân cao chênh lệch có thể khiến Tô Kiệt phải ngẩng đầu lên nhìn hắn. Tô Kiệt nghi ngờ hỏi: “Tâm Vũ, ngươi muốn nói gì?”

Kiều Tâm Vũ thở dài một hơi, ôm vai Tô Kiệt, “Tiểu Kiệt, ta lúc nào khi dễ ngươi?”

“A, ngươi nhưng thật ra ít hơn, thế nhưng ngươi cũng có cười ta.”

“Nói như ngươi vậy, ca ca thương tâm a.”

Tô Kiệt ngăn tay Kiều Tâm Vũ, bắt mắt kêu lên, “Thiết, bớt đi.”

Các đồng nghiệp khác của hắn lục tục vào quán, đổi đồng phục, đều tự làm việc của mình.

Lúc Đỗ Phong đi vào quán, bên người dẫn theo một thiếu niên, đoán đến cùng hắn nhất định là phục vụ sinh tạm thời, mọi người đều ngừng tay, xúm lại, ở trừ phòng làm công tác chuẩn bị Lý Tấn và Hà Hạ Thiên cũng đi ra.

Đứng ở giữa một đám người cao lớn, thiếu niên có vẻ có chút ngượng ngùng, hơi nhích lại gần bên người Đỗ Phong, sau đó mỉm cười tự giới thiệu, “Các vị hảo, ta là Diệp Tình Xuyên, là phục vụ sinh tạm thời mới đến.”

Diệp Tình Xuyên một đầu trung đẳng (ý nói em Xuyên không cao không thấp), cùng Tô Kiệt như nhau cao, hai người này cũng không coi là nam sinh lùn ở “Libra”, so với một đám thân cao vượt quá một mét tám lăm, người trước mặt liền có vẻ có chút nhỏ nhắn xinh xắn. Diệp Tình Xuyên hé ra gương mặt thoát nhìn nhu thuận lại thanh tú, mắt to đen bóng cùng lông mi dài thật đẹp giống như búp bê vậy, gương mặt trắng, môi trơn bóng là hồng màu đỏ, cằm thật nhọn phi thường thanh tú, bộ dáng mỉm cười rất khả ái.

Nhìn thiếu niên ở trước mắt, Kiều Tâm Vũ huyết sáo một tiếng.

“Tiểu dễ nhìn a.” Lý Tấn cảm thán.

“Ngươi bao nhiêu tuổi?” Hà Hạ Thiên hỏi.

“Mười sáu tuổi, mới vừa lên Hương đảo đại học năm nhất.”

“Mười sáu tuổi liền lên đại học?” Tô Kiệt nghĩ kỳ quái, hắn mười tám, năm thứ nhất đại học, người này so với hắn nhỏ hơn, lại là cùng trường cùng học.

“Ta đi học sớm một chút, còn nhảy qua một cấp.” Diệp Tình Xuyên trả lời.

Đỗ Phong đem người trong “Libra” giới thiệu cho hắn, lại nói một ít điều cần chú ý liên quan đến công việc, Diệp Tình Xuyên đứng ở nơi đó lắng nghe, thái độ thập phần cung kính, vừa nhìn chính là tiểu hài tử được gia đình giáo dưỡng tốt ra ngoài.

Lê Nhược Á và Tống Vũ Thừa kề tai nói nhỏ, “Người xem, chúng ta đã có một con mèo, lại tới một con thỏ nhỏ.”

Tống Vũ Thừa liên tiếp gật đầu, “Người nói đúng, nhìn hắn, nhiều nhất như một con con thỏ ngoan ngoan.”

Cuối cùng, Đỗ Phong nói: “Tình Xuyên, người mới vừa tới, không nên tạo cho mình nhiều áp lực, trước tiên quen thuộc chúng ta, hoàn cảnh của nơi này. Tô Kiệt, do người tới chỉ dạy Tình Xuyên.”

“Hảo.” Tô Kiệt tỏ vẻ chỉ hy vọng có thể mang theo người mới, vui sướng đồng ý.

Nhìn Tô Kiệt nhiệt tình tươi cười, Diệp Tình Xuyên có thể cảm nhận được thiện ý của hắn, hắn không khỏi hướng hắn dựa sát qua, “Xin chiếu cố nhiều hơn.”

“Không nên khách khí.” Tô Kiệt làm bộ dạng đại ca, vỗ vỗ vai Diệp Tình Xuyên, Lê Nhược Á và Tống Vũ Thừa thấy một màn như vậy, liếc nhau, thầm thì cười rộ lên.

Tô Kiệt không khách khí trêu qua, “Các người cười cái gì!”

“Không sai, đã có thể làm đại ca.”

“Ta vốn là so với Tình Xuyên lớn hơn mà.” Tô Kiệt nói đương nhiên, nguyên bản ước ao Diệp Tình Xuyên so với chính mình tuổi còn nhỏ cũng là ý nghĩ đồng cấp bị hắn vứt hết.

Tuổi xấp xỉ khiến Tô Kiệt và Diệp Tình Xuyên rất nhanh thì thân cận nhau. Tô Kiệt đem chuyện lớn nhỏ của quầy rượu giới thiệu cho Diệp Tình Xuyên, trước lúc làm việc và sau khi đóng cửa dạy hắn làm sao mang thức ăn lên, thu khay. Tiểu tử không thể so với đại tửu điếm, rất nhiều lễ nghi không cần phi thường nghiêm ngặt, chỉ cần mặt mỉm cười, lễ độ nho nhã, cử chỉ thoả đáng là được rồi, Diệp Tình Xuyên cảm thấy rất khoái, cũng rất dụng tâm.

Đỗ Phong an bài Diệp Tình Xuyên trước tiên ở quầy bar giúp người pha rượu Kiều Tâm Vũ chiếu cố, Diệp Tình Xuyên khoái trá đi nhậm chức. Kiều Tâm Vũ chỉ Diệp Tình Xuyên nhận thức các loại rượu khác nhau, lại giao cho hắn một quyển sách điều chế rượu cocktail nhỏ, còn dạy hắn phương pháp pha các loại cà phê, mấy ngày trôi qua, Diệp Tình Xuyên liền có thể độc lập thao tác, thay khách nhân pha cà phê.

Có một người hảo giúp đỡ, Kiều Tâm Vũ thật cao hứng, hắn hướng Đỗ Phong khen: “Tình Xuyên đệ đệ rất tốt.”

“Đúng vậy, thật biết điều.”

“Không nông nổi.”

Thấy Tô Kiệt và Diệp Tình Xuyên lần lượt ghé vào trong quầy bar, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, nhỏ giọng lặng lẽ nói, người khác nhìn nhau một cái, lộ ra tương tự chính là đáng tươi cười.

“Bọn họ nhưng thật ra ở chung được không tệ.” Lý Tấn nói.

“Rất khả ái, thật giống như chung một ổ hai con mèo.” Kiều Tâm Vũ mỗi lần thấy hai người kia nằm úp sấp cùng một chỗ nói chuyện hắn đã nghĩ cười.

“Không, không, là con mèo nhỏ và con thỏ nhỏ chung một chủ nhân nuôi.” Hà Hạ Thiên cười nói.

“Đổi một từ, không nên dùng ‘Chủ nhân’, nghe không được tự nhiên.” Lý Tấn đột nhiên đổi sắc mặt, như là nghĩ tới chuyện gì không tốt.

“Được rồi, chung một... Chung một...” Hà Hạ Thiên nghĩ không ra từ hình dung tốt hơn.

“Quên đi, đừng nói nữa...” Lý Tấn cắt đứt liên tưởng của Hà Hạ Thiên, cau mày bỏ đi, tựa hồ nhớ lại chuyện gì không vui, nhìn hắn biểu tình ngưng trọng, Hà Hạ Thiên rất kỳ quái, hắn quay sang hỏi Lê Nhược Á, “Tấn ca xảy ra chuyện gì?”

“Ách...” Lê Nhược Á lắc đầu, cùng Tống Vũ Thừa trao đổi nhãn thần một chút, sau đó đáp: “Người còn chưa phải muốn biết rằng tương đối khá.”

“Trước kia phát sinh việc gì sao?” Hà Hạ Thiên chú ý tới sắc mặt của mọi người, hần bắt đầu có dự cảm bất hảo.

“Mong muốn sau này sẽ không có nữa là được.” Tống Vũ Thừa nói rằng.

Diệp Tình Xuyên ở trong quán “Libra” Thượng Hải, hần thay đồng phục, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở quán bar hơi nghiêng, trên mặt lộ ra một nụ cười. Thiếu niên anh tuấn, quán bar lại thêm một khối chiêu bài.

Ở quầy bar công tác một đoạn thời gian, Đỗ Phong lại an bài Diệp Tình Xuyên chuyển tới trừ phòng hỗ trợ, hần muốn cho Diệp Tình Xuyên càng nhiều cơ hội làm quen với quán rượu này. Diệp Tình Xuyên đối an bài như thế cũng không có dị ý, hần mong muốn trong khoảng thời gian đi làm này cố sức đem địa học (khoa học về trái đất) ôn tập đến tận đông tây. (ôn đầy đủ)

Không có tư cách trừ sư, Diệp Tình Xuyên ở trừ phòng chủ yếu là thay hai vị chuyên trách đại trừ làm trợ thủ, kết quả ngày đầu vào trừ phòng, hần liền đánh nát bả bộ đồ sứ.

Diệp Tình Xuyên trong lòng hết sức xin lỗi, về mặt đau khổ cùng Đỗ Phong nói chuyện này, biểu thị nguyện ý lấy tiền công bù lại.

“Nga, không cần như vậy, bộ đồ ăn hư hại là việc bình thường, người cũng không phải cố ý, quên đi, lần sau phải cẩn thận một chút nga.” Đỗ Phong sờ sờ đầu Diệp Tình Xuyên đang rũ xuống, chỉ là an ủi hần mà cũng không nói gì thêm.

Diệp Tình Xuyên nhìn mình tay của, “Ta rất không cẩn thận.”

“Không quan hệ, không quan hệ.” Lý Tấn và Hà Hạ Thiên đều an ủi Diệp Tình Xuyên.

Ngày thứ hai, Diệp Tình Xuyên không có đánh vỡ chén, lúc hần đưa đồ ăn cho khách nhân, trượt chân, đem cái đĩa một khối lớn thịt bò ngã văng ra ngoài, hần cũng té trên mặt đất, đau đến nước mắt đều nhanh rơi xuống.

Tống Vũ Thừa tay chân nhanh nhất, một tay ôm lấy Diệp Tình Xuyên đưa đến phía sau, Lê Nhược Á chạy tới thu thập đĩa bể nát cùng tảng thịt bò rơi xuống đất cùng với đồ ăn đi kèm, Đỗ Phong tới trấn an khách nhân, tái an bài trừ phòng làm một phần thức ăn khác, sự tình cứ như vậy gọn sóng không thịnh hành mà bị xử lý xong.

“Việc như vậy...” Sau khi đóng cửa sau khi, Diệp Tình Xuyên ngồi ở ghế trên, về mặt cầu xin oán giận chính mình.

“Không quan hệ.”

“Đều là ta không tốt.”

“Đừng tự trách mình.”

Chuyện giống ngày thứ hai lần thứ hai phát sinh. Diệp Tình Xuyên đang cầm khay đựng bánh ngọt vừa mới bước ra trừ phòng, liền dưới chân mất tự do một cái hướng phía sau ngã xuống, ngửa mặt lên trời ngã sấp xuống ở cửa phòng bếp, bánh ngọt rơi trên mặt đất bể nát, bơ thậm chí bay văng đến trên vách tường.

Mất thấy lúc này Đỗ Phong và Tống Vũ Thừa đều sợ hãi, bọn họ rất sợ Diệp Tình Xuyên té bị thương, vội vàng chạy tới dìu hần. May mà chính là Diệp Tình Xuyên ngoại trừ phía sau đầu có thêm cục u ở ngoài, thật không có đau chỗ nào khác. Sau khi đóng cửa, thanh lý bơ làm dơ sàn nhà và tường tổn không ít thời gian của mọi người.

Sự tình tựa hồ cũng không có đình chỉ, mấy ngày kế tiếp, Diệp Tình Xuyên trạng huống liên tiếp, điều không phải đánh vỡ đĩa, hay ngã nhào trên đất, Đỗ Phong yêu thương Diệp Tình Xuyên bị ném tới, nhìn không ngừng giảm thiểu bộ đồ ăn và lãng phí hết thực phẩm, hần cũng hiểu được thật khó khăn.

“Mấy ngày hôm trước còn là thật tốt mà, Tình Xuyên, người bây giờ còn có thể khản trương sao? Thấy khách nhân sẽ có cảm giác áp lực cảm?” Kiều Tâm Vũ cố tình để Diệp Tình Xuyên trở lại quầy bar tiếp tục hiệp trợ hắn, lại lo lắng loại rượu quý báu này bị Diệp Tình Xuyên ném tới, tả hữu mâu thuẫn.

“Có đúng hay không sắc mặt khách nhân quá khó coi? Tình Xuyên, không cần để ý những thứ này, người làm tốt công tác của người là được rồi.” Tô Kiệt tựa ở bên người Diệp Tình Xuyên, nỗ lực an ủi hắn.

Diệp Tình Xuyên lắc đầu, “Ta không biết...”

“Khách nhân sẽ cho chúng ta cảm giác áp lực sao?” Tống Vũ Thừa gãi đầu đặt câu hỏi.

“Quá đẹp trai nói... sẽ!” Lê Nhược Á khẳng định.

Tống Vũ Thừa đẩy Lê Nhược Á một cái, “Người đừng nói nữa, cái gì cùng cái gì.”

Ở nahf nghỉ ngơi một ngày, Diệp Tình Xuyên điều chỉnh tâm tình, một lần nữa quay lại làm việc, lúc này đây, hắn trạng huống gì cũng không có phát sinh, hết thấy đều bình an thuận lợi, tất cả mọi người thở dài một hơi.

Sự tình tốt quả nhiên duy trì liên tục không được bao lâu, mấy ngày nữa, quầy rượu “Libra” trong đại sảnh lần thứ hai liên tiếp trình diễn Tình Xuyên suất giao ký. (chuyện đánh vỡ và té ngã của Tình Xuyên =))

“Trời a, có lắm hay không.” Cùng một ngày liên tục một lần nữa làm thêm ba phần mì Ý, Lý Tấn có chút không chịu nổi.

Hà Hạ Thiên lôi ống tay áo Lý Tấn, “Quên đi.”

Lý Tấn “Ngô” một tiếng, “Hoàn hảo Tiểu Tình không có thụ thương, vạn hạnh.”

“Ta xem, Tình Xuyên là ‘Chứng rối loạn tiểu não liên tục’”, Lê Nhược Á hạ kết luận.

“Ta vẫn là lần đầu tiên thấy có người tự mình trượt chân ngã.” Tống Vũ Thừa sợ hãi than, lắc đầu.

“Được rồi, đừng nói nữa.” Phát hiện Diệp Tình Xuyên một bộ biểu tình rất thương tâm, Hà Hạ Thiên ngăn cản mọi người nói tiếp, đến gần bên Diệp Tình Xuyên an ủi hắn.

“Ta cũng không biết là chuyện sao lại vậy.” Diệp Tình Xuyên đều nhanh khóc.

“Tình Xuyên, sau này người liền phụ trách vệ sinh mặt tiền quán, còn có đương môn đồng (người giữ cửa), như vậy là được rồi.” Đỗ Phong nói rằng.

Diệp Tình Xuyên rất muốn giải thích chút gì đó, hắn nhìn biểu tình Đỗ Phong một chút, cảm giác tựa hồ chưa không có chuyển đường sống, không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh mà gật đầu.

“Không tốt lắm đâu...” Tống Vũ Thừa nhỏ giọng ở Đỗ Phong bên tai nói.

Đỗ Phong luôn là biểu tình tỉnh táo số một, “Ta biết, thế nhưng tình huống như thế kéo dài nữa chung quy đều không phải biện pháp, hơn nữa, Tình Xuyên vì sự việc tương tự mà thụ thương lại càng không dễ. Tình Xuyên ở chỗ này là tạm thời làm việc, chúng ta đương nhiên mong muốn sau khi làm thêm kết thúc có thể hoàn toàn chính chính đem hắn giao về trong tay người nhà.”

“Nga.” Tống Vũ Thừa gật đầu, nghĩ Đỗ Phong quyết định mặc dù có điểm không chút nhân tình, nhưng cũng là cách làm thích hợp nhất.

Diệp Tình Xuyên sau khi làm môn đồng mở cửa quán, số lượng dụng cụ bị hư hại giảm thiểu rất nhiều, cũng không xảy ra sự việc thực ăn cùng sản nhà tiếp xúc thân mật, tất cả mọi người thở dài một hơi.

Ngày yên ổn quả nhiên còn là duy trì liên tục không được bao lâu.

Buổi tối cuối tuần, quán rượu “Libra” sinh ý đặc biệt hảo, buổi tối chín giờ thì tả hữu liền đầy ngập khách, khách nhân tới sau cần ở ngoài phòng khách nhỏ xếp hàng chờ. Mấy người phục vụ đi tới đi lui liên tục, phụ trách pha rượu Kiều Tâm Vũ cũng hầu như không có ngừng tay.

Diệp Tình Xuyên dẫn khách ngồi xong, liền giúp đỡ Kiều Tâm Vũ vào kho lấy rượu, lần này hắn không có đem ba chai trong ngực đánh vỡ, đều này làm cho Kiều Tâm Vũ thở một hơi rất lớn.

Phát hiện nhóm đồng sự đều bề bộn nhiều việc, Diệp Tình Xuyên lặng lẽ đến gần Đỗ Phong, “Phong ca, ta cũng tới hỗ trợ có được hay không?”

Đỗ Phong nhìn chung quanh quán bar một chút, suy nghĩ một chút, gật đầu.

Diệp Tình Xuyên lộ ra dáng tươi cười, gật đầu nói: “Phong ca, ta sẽ cố gắng lên.”

Đỗ Phong, Tống Vũ Thừa và Lê Nhược Á đều là một bên công tác, một bên dùng một con mắt liếc Diệp Tình Xuyên, sợ hấn ra lại trạng huống, ba người đều nghĩ đến mệt, hoàn hảo, Diệp Tình Xuyên đi thẳng rất ổn, không có việc gì, theo thời gian trôi qua, các phục vụ sinh càng ngày càng thả lỏng. Qua một lúc, Đỗ Phong liền lặng lẽ nâng cổ tay nhìn đồng hồ, tính toán lúc dừng kinh doanh.

Nhanh đến mười một giờ tối, trong quán số lượng khách nhân bắt đầu giảm, cũng không có người ở phòng khách nhỏ chờ, các phục vụ sinh cuối cùng có thời gian giảm xóc một chút thần kinh khẩn trương.

Một vị khách bước vào quán.

Nhìn thấy có khách mới đến, Diệp Tình Xuyên đi tới chào.

Tới là một nam nhân cao lớn, nói một túi công văn, đi lại vội vã, sau khi ngồi xuống hấn ngay cả thực đơn cũng không có xem, đơn giản phân phó nói: “Phần thức ăn.”

“Vâng.” Diệp Tình Xuyên một bên đáp ứng, một bên lặng lẽ quan sát khách nhân này.

Ở “Libra” làm công, Diệp Tình Xuyên nhận thức không ít tuần nam, rất nhiều nam nhân đến “Libra” ngồi một lát đều tương đối anh tuấn, hơn xa mình tinh và người mẫu nổi tiếng đương thời, điều này làm cho Diệp Tình Xuyên kinh ngạc không thôi. Hấn và Tô Kiệt trò chuyện là chuyện này, Tô Kiệt nói cho hấn biết, hấn chỉ là thấy qua một bộ phận mà thôi, nếu như ngấn ra một lúc lâu, sec thấy được càng nhiều suất ca hơn.

Vị khách nhân này... Cũng không kém ni. Diệp Tình Xuyên nghĩ như vậy.

Khách nhân mới tới một thân trang phục công sở, tây trang màu xám bạc, áo sơ mi trắng tuyết, cà- vạt mỏng màu xám, nhan sắc vừa đúng, hoa lệ mà không phù khoa, tướng mạo đã ở dưới tiêu chuẩn, ngũ quan nam tính tuấn mỹ, ánh mắt thâm thúy, trên người hấn có một loại cường ngạnh khí chất “Một ngày quyết định liền khiến người khác không cách nào cự tuyệt”, Diệp Tình Xuyên suy đoán hấn nhất định là nhân tài quản lý cao cấp.

Phát hiện tiểu phục vụ sinh đang trộm nhìn chính mình, Lăng Dịch Khải trên mặt của giữ vững thần tình bình tĩnh, hấn không cảm thấy kỳ quái, tiểu nam hài như vậy sẽ chú ý hấn là chuyện thường xảy ra. Rũ mi mắt xuống, Lăng Dịch Khải cũng quan sát một chút tiểu phục vụ sinh kia, ừ, dáng dấp rất khéo léo, mặt phi thường khả ái. Có thể ở chỗ này làm thêm, Lăng Dịch Khải nghĩ, hấn cũng đã thành niên đi.

Diệp Tình Xuyên đang cầm một phần súp kem nắm nóng đi tới, sự chú ý của hấn hoàn toàn tập trung ở trên tay, chẳng biết sao, đột nhiên dưới chân trượt một cái, cả người với tư thế đề không bay ra ngoài, đĩa đang cầm cũng trượt khỏi tay.

“Oa...”

Từ dưới đất ngẩng đầu lên, Diệp Tình Xuyên liếc mắt liền thấy mảnh vỡ của đĩa cách đó không xa, hấn chậm rãi nâng đường nhìn lên, thấy được một ông tay áo ướt nhẹp, a, chén súp kem nắm nóng kia toàn bộ đổ xuống ống tay áo bên trái của khách nhân.

Diệp Tình Xuyên lúc đó liền ngầy người, ngầy ngốc nằm vẫn không nhúc nhích.

Trước hết phản ứng kịp chính là Lăng Dịch Khải, hấn biểu tình bình tĩnh liếc một cái cánh tay đầy hấn dính đầy súp, sau đó hơi hướng phía sau dờ ghé một chút, cúi người xuống, đưa tay về phía Diệp Tình Xuyên ngã trên mặt đất, “Người không sao chứ, ngã có đau không? Có nặng lắm không?”

“...”

Đỗ Phong chạy tới, liền thanh hướng khách nhân nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, thực sự là xin lỗi, ngài không có bỏng, cần gọi xe cứu thương?”

Diệp Tình Xuyên chính mình bò dậy, hắn không có ý tứ khù phù khách nhân thân đi ra ngoài cái tay kia, nghe được Đỗ Phong nói, hắn cũng kịp phản ứng, nói theo: “Thật xin lỗi, ngài không có bằng đi.”

Lăng Dịch Khải hơi giật giật cánh tay, trên mặt vẫn là biểu tình lạnh nhạt, “Nga, không có việc gì.”

Mấy phục vụ sinh khác cũng chạy tới, có người vội vã nhặt lên mảnh vỡ chén súp, có người bắt đầu quét tước vết bẩn trên đất, rất nhanh, làm cho vết tích không vui liền tiêu thất, chỉ để lại khách nhân kia bị “trùng kích” ống tay áo.

Diệp Tình Xuyên cúi người chào thật sâu tới áy náy, “Xin lỗi, tiên sinh, ta... Ta bồi ngài phí giặt ủi, nga, không, ta bồi ngài tây trang, thật sự là thật xin lỗi.”

“Không có gì.” Lăng Dịch Khải nhẹ giọng nói, thái độ của hắn ngoài dự đoán của mọi người và, từ khi bị nóng tới lúc mặt đất được dọn sạch sẽ, biểu tình trên mặt hắn chưa từng thay đổi qua.

Diệp Tình Xuyên càng thêm bất an, hắn còn muốn nói chút nữa, đã thấy khách nhân móc bóp ra, buông ra tiền giá trị lớn, sau đó liền đứng lên, cầm túi công văn phải đi.

“A...” Diệp Tình Xuyên nóng nảy, nhào tới kéo ống tay áo người kia, “Chờ một chút...”

Lăng Dịch Khải quay đầu, nhìn Diệp Tình Xuyên một chút, “A, chớ để ở trong lòng, chỉ là một việc nhỏ ngoài ý muốn. Ta không có thời gian.” Nói xong, hắn giật lại tay Diệp Tình Xuyên, sai bước đi ra.

Diệp Tình Xuyên nhìn người kia rời đi sợ run, hắn không nghĩ tới sự tình sẽ kết thúc như vậy. Người kia, hắn thậm chí ngay cả chút thức ăn cũng không có ăn được.

Quán bar khôi phục bình tĩnh, mới vừa tắt cả phẳng phát chỉ là một chén nước trung phong ba, khách nhân khác của hắn cũng không có như ý, có lẽ là bởi vì ... màn ngoài ý muốn này quá mức an tĩnh, dẫn không nổi chú ý của những người khác.

Sau khi đóng cửa, mọi người một bên quét tước tiệm ăn, một bên bàn luận về vị khách nhân này.

“Thật kỳ quái, một bên ống tay áo đều là súp kem, hắn cũng không tức giận.” Tống Vũ Thừa nói.

Hà Hạ Thiên ở một bên nói, “Tức giận có ích gì, đều đã bị dội đến rồi. Tức giận sinh sự vô bổ, cần gì chứ. Học một chút Vũ Thừa, cái này gọi là phong độ.”

“Ngay cả thanh âm nói chuyện chưa từng lớn tiếng, ta còn tưởng rằng sẽ kinh động đến những khách nhân khác.”

“Hắn rất an tĩnh, cũng rất có phong độ, sợ dĩ những người khác cũng đều không thêm để ý.”

Diệp Tình Xuyên ngồi ở một bên đang nâng mặt tức giận, “Ta quá ngu ngốc...”

“Tình Xuyên, chớ để ở trong lòng, khách nhân đều không ngại.” Lý Tấn khuyên Diệp Tình Xuyên.

“Sở dĩ ta mới sống lại vìnhs mình khí thế a.”

“Không ai bị phồng, không ai bị mảnh vỡ làm thương, đã rất may mắn, đừng nóng giận.” Đỗ Phong nói.

Nghĩ đến món đó chỉ sợ là cũng bị mất tây trang, Diệp Tình Xuyên trong lòng thập phần áy náy, người kia thậm chí không có cho hắn cơ hội bù đắp.

“Hắn liền như vậy vội vàng vàng rời đi.” Xoa chén rượu Kiều Tâm Vũ nói.

“Đúng vậy... Hắn không có muốn phí giặt ủi.” Diệp Tình Xuyên tự lẩm bẩm.

“Được, Tiểu Tình, người biết món đó tây trang phí giặt ủi là bao nhiêu sao? Giặt ủi? Sợ rằng giặt không ra ngoài.” Lê Nhược Á chỉ ra sự thực.

Diệp Tình Xuyên ô một tiếng, cúi đầu vào trong cánh tay.

“Được rồi, Tiểu Tình, khách nhân đều không ngại, người đừng muốn. Lần sau cẩn thận một chút là được.” Đỗ Phong vỗ vỗ vai Diệp Tình Xuyên.

“Phong ca, xin lỗi...” Diệp Tình Xuyên ngẩng đầu, hổ thẹn nhìn Đỗ Phong.

Đỗ Phong lắc đầu, “Đừng giải thích, hẳn là đối vị tiên sinh kia nói.”

“Hắn đi...”

“Hình như là lên máy bay.” Tống Vũ Thừa nghĩ tới gì, nói.

“Lên máy bay?”

“Đúng vậy, ta có thấy hắn hình như xuất ra vé máy bay vậy nhìn đông tây. Có thể là lái máy bay ca đêm, có thể là chạy đi nơi khác họp.”

Nghe Tống Vũ Thừa nói như vậy, Diệp Tình Xuyên trong lòng càng thêm khó chịu. Vị khách nhân này mặc tây trang tới dùng cơm, có lẽ là đối xong chính thức phục vụ, ăn cơm xong lên máy bay, họp, tây trang lần này phao thang (dính ướt), hẳn phải mặc cái gì tham gia hội nghị ni? Nhất định phải mua một kiện mới a, ai nha, thật xin lỗi hẳn...

Ba ngày sau, Diệp Tình Xuyên vẫn tiếp tục vì chút sai lầm mà mặt ủ mày chau, tâm sự nặng nề.

Hôm nay, lúc Diệp Tình Xuyên đến quán trong tay cầm theo một cái túi, Lê Nhược Á nhìn thấy cười hỏi: “Tiểu Tình, cầm thứ tốt gì thế?”

“Người cũng muốn phải không?” Diệp Tình Xuyên hỏi.

Lê Nhược Á nhảy cảm Á tựa hồ người được khí tức bất an, hắn cười cười, lắc đầu, cũng không có đi tới.

Tô Kiệt đã chạy tới mở ra túi, đen đờ vật bên trong lấy ra, “Di...”

Là một đôi tai thỏ mao nhung nhung, có thể đội ở trên đầu.

“Cái này...” Tô Kiệt mặt của thoáng cái liền vặn vẹo, “Đi làm phải đeo mị?”

“Ừ.” Diệp Tình Xuyên gật đầu.

Tô Kiệt lập tức ngã quỵ ở trên bàn, “Tha cho ta đi, ta không phải!”

“Điều không phải đưa cho người.” Diệp Tình Xuyên phẳng miệng, đem thỏ cái lỗ tai cầm về.

“Ừ.”

“Đó là cho ai?” Tô Kiệt thoáng cái liền sống lại, trợn to hai mắt hưng phấn mà hỏi, chú ý tới Diệp Tình Xuyên cùng sắc mặt, đánh giá hắn, “Chẳng lẽ... LÃ đưa cho người?”

“Chúng ta đây...” Kiều Tâm Vũ hỏi, một bên tất cả mọi người khẩn trương nhìn chăm chăm Diệp Tình Xuyên.

“Chỉ là ta...”

“Nga...” Tất cả mọi người thở dài một hơi.

“Tại sao?” Đỗ Phong hỏi, “Người muốn làm việc này sao? Không tốt lắm đâu.”

“Sao vậy lại không tốt lắm, rất khả ái mà.” Lê Nhược Á đem tai thỏ chộp vào trong tay chơi, về mặt hưng phấn mà nói.

“Người ít ồn ào.” Đỗ Phong phụng phịu nhìn Lê Nhược Á liếc mắt, sau đó chuyển hướng Diệp Tình Xuyên, “Tình Xuyên, cái này không cần.”

“Là ý tứ của lão bản...” Diệp Tình Xuyên gục đầu xuống nhỏ giọng nói.

Một lời ra, tất cả mọi người không có lên tiếng. Một lát sau, Đỗ Phong hỏi: “Nàng... Muốn làm gì?”

Diệp Tình Xuyên đem tai thỏ trong tay Lê Nhược Á liền cầm trở về, nhỏ giọng nói: “Ta đem chuyện gần nhất xảy ra nói cho lão bản, đánh vỡ nhiều bộ đồ ăn như vậy, làm hại Tần ca và Hạ Thiên ca phải mua một lần nữa, hơn nữa bởi vì ta, lãng phí không ít thực phẩm, trong lòng ta rất áy náy, ta cùng lão bản nói, cùng nàng nói chi phí của những thứ này từ tiền lương của ta trừ ra...”

Lê Nhược Á tiếp lời Diệp Tình Xuyên nói, “... Kết quả lão bản nói không cần, thế nhưng nàng yêu cầu người đeo tai thỏ đi làm, có đúng hay không?”

Diệp Tình Xuyên gật đầu.

“Ta chỉ biết nàng sẽ như vậy.” Tống Vũ Thừa nắm nắm tay nói, “Người không nói với nàng không được?”

Diệp Tình Xuyên cầm lấy tai thỏ trong tay, nhỏ giọng nói: “Ta... Ta không cự tuyệt.”

“Tại sao? Nói với nàng không được, như vậy cũng không tốt, người đừng bởi vì ... này ta vô tình sai lầm phải đi thỏa mãn ác thú của nàng. Ai, sớm biết rằng nên nói cho người biết một tiếng, trước kia chuyện đã xảy ra không cần nói cho của nàng, ngược lại nàng cũng sẽ không chú ý. Người vừa nói, kết quả...” Tống Vũ Thừa thở dài.

Kiều Tâm Vũ ở một bên liên tục gật đầu, “Tình Xuyên, những chuyện kia không cần tái ý, không cần nói cho lão bản, Phong ca biết là được rồi.”

Diệp Tình Xuyên tiếp tục nói, “Ta là nghĩ đeo tai thỏ có chút mất mặt, thế nhưng, thế nhưng... Dạng như vậy ta sẽ tương đối dễ dàng nhớ kỹ, hơn nữa lúc làm việc cũng sẽ đề cao lực chú ý. Cho mọi người thêm phiền toái, trong lòng ta rất áy náy. Lão bản nói mỗi ngày đeo nó công tác một giờ là được rồi, ta đồng ý, ta nghĩ, ta sau này sẽ tận lực không phạm sai lầm trước kia.”

“Đó không phải là sai lầm, ai nha.” Tống Vũ Thừa dựa sát vào sang đây nhìn Diệp Tình Xuyên, “Người thật đúng là muốn mang nha?”

“Ừ.”

“Được rồi, người nếu như không ngại, chúng ta không ý kiến, Tình Xuyên, chuyện lúc trước không nên canh cánh trong lòng, chúng ta đều biết người rất nghiêm túc mà làm việc, hiểu chưa?” Đỗ Phong đối Diệp Tình Xuyên nói.

“Ừ, minh bạch.”

Nhìn Diệp Tình Xuyên mặc đồng phục bạch sắc, đội tai thỏ, như con thỏ nhỏ ngoan ngoãn như vậy, tất cả mọi người cảm thấy rất khả ái, Kiều Tâm Vũ lời Tống Vũ Thừa nói nhỏ nói liên tục.

Lê Nhược Á đem túi tai thỏ kéo qua nhìn, phát hiện còn có một tai mèo ở bên trong, hẩn lấy ra, thoáng cái đội lên đầu Tô Kiệt, “Aha, con mèo nhỏ.”

Tô Kiệt tức giận lấy xuống, nhưng trả lại cho Lê Nhược Á, “Đáng ghét!”

“Di, Tiểu Kiệt, rất khả ái nha, tại sao không đeo?” Lý Tấn ở một bên ôm tay hỏi.

“Ta mới không cần! Người thích, người mang!”

Lý Tấn loạn choạng ngón tay, “Các ca ca cũng không thích hợp, cũng là người tương đối hợp.”

“Ta mới không cần, tuyệt đối không nên!”

Ngăn trở ý đồ mạnh mẽ thay Tô Kiệt đội tai mèo của Lê Nhược Á, Đỗ Phong đem túi cầm đi, “Các người đừng làm rộn, thay quần áo nhanh lên một chút.”

Diệp Tình Xuyên ngoan ngoãn đứng ở cửa tiếp khách, những khách nhân thấy hẩn, có người sẽ lộ vẻ giật mình một chút, nữ khách nhân không ngoài suy đoán sẽ phát sinh ngạc nhiên thét chói tai, “Nha, thật là đáng yêu!”. Các nàng còn có thể chụp ảnh Diệp Tình Xuyên đeo tai thỏ nhĩ, bất quá Diệp Tình Xuyên không có để ý.

Một giờ sau, Diệp Tình Xuyên lấy tai thỏ xuống. Có khách nhân chú ý tới, uyển tích (uốn éo tiếc nuối) mà nhỏ giọng nói “Hảo đáng tiếc” các loại.

Quả nhiên, đeo tai thỏ thuận lợi tập trung lực chú ý có chút hữu hiệu, thời gian kế tiếp, Diệp Tình Xuyên đều có thể chuyển chú công tác, cẩn thận một chút, không ngả sắp xuống đánh vỡ đĩa nữa.

“Hình như rất có hiệu quả.” Sau khi đóng cửa, Tống Vũ Thừa vừa sửa sang lại cái bàn vừa nói.

“Nhìn mấy ngày nữa đi.” Đỗ Phong trả lời.

“Khách nhân nhất định sẽ nhiều lên.” Lê Nhược Á cười hì hì nói.

Công việc dọn dẹp kết thúc, mọi người đều quay về đối y phục của mình, chuẩn bị về nhà. Hà Hạ Thiên đi tới, đem tay thỏ nhĩ đội lên đầu Diệp Tình Xuyên, lúc Diệp Tình Xuyên còn chưa hiểu là việc gì, hắn đã lấy tay chụp ảnh Diệp Tình Xuyên.

“Hà Thiên ca...” Diệp Tình Xuyên cảm thấy rất thẹn thùng.

Nhìn ảnh chụp trong điện thoại di động, Hà Hạ Thiên gật đầu, “Ừ, thực sự rất khả ái.”

Lê Nhược Á lại gần nhìn, cười ha ha đứng lên, “Tình Xuyên biểu tình thật buồn cười, gương mặt thiên nhiên ngốc.”

“Ta xem ta xem, ” Tô Kiệt cũng lại gần, sau khi xem qua liền cười rộ lên.

“Đừng cười, Tiểu Kiệt, cười nữa chúng ta để người mang tai mèo.”

Vừa nghe Kiều Tâm Vũ nói như vậy, Tô Kiệt chợt lách người, chạy trốn mất.

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Tình Xuyên rất tuân thủ quy củ mà dựa theo ước định cùng lão bản, mỗi ngày đều sẽ đeo tai thỏ công tác một giờ, lúc đầu hắn nghĩ không có thói quen, ở dưới tầm mắt của mọi người sẽ cả người không được tự nhiên, một lúc sau, hắn cũng không thể nói là đứng lên. Đeo lên tai thỏ, chỗ tốt là tập lực chú ý, quả nhiên ‘Chứng rối loạn tiểu não liên tục’ không tái phạm, Diệp Tình Xuyên nghĩ có thể làm được như vậy, mặt mặt cũng đáng giá.

Một tuần sau, một ngày nào đó, Diệp Tình Xuyên đang ở cửa tiếp khách, có khách nhân tới, hắn kéo cửa kiếng, “Hoan nghênh quang lâm.”

Thấy mặt vị khách nhân kia, Diệp Tình Xuyên sửng sốt, a, là hắn!

Lăng Dịch Khải lại một lần nữa đến “Libra”. Muốn quên chuyện một ống tay áo bị đội súp kem nắm quả nhiên đều không phải nhanh như vậy.

Đang lúc công tác, Lăng Dịch Khải vẫn muốn trước đó trong quán rượu phát sinh một màn kia: thiếu niên xa lạ té ngã ở trước mặt hắn, sau đó thiếu niên ngẩng đầu, dường như giống mỹ toản (toản =dùi), đôi mắt đen bóng lóe ra quang mang, mang theo một tia mờ mịt cùng sợ hãi ngưng mắt nhìn hắn; khiến người cảm thấy thương tiếc; phảng phất trái tim như bị bắn trúng... Tựa hồ không có cách nào quên cặp mắt kia, thế là Lăng Dịch Khải lúc kết thúc công tác bay trở về liền lập tức lại đến quán bar “Libra”.

Không nghĩ tới, hắn cư nhiên... Nhìn Diệp Tình Xuyên đội tai thỏ, Lăng Dịch Khải giật mình, muốn cười, chế trụ.

Bị Lăng Dịch Khải cặp mắt kia thâm thúy không nháy mắt nhìn chằm chằm, Diệp Tình Xuyên nghĩ phảng phất cả người như sâu lông vậy không được tự nhiên, hắn nghĩ: Ai, nếu là hắn muện một chút thì tốt rồi.

“Đây là... Bởi vì ta sao?” Lăng Dịch Khải lên tiếng hỏi.

“Ừ.” Diệp Tình Xuyên phát ra một âm đơn.

“Tại sao?”

“Ta phạm vào lỗi nghiêm trọng, làm như vậy, ta sẽ nhớ kỹ giáo huấn này.” Diệp Tình Xuyên thành thật nói, không biết tại sao, lúc người này nhìn soi mói, Diệp Tình Xuyên nghĩ hắn sẽ không tự chủ được nói thật đi.

“Phương thứ ghi nhớ thú vị.”

Hai người đứng đối diện, ai cũng không nói gì thêm, ai cũng không có chuyển bước.

Qua một hồi lâu, Lăng Dịch Khải tỉnh ngộ lại, hắn mỉm cười nói: “Người không dẫn ta đi vào?”

“A, nga, nga...” Diệp Tình Xuyên như ở trong mộng mới tỉnh, che giấu mà ngây ngô nở nụ cười, sau đó dẫn Lăng Dịch Khải đi vào quán.

Lúc đợi Lăng Dịch Khải chọn món, Diệp Tình Xuyên thử mở miệng, “Cái kia... Tiên sinh, lần trước... Người đều còn không có ăn được chút thức ăn, liền...”

Lăng Dịch Khải ánh mắt dừng lại ở trên thực đơn, “Nga, quên đi.”

Thu thực đơn về, Lăng Dịch Khải ngẩng đầu, bị ánh mắt của hắn nhìn, Diệp Tình Xuyên không tự chủ được run nhẹ nhẹ một chút.

“Ta không biết nên chọn cái gì, người có đề cử gì tốt sao?”

Diệp Tình Xuyên sững sốt, sau đó hắn theo bản năng từ trong tay Lăng Dịch Khải lấy thực đơn ra tự xem, “Hôm nay khuê ngư quyền rất tốt, nguyên liệu rất tươi; nếu như người tương đối đói, thêm một phần ba la trân bảo phạm đi, trừ sư chúng ta làm tốt lắm ăn cực kỳ ngon; nếu là không muốn buổi tối ăn thức ăn đầy mỡ, có thể đổi thành hải sản sắc hoặc là chưng kê dẫn nhục quyền, đồ ngọt nói, rượu ngọt đơn lê hoặc là mật trà chi sĩ dẫn cao đều rất tốt...” Nói rồi lại nói, Diệp Tình Xuyên đột nhiên ngừng lại, hắn phát hiện hắn đối vị khách nhân này nói chuyện quá mức tùy tiện, quả thực đều không phải ở đem hắn trở thành khách nhân, trời ạ.

Chú ý tới khách nhân hiện ra ánh mắt hài hước, Diệp Tình Xuyên minh bạch hắn cũng chú ý tới ngữ khí của hắn, hắn lúng túng gục đầu xuống.

Lăng Dịch Khải phát hiện vị tiểu phục vụ sinh này tựa hồ đối với hắn có bộ dáng thân cận, nhìn hắn bởi vì xấu hổ mà cúi đầu, trên đầu tai thỏ cũng rũ xuống, Lăng Dịch Khải đột nhiên tâm tình thật tốt, bởi vì đi công tác mệt nhọc mà sinh ra cảm giác mệt mỏi thoáng cái toàn bộ đều biến mất.

“Sao không nói?”

“Ừ, nói xong.”

“Như vậy liền theo người đề cử gọi món ăn ba.”

Nghe được câu này, Diệp Tình Xuyên ngẩng đầu, chớp chớp mắt to, lộ ra biểu tình ngỡ ngàng, “A...”

“Sao vậy?”

“Ta, ta đã quên ta mới vừa nói cái gì.”

Lăng Dịch Khải im lặng cười ha hả, “Ta nhớ kỹ, ta còn nhớ rõ, để ta cho người biết.”

Buồn buồn nhớ kỹ Lăng Dịch Khải nói ra thực đơn, Diệp Tình Xuyên đem đến trừ phòng, vừa đi vừa oán giận chính thật hồ đồ. Lần trước, Diệp Tình Xuyên đem súp đổ lên người vị khách nhân này, hắn một chút cũng không có tức giận, nhưng lại không có ăn chút thức ăn liền tính tiền đi, chuyện này khiến Diệp Tình Xuyên đối khách nhân tâm có ý hổ thẹn. Một lần nữa nhìn thấy người này, Diệp Tình Xuyên phát hiện hắn đối vị khách nhân này tựa hồ ngoại trừ tâm tình áy náy, còn có cảm giác khác, rốt cuộc là cái gì ni, Diệp Tình Xuyên cũng không hiểu, hắn chỉ là... Đối với việc có thể gặp lại vị khách nhân này cảm giác dị thường vui vẻ.

Lúc này đây, lúc mang thức ăn lên, Diệp Tình Xuyên đặc biệt cẩn thận.

Lăng Dịch Khải cực kỳ muốn cùng Diệp Tình Xuyên nói chút gì đó, nhìn hắn bộ dáng bận rộn, lại nghĩ đến hai người căn bản hoàn chưa quen thuộc, hắn bất đắc dĩ đè xuống tích ở trong lòng.

Lúc đồ ngọt lên, Lăng Dịch Khải biết nếu không nói sợ rằng ngày hôm nay liền không có cơ hội nói, hắn gọi Diệp Tình Xuyên phải đi lại, “Người ở nơi này làm thêm sao?”

Diệp Tình Xuyên dừng bước quay đầu lại, “Ừ.”

Hỏi xong, Lăng Dịch Khải đã nghĩ gõ chính mình một cái, hỏi đến rất ngu dại.

“Người luôn ở đây làm việc sao?” Lăng Dịch Khải lại hỏi, hắn nghĩ, nếu như là đáp án khẳng định, như vậy sau này hắn có thể thường thường đến, hắc.

“Nga, ta là phục vụ sinh tạm thời, cuối quý ta muốn đi.”

“Cái gì!” Lòng Lăng Dịch Khải đột nhiên trầm xuống, biểu tình lập tức lộ ra thất lạc.

“Ừ... Người, học đại học sao?” Lăng Dịch Khải trong đầu óc nhanh chóng tính toán, phẳng phất như máy tính vậy, từng bước từng bước suy tính kế tiếp hần cần chuẩn bị việc làm.

“Ừ.”

“Năm nhất?”

“Đúng.”

“Mười tám tuổi đại học người mới.” Lăng Dịch Khải cười rộ lên, hần bắt đầu tưởng tượng hình ảnh đưa đón học sinh xuôi ngược.

“Ta mười sáu tuổi.” Diệp Tình Xuyên thành thật nói.

“Cái gì!” Lăng Dịch Khải vừa chợt ngẩn ra, trước mắt người này luôn luôn khiến hần ngoài ý muốn.

“Ta đến trường sớm, hơn nữa nhảy qua một cấp.” Diệp Tình Xuyên giải thích, hần không rõ tại sao thần sắc khách nhân đột nhiên trở nên quý dị như vậy lại hoảng loạn.

“Như vậy...” Lăng Dịch Khải trầm ngâm, không biết nếu nói gì nữa mới tốt. Thấy hần không có hỏi, Diệp Tình Xuyên xoay người ly khai. Nhìn bóng lưng thiếu niên tiêu sái rời đi, Lăng Dịch Khải đột nhiên trong lòng đau xót, ai, hần sẽ không biết vừa một cái chớp mắt ngăn ngừa, Lăng Dịch Khải là nhiều bất ngờ đồng thời thất lạc.

“Bộ dáng như vậy... Lại không có biện pháp a...” Lăng Dịch Khải tự lẩm bầm, mặt trà đản cao tan chảy ở trong miệng, đột nhiên đặc biệt khổ sở.

Diệp Tình Xuyên vội vội vàng vàng làm việc, khi hần chú ý tới thời gian, Lăng Dịch Khải đã tính tiền rồi đi, phát hiện thân ảnh kia biến mất, Diệp Tình Xuyên trong lòng xẹt qua một tia cảm giác không rõ.

Là bởi vì hần không có cùng hần chào hỏi liền rời đi sao? Diệp Tình Xuyên hỏi mình.

Kết thúc một ngày kinh doanh, đóng cửa quán, các phục vụ sinh đồng loạt xuống lầu. Đi ra cửa chính của tòa nhà, mắt sắc Tống Vũ Thừa thấy có người đứng ở cách đó không xa, hai bên trái phải ngừng một chiếc xe.

“Di, nhìn bên kia, là người kia.” Tống Vũ Thừa nói, “Hay lần trước Tình Xuyên đem súp kem đổ lên ống tay áo của hần.”

“Hần làm gì a?” Lê Nhược Á phục đạo Tống Vũ Thừa đầu vai nhìn, tò mò hỏi.

“Hình như là chờ người.”

“Ở chỗ này chờ người?” Lý Tấn cũng tò mò.

Thấy có người đi xuống lầu, Lăng Dịch Khải quay sang nhìn, nga, là hần, cùng bọn họ, cuối cùng chờ đến.

Phát hiện ánh mắt Lăng Dịch Khải vẫn nhìn chăm chú vào mình, Diệp Tình Xuyên không tự chủ được chậm rãi giẫm chân tại chỗ đi qua, hần phát hiện theo bước chân hần mà dời bước, Lăng Dịch Khải ánh mắt càng thêm chuyên chú, tựa hồ là đang nói khiến hần đi qua, Diệp Tình Xuyên không khỏi gia tăng cước bộ.

Mắt thấy Diệp Tình Xuyên đi về phía người xa lạ, trên mặt còn là biểu tình mất hồn, Tô Kiệt muốn gọi hần, còn không có há mồm, đã bị Kiều Tâm Vũ kéo lại, miệng cũng bị tay Lê Nhược Á tay của chặn lại, Tô Kiệt tránh động, ngô ngô trực khiếu.

“Hừ, nhỏ giọng một chút.” Lê Nhược Á nói.

“Tiểu Kiệt, đừng thêm phiền, nhìn là tốt rồi.” Kiều Tâm Vũ từ phía sau ôm lấy Tô Kiệt, không cho hần lộn xộn.

Diệp Tình Xuyên chạy tới trước mặt Lăng Dịch Khải, hiện tại, nhìn ánh mắt Lăng Dịch Khải, Diệp Tình Xuyên có thể kết luận y là đang đợi hần. (y = Khải, hần = Xuyên, chỉ chỗ này thôi)

Nhìn cái này hai bên khách nhân đưa nhất tấm danh thiếp cho mình, Diệp Tình Xuyên hai tay nhận lấy, “Lăng Dịch Khải.” Diệp Tình Xuyên nhỏ giọng đọc tên trên danh thiếp.

“Người... Sau khi tốt nghiệp đại học tới tìm ta, được không?”

“Là, tại sao phải đợi tốt nghiệp đại học? Người là muốn ta đến công ty của người công tác sao?” Diệp Tình Xuyên nhếch lông mi hỏi.

Lăng Dịch Khải hơi nhíu nhíu mày, bị nhìn thì hắn đã cảm thấy tên tiểu tử này tựa hồ thiếu một căn cân, hơn nữa thân thể cùng tính hình như cũng không tốt lắm. Hắn quả nhiên là một “Thiên nhiên ngốc”

“Đều không phải.”

Vừa nghe câu phủ định, Diệp Tình Xuyên lộ ra thần sắc thất vọng, hắn vốn đang cho rằng có thể mượn cơ hội này, trước tốt nghiệp tìm công việc tốt, “Vậy người...”

“Ta muốn làm quen người, làm bằng hữu.” Lăng Dịch Khải đơn giản nói.

“Bằng hữu? Hiện tại cũng có thể a, tại sao phải đợi hai năm sau?” Diệp Tình Xuyên nhìn Lăng Dịch Khải, ngực bắt đầu tự hỏi người này là đều không phải có hỏi vấn đề gì.

Lăng Dịch Khải dặt khéo miệng cười khổ, “Bởi vì... Hiện tại người còn vị thành niên, ta không muốn phạm tội.” Nói xong, hắn nhìn Diệp Tình Xuyên liếc mắt, tựa hồ là phải nhớ kỷ luật của hắn, sau đó Lăng Dịch Khải liền mở cửa xe, kính tự lên xe, rời đi.

Nhìn đèn đuôi xe tiêu thất ở trong bóng đêm, Diệp Tình Xuyên càng thêm hồ đồ, người này, hắn ý tứ gì, phạm tội? Quá khoa trương đi, hắn có thể phạm tội gì? Hắn đều không phải thương nhân chính trực a?

Các đồng nghiệp khác của hắn một mực hai bên trái phải nghe trộm, lúc này, mọi người bắt đầu châu đầu ghé tai đứng lên.

“Yêu, con thỏ nhỏ không tệ lắm.” Lê Nhược Á hi cười rộ lên.

“Tìm được tự chủ.” Hà Hạ Thiên cũng cười.

“Người kia thoát nhìn không sai.” Kiều Tâm Vũ gật đầu.

“Hắn thích con thỏ nhỏ của chúng ta?” Tô Kiệt tựa hồ còn không có hiểu rõ.

Diệp Tình Xuyên quay đầu nhìn cách đó không xa khóa bạn môn, hắn cảm danh thiếp hỏi những người khác, “Phải đợi hai năm na, khi đó nếu như hắn điện thoại thay đổi, công ty địa chỉ thay đổi, ta muốn đi đâu tìm hắn?”

Mọi người cười rộ lên.

“Tiểu Tình, nói người ngốc người thật đúng là ngốc mà.”

“Cái gì, ta mới không ngốc.”

~ hoàn

~Bonus: Đây là mấy món Tiểu Tình giới thiệu cho anh Khải a

~Khuê ngư quyền: Cá hồi cuốn

Ba la trân bảo phạn: Cơm dưa trân bảo

chưng kê dẫn nhục quyền: Trứng gà cuộn thịt chưng

rượu ngọt đôn lê: rượu ngọt hầm lê

mật trà chi sĩ dẫn cao: Bánh kem trà xanh

Và món Súp kem nắm mà Tiểu Tình đã đổ lên tay áo anh Khải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-xung-co-su-he-liet>